

Tình Ngõ Đã Xa

Đố Đố

Hoàng Vân lắc mình làm nư, khi Đình Huy đặt trước mặt cô bé hai đóa hoa hồng thật đẹp. Huy nói:

- Cho em nè !

Vân nguẩy đi:

- Không thềm !

Huy cười dễ dàng:

- Giận anh sao ? Cho anh xin lỗi đi.

Vân hát hai đóa hoa xuống đất rồi giẫm chân lên, khiến anh chau mày sững sờ:

- Em làm gì vậy ?

Vân hát mặt đáp:

- Em không thích thì vứt đi chứ để làm gì. Em chỉ thích hoa cúc thôi.

- Em ...

Đình Huy định mắng cho cô bé mấy câu, nhưng khi nhìn thấy cái miệng hồng hồng xinh xắn đang bĩu ra dỗi hờn, thì anh lại không nỡ thốt nên lời, anh nén tiếng thở dài và dịu dàng nói:

- Mùa này thì làm gì còn hoa cúc, anh thấy hoa hồng đẹp hơn nên mới hái cho em.

Vân phụng phịu:

- Nhưng em thích hoa cúc cơ !

Huy đành xuống giọng:

- Thôi được, để anh thử tìm vậy. Nhưng phải cho anh thời gian để chiều được không ?

Hoàng Vân tươi ngay nét mặt, nghiêng đầu làm duyên:

- Anh nhớ đó !

- Ừ.

Vừa khi có tiếng chân cùng tiếng nói của bà Bình vang lên từ hiên nhà:

- Hoàng Vân! Con lại làm nũng với anh Huy con rồi phải không ?

Bà quay sang Huy vồn vã nói tiếp:

- Còn Đình Huy nữa. Vào nhà đi con. Sao lâu quá không thấy ba má con lên chơi cùng bác vậy ? Đi đi!

Vào nhà ngồi cho mát con.

Đình Huy theo sau chân hai mẹ con bà Bình bước vào phòng khách. Căn phòng thật thoáng mát với cách bày trí trang nhã, nhưng không kém phần sang trọng. Bà Bình vẫn như thuở nào vui vẻ và đôn hậu, bà hỏi:

- Đạo này ba má con khoẻ chứ ? Mùa hè này, ông bà có định lên bác nghỉ ngơi hay không ?

Huy lễ phép:

- Thưa bác, ba má con vẫn khoẻ. Có lẽ ít hôm nữa ba má con cũng lên thăm hai bác.

- Thế còn con, bao giờ nhập học ?

- Dạ, có lẽ tháng sau là con phải lo thủ tục cho xong để nhập học rồi.

Bà Bình chắc lưỡi:

- Chậc! Không ngờ thời gian đi qua nhanh quá. Mới đó mà tụi con đã lớn khôn rồi. Thôi thì con cứ ở lại đây chơi cho hết tháng này đi để bác nói với ba má con cho.

Huy cúi đầu mỉm cười:

- Dạ, con cảm ơn bác.

Bà Bình trêu mếu nhìn Đình Huy:

- Có gì đâu.

Nói rồi, bà quay sang Hoàng Vân đang đứng kê bên bà này giờ, bà nói khi thấy cô con gái yêu của mình không tham gia vào câu chuyện tiếng nào.

- Hoàng Vân! Con không nói gì với anh Huy con sao ? Từ nay có anh Huy đến chơi, tha hồ cho con làm nũng và vùi vĩnh nhé.

Hoàng Vân chau môi:

- Hứ! Con không thèm đâu.

- Phải vậy không ? Chậc ! Má lại lờ miệng nói xấu con gái má rồi, bỏ qua vậy !

- Má đó! Má coi anh Huy cười con kìa ! Con không thèm nói chuyện với má nữa.

Nói xong, cô bé vùng bỏ chạy với hai bím tóc vung vẩy sau lưng. Đình Huy nhìn theo với ánh mắt đắm say trêu mếu và nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

Căn biệt thự của bà Bình hôm nay sáng rực ánh đèn cùng tiếng cười nói giòn giã. Hai vợ chồng ông bà Huỳnh ghé thăm vợ chồng ông bà Bình, cha mẹ của Hoàng Vân.

Ngày xưa, họ là bạn rất thân với nhau lúc còn niên thiếu. Lúc xưa vì công việc làm ăn kinh doanh, nên ông bà Huỳnh mới dời nhà về thành phố ở. Tuy nhiên, cả hai bên gia đình vẫn thường xuyên qua lại liên lạc thân thiết như thuở xưa. Ông bà Huỳnh chỉ có mỗi mình Đình Huy là con trai và ông bà Bình cũng thế, họ chỉ có mỗi Hoàng Vân là gái. Vì tình thân giao kết từ nhiều năm, nên cả hai bên muốn kết thông gia cùng nhau.

Trong không khí mát mẻ dịu êm của buổi sớm mai, nơi vùng đất Đà Lạt thơ mộng. Bà Bình rót ấm trà sen thơm ngát ra tách và lên tiếng mời bạn :

- Anh chị dùng trà !

Bà Huỳnh nâng tách và đáp:

- Cám ơn anh chị.

Nói rồi, moi quay sang chồng, bà mỉm cười nói:

- Ông à ! Ông thừa chuyện với anh chị đi rồi mai mình thu xếp về dưới cho kịp chuyển xe.

Ông Huỳnh, người thấp đậm với nét mặt cương nghị bật cười sáng khoái nói:

- Thôi được. Anh chị Bình này! Đã lâu hai gia đình chúng ta là chỗ thân tình, hôm nay vợ chồng tôi đến đây, trước là thăm anh chị, sau là muốn thừa với anh chị về chuyện hai đứa nhỏ. Theo như lời giao ước của hai bên lúc xưa, anh chị có ý gì khác hay không ?

Bà Quỳnh cười, đáp:

- Không ! Sao anh lại hỏi như vậy ? Chúng tôi trước sau một lời không đổi. Còn anh ?

Ông Huỳnh nói:

- Vậy là tốt rồi. Tôi chỉ sợ anh chị có gì thay đổi, chứ hai vợ chồng tôi được kết thông gia với anh chị là niềm vinh hạnh cho chúng tôi rồi. Cháu Vân càng lớn càng xinh đẹp, ngoan ngoãn. Có được cháu làm dâu, chúng tôi còn mong muốn gì hơn.

Bà Bình sung sướng đáp:

- Anh chị quá khen, cháu nó còn dại khờ lắm !

- Nếu như không có gì thì vợ chồng tôi có vật này trao cho cháu nó làm vật đính ước, xin anh chị nhận cho.

Bà Bình tiếp lời:

- Anh chị đã y lời giao ước lúc xưa, lẽ nào tôi lại bội ước. Được kết thông gia với nhau cũng là một phước phần thắt chặt thân tình của hai gia đình chúng ta. Và lại, tôi thấy hai đứa nhỏ cũng quyến luyến với nhau từ nhỏ, tôi cũng có chiếc nhẫn ngọc này trao cho anh chị làm tín vật.

Ông Huỳnh bật cười vui vẻ:

- Thế là không có việc gì để bàn thêm, chúng ta coi như đã có dâu hiền rồi, thật là có phước lớn há bà.

Bà Huỳnh khẽ đập nhẹ lên tay chồng khi thấy chồng bật cười lớn. Bà chau mày:

- Ông thiệt tình không sợ anh chị cười cho à ?

Ông đáp:

- Sao lại cười tôi ? Chẳng phải là anh chị ấy cũng đang rất vui hay sao ? Phải không anh chị sui ? Tôi gọi

thế có thất lễ hay không ?

Ông Bình đáp:

- Ồ, không. Hà hà !

Ông Bình cũng cười lớn, vui vẻ tiếp lời.

Ông Huỳnh nói:

- Cám ơn anh, giờ đây chuyện hôn ước của con cái đã xong, chúng tôi rất yên tâm. Tôi lên thăm anh chị ít hôm nữa là tôi phải sang Nhật thăm dò thị trường để tính chuyện làm ăn, có lẽ tôi đi hơi lâu, nên muốn gửi thằng Huy lên đây ở để cho cháu nó học cho xong. Sau đó tôi cho cháu đi du học. Mai này cháu nó có nghề nghiệp ổn định lo cho vợ con nó, mình cũng yên tâm hơn.

Bà Huỳnh đùa vui tiếp lời chồng:

- Vậy thì tôi gửi rể cho anh chị trước. Tha hồ cho anh chị uốn nắn nó theo ý mình tùy thích.

Ông Bình đáp:

- Không dám, không dám ! Tuy nhiên anh chị tính vậy, tôi cũng rất vui lòng. Dầu sao cũng là dịp để tạo cho hai đứa nhỏ có điều kiện gần gũi thân thiện hơn với nhau.

- Anh chị nói cũng phải. Chúng ta cũng nên để cho chúng tìm hiểu nhau trước khi cưới, mai này chúng không khỏi bỡ ngỡ xa lạ.

Ông Huỳnh nhìn vợ, nói:

- Bây giờ thì bà yên tâm chưa, vậy là không còn lo gì nữa, bà có ý kiến gì không ?

Bà Huỳnh lắc đầu:

- Không.

Ông trêu bà:

- Vậy là bà đồng ý ?

- Ừm. Ông biết rồi còn hỏi.

- Tôi sợ bà không muốn thành bà nội sớm vì sợ người ta chê bà già thôi. Hà hà !

Bà đỏ mặt lườm chồng:

- Ông đó. Già rồi mà còn bông lơn không sợ anh chị cười cho à ?

Hai vợ chồng ông Bình cười lớn, xua tay :

- Chúng tôi không dám đâu ! Làm sao mà dám cười anh chị sui chứ ?

Đình Huy dừng xe trước cổng trường chờ đợi. lát sau thì tiếng trống tan học đã vang lên, sân trường chợt trắng lóa lên với bao tà áo dài chấp chới trong cái nắng buổi trưa. Huy nhận ra Vân, anh giơ tay vẫy gọi:

- Hoàng Vân! Anh nè !

Vân cùng Khánh, đưa bạn thân cùng lớp rảo bước đến bên Huy, liều lấu nói:

- Thấy rồi ! La um sùm, chờ tụi em lâu không ?

- Thêm một chút nữa thì anh đã bị bà bán com bên kia đường cho lên lò than nướng vì tưởng anh là con khô ...

- Con khô lù đù đó hả ? Xi! Chờ có một chút mà đã kể khô rồi. Thôi, lên xe mau, em đói bụng quá. Đi Khánh !

Thế là Vân thót ngay lên sườn xe phía trước, còn Khánh thì vắt vẻo yên xe đằng sau lưng Huy.

Huy nhướng mày và dấn bàn đạp, chiếc xe nhẹ lăn bánh trôi xuống con dốc xoài dài phía trước. Huy nghe Huy ngao ca:

"Xe đạp ơi! Đã "xưa" rồi còn đâu. Mỗi tình thơ "thắm bao giọt mồ hôi". Xe đạp ơi! Những "vết và ngày ấy" cho lòng tôi nhớ suốt đời chẳng nguôi".

Vân nghe Huy nghe ngao chế lời ca thì quay lại trợn mắt đe nẹt anh:

- Ca hay lắm !

Huy cười:

- Hi hi ! Có chút chút thôi.

Vân nói:

- Anh mà còn nhảm nhí nữa thì biết tay em !

- Anh không dám ! Anh ca chút cho vui thôi, chẳng lẽ, cứ im lặng sao vui ?

- Anh đạp chưa thấy mệt sao ?

- Không có. Khỏe lắm, chờ em làm sao mệt được.

Vân khẽ lén mím cười đắc chí rồi quay đi :

- Vậy thì ráng mà chở em mỗi ngày cho anh khỏe dài dài luôn.

- Hi hi! Anh sẵn sàng mà.

- Em không ép đó.

- Anh can tâm tình nguyện mà. Nhưng mà đi xe máy nổ vẫn thích hơn. Hay là mai anh lấy honda chở em được không ?

Vân lắc đầu:

- Không. Em thích đi xe đạp cơ.

Huy thở ra áo não:

- Vậy thì đi xe đạp.

Vân thích thú mím môi cười ranh mãnh, nghĩ:

Cho đáng đời lắm !

Ngồi sau lưng Huy, Khánh không lên tiếng tham gia câu chuyện, cô chỉ im lặng nghe Huy đối đáp cùng Vân và cô chợt thấy thương thương Huy làm sao. Nhìn những dòng mồ hôi chảy ròng trên lưng áo Huy mà cô xót xa, không biết Huy đã mắc nợ gì Vân mà anh lại phải cực nhọc đường này. Ngày nao cũng đến đón cả hai tan lớp rồi thì hí hục đạp xe hết lên dốc lại xuống đồi, nghĩ đến những trò nghịch ngợm oái oăm của Vân thì Khánh lại chau mày, phải nói là Vân thật tốt số, vừa được sinh ra trong một gia đình giàu sang, hạnh phúc, lại có được ông anh "ngang hông" tốt bụng như Huy chiều chuộng Vân hết lòng. Khánh khẽ thở dài tủi thân và ước gì Khánh cũng có được một ông anh như Huy để được vùi vĩnh nũng nịu, để được chiều chuộng làm tình làm tội, để đôi được những lời dỗ dành ngọt ngào. Nếu cô như Vân, Khánh sẽ không ác như Vân hành hạ anh ấy một cách quá quắt như vậy. Có xe Honda lại không chịu đi mà bắt anh ấy cứ gò lưng trên chiếc xe đạp ngày hai buổi đưa đi học, còn chưa nói đến những ý thích oái oăm của Vân. Giữa trưa bắt anh ấy đi tìm mua bắp nướng khắp đường phố, rồi lên hái trộm hoa trong vườn nhà người ta. Có lần Khánh nhớ Vân ép Huy leo rào vào hái trộm cho Vân quả ổi, xem tí nữa là anh ấy bị chủ nhà bắt gặp, lần đó anh ấy chạy chôi chết, thế mà Vân lại thích thú đứng cười. Vân đáng ghét ghê. Ước gì anh Huy là ... của mình, mình sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo không như Hoàng Vân lúc nào cũng ăn hiếp anh ấy.

Khánh chợt giật mình và đỏ bừng mặt vì suy nghĩ ấy. Cô khẽ nhích xa cái lưng dầm mồ hôi với hương hướm là lạ của người con trai, cô chớp chớp rèm mi cố giấu đi những xao xuyên trong lòng mình.

- Khánh ơi ! Tới rồi, nhảy xuống đi nhỏ.

Tiếng kêu đột ngột của Vân khiến cho Khánh giật mình. Cô luyến quýnh phóng xuống đường thế nào mà khiến cho tà áo vương lại làm cho chiếc xe chao nghiêng và đổ kèn ra đường. Cả Huy và cả Vân đều té nhào xuống bên lề.

Đình Huy cuống quýt đứng bật lên đỡ Vân hỏi:

- Có sao không em ?

Anh lo lắng phủ bụi khắp người Vân, trong khi Vân đỏ mặt ngượng cứng người nhìn quanh, may mà khúc đường đang vắng không có ai đi qua. Vân nghe cơn giận dâng lên ngang ngực.

Khánh cuống quýt nói:

- Chết rồi! Tại Khánh cả. Vân có sao không ? Cho mình xin lỗi nghen.

Vân gất lên và liếc Huy:

- Không phải tại Khánh. Tại anh Huy hết đó. Từ đây sắp tới không thềm đi xe với anh nữa.

Nói xong, Vân vùng vằng bỏ đi khiến cho Huy xốc vội cái xe lên lúp xúp đuổi theo sau khi nói lại với Khánh:

- Anh về nghen. Em vào nhà đi.

Khánh chợt hốt hoảng khi nhận vết máu trên tay Huy. Cô bé đuổi theo gọi anh:

- Khoan đã ! Anh Huy, tay anh bị thương kìa. Vào nhà để em băng lại cho.

Huy nhìn lại và lắc đầu :

- Không sao. Trầy sơ thôi mà. Để chút về coi sau. Em vô đi.

Nói rồi, Huy lao xe chạy theo sau Vân với đôi mắt buồn bã theo của mình. Không hiểu sao, Khánh chợt nghe tức tức Vân làm sao đó.

Cô không giải thích được cảm giác của mình, cô đứng lặng một lúc rồi mới ôm cặp trở vào nhà.

Khánh thu dọn tập vở vào cặp và bước sang chỗ của Vân. Hôm nay học thêm tiết thứ năm nên cả lớp vừa nghe tiếng chuông tan học đã oà lên reo mừng. Thầy chưa kịp buông phấn xuống bàn thì có ạn đã vợ vội sách vở, tuôn ra cửa lớp í ới gọi nhau khiến cho thầy phải lắc đầu mỉm cười.

Khánh gọi Vân khi ra đến sân trường :

- Vân nè !

- Chi nhỏ ?

- Anh Huy chờ tụi mình trước cổng kìa.

Vân sầm mặt đáp cộc lốc:

- Kệ anh !

Khánh lén nhìn sang bạn rồi ngập ngừng nói:

- Vân nè !

Vân chau mày:

- Gì nữa ? Sao hôm nay nhỏ kỳ quá vậy ? Đi lẹ lên, đói bụng gần chết rồi nè. Kêu hoài !

Khánh chép miệng thờ dãi rồi ôm cặp lững thững theo Vân mà lâu lâu lại ngoái lại đằng sau nhìn Huy lẹo đẹo đẩy xe đi theo cả hai.

Khánh thấy tội Huy quá. Cả tuần nay ngày nào anh cũng đến chờ hai đứa rồi lại đành thất vọng đi theo sau chẳng dám nói lời nào, trước gương mặt còn giận dỗi của Vân.

Khánh không hiểu sao Vân lại giận dai như thế. Mà lại còn cứng lòng không thèm nhìn, không thèm nói lại còn gắt gỏng dọa nạt anh ấy. Mấy lần khánh nói anh ấy đừng đến chờ nữa, cứ mặc kệ Khánh và Vân cả hai đi bộ về cũng được, nhưng Huy lại thiếu não đáp:

- Anh mà làm như thế chỉ tỏ cho Vân giận thêm thôi. Cứ chịu khổ một chút có sao đâu. Mặc kệ anh.

- Nhưng Vân nó có thèm biết đến anh đâu.

- Không sao. Nước chảy lâu đá cũng mòn mà, huống chi là tình cảm con người.

Hứ! Hoàng Vân thật sắt đá. Thấy anh Huy thương thì càng lấn tới, cỡ như mình à ...Í, trời! Mình lại nghĩ gì vậy ? Dị quá thôi.

Khánh vội rảo bước đi nhanh như muốn xua đi những suy tư thầm kín khiến cho lòng cô bối rối ngượng ngùng.

Vân chau mày lên tiếng khi thấy bạn đột nhiên đi nhanh hơn:

- Nè! Làm gì như mất hồn vậy ? Đương không Khanh đi như chạy à !

Khánh bối rối đáp:

- Thì chính Vân nói là đi lẹ lên mà.

- Xi! Nghi ngờ lắm nghen.

Khánh giấu ánh mắt lẩn tránh:

- Nghi cái gì ?

Vân nhìn xói vào mặt bạn và lên giọng:

- Có cái gì giấu mình phải không ? Nói mau đi !

Khánh thoáng đỏ mặt chối:

- Có cái gì đâu.

- Còn không ! Đỏ cả mặt như trái cà chua chín còn chối.

- Nói bậy !

- Nói đi ! Đã yêu rồi chứ gì ?

Khánh liếc Vân, gắt lên vì thẹn:

- Nói điên gì, ghét Vân quá !

- Thì ghét đi ! Chẳng lẽ Khánh nói yêu mình à ?

- Nói mà không biết gượng miệng, có Vân kỳ thì có.

- Kỳ cái gì ?

- Vân nhìn đằng sau xem, cứ để cho anh Huy lẻo đẹo theo sau mấy hôm nay, Vân giận dai thấy ớn luôn. Thôi huề đi cho người ta nhờ. Mấy hôm nay đi bộ hoài mình mỏi chân gần chết.

- Xi! Ai mượn Khánh xía vô chuyện của mình, bộ anh ấy cho Khánh ăn hối lộ rồi à ? Mấy ly kem vậy ? Mình sẽ bao Khánh gấp đôi. Cho đáng đời anh ấy.

Khánh chau mày:

- Mắc gì Vân lại giận lâu dữ vậy ? Hôm đó lỗi do mình chứ đâu phải do anh ấy đâu.

Vân trề môi:

- Khánh đâu có biết. Về nhà mình bị má la, má cho tại mình dọc đường đùa nghịch nên mới làm té xe,

còn gây thương tích cho anh ấy nữa. Đáng ghét !

- Cho là vậy đi. Nhưng anh ấy biết lỗi rồi, tha cho anh ấy đi, để anh ấy cứ lẻo đẻo theo sau, dị quá đi !

Vân mím môi và dừng lại, cô nhìn Huy kêu lớn. Khánh ngỡ là mình đã thuyết phục được Vân thì mừng thầm đứng nhìn bạn mím cười :

- Anh Huy! Nói nghe !

Huy nghe Vân gọi thì vội rảo chân bước như chạy đến.

- Cám ơn trời phật! Vậy thì mình thoát nạn rồi. Vân ơi! Em có biết không ? Đi theo em dước cái nắng chói chang trên đầu cũng không sao, nhưng cứ thấy gương mặt xinh đẹp của em làm lý là anh nghe như có ngàn tảng đá đè lên anh. Đùng giập anh nữa nghe. Em muốn gì anh cũng chiều em hết.

Nói rồi, Huy lúp xúp chạy đến bên Vân, mím môi cầu tài:

- Vân gọi anh à ? Em mới chân rồi phải không ? Để anh chở em nghen.

Vân mím môi, lườm anh:

- Không phải. Em chỉ muốn nói với anh từ đây em cấm anh đi theo sau lưng em.

- Hà ?

- Nghe rõ chưa ? Anh không biết mắc cỡ, nhưng em thì có đó. Đi Khánh !

Nói rồi, Vân quay sang nắm tay Khánh lôi đi.

- O Vân! Khoan đã !

- Rằm!

- Ôi, trời ơi !

- Chết rồi!

- Ui da!

Sự việc xảy ra quá nhanh vì Vân không để ý chiếc xe vừa trở ra từ ngõ hẻm bên cạnh, cô quay ngoắt người, lôi tay Khánh đi tránh khỏi Huy nên đã đụng vào người thanh niên chạy chiếc xe đạp với linh kính đủ thứ "hầm bà lằng" trên xe.

Cô nhìn lại tà áo dài lấm lem đủ loại nước thực phẩm và đổ mặt kêu lên:

- Chạy kiểu gì vậy ?

Còn chàng trai thì không để ý đến thái độ của cô, anh chàng đứng vò đầu bứt tai rên rĩ:

- Trời ơi! Đồ ráo hết đồ của tui rồi. Trời !

Vân quắc mắt gắt lên:

- Trời cái gì! Anh coi nè! Còn gì cái áo tui nữa. Anh có mắt không vậy ? Chạy xe làm ơn phải dòm chứ.

Chạy gì mà ẩu vậy ?

Chàng trai đến lúc này mới quay sang Vân mở to hai mắt tức giận, anh ta nạt ngang:

- Ấu cái gì ... bà thím! Bà đi mắt nhắm mắt giỡn hớt, điệu dàng, nhào vô xe của tui mà còn kiếm chuyện nữa sao ? Đồ cái...

Vân giận dữ cắt ngang:

- Đồ gì ? Nè! Ăn nói cho đàng hoàng nghe. Con trai gì mà bất lịch sự kêu người ta là bà này bà nọ. Còn định chửi người ta nữa hả ?

- Ê! Bà thím thì kêu là bà thím. Tui là con trai thì làm sao ? Bộ hể là con trai thì phải nhịn mấy người sao ? Đụng vô xe người ta làm đổ hết đồ đạc như vậy ... Đó ! Đền đi! Đồ con gái vô duyên. Biết chưa ?

- O ..nè !

Vân tức nghẹn lời vì cô chưa từng bị ai mắng cô như gã này. Nhìn gã nhơn nhơn cúi lượm hai cái xô lên, cô quay Huy kêu lớn, phụng phịu:

- Anh Huy! Anh coi hấn bắt nạt em kìa.

Huy ôn tồn nắm tay Vân vỗ về:

- Thôi, đừng giận nữa, để anh giải quyết.

Quay sang chàng trai, Huy cúi xuống đỡ phụ chiếc xe lên nhẹ nhàng nói:

- Anh gì nè ! Chuyện dĩ lỡ rồi, chúng tôi cũng không muốn thế này, để tôi bồi thường cho anh được không ?

Hấn chau mày lâu bầu:

- Không cần! Coi như hôm nay cúng cô hồn tháng bảy. Đi đâu đi phút cho rảnh mắt.

Vân quay phắt lại cự:

- Nè! Anh vừa thôi nghen. Nói ai cô hồn vậy ?

Anh chàng ngược lên khinh khỉnh nhếch môi gằn từng tiếng một:

- Muốn biết ai cô hồn lắm hả ? Tui nói vậy đó, ai cô hồn thì tự mình lên tiếng. Sao? Vậy có nghe rõ chưa ? Còn thắc mắc nữa không ... bà chằn !

Vân trợn mắt:

- Anh ...Đồ ba trợn !

Hấn sấn lại điếm mặt Vân:

- Ai ba trợn ? Nói lại nghe! Cái thứ vô duyên !

- Anh mới vô duyên đó.

- Là cô. Con gái gì mà hung dữ không biết điều !

- Anh mới không biết điều, đồ bất lịch sự !

- Nè! Nói cho nghe nghen, lịch sự đây có thừa nhưng không có phần cho cô đâu. Cỡ như cô biết điều cũng uống.

- Nè!

- Nè! Cái gì ?

- Anh vừa thôi nghen, đàn ông con trai gì mà đi gây với con gái không biết quê. Không đáng mặt nam nhi !

- Cô ...

Huy kéo nhẹ Vân và chen vào giữa lên tiếng:

- Thôi đi! Vân về thôi. Đã người ta không làm khó mình rồi .. Quay sang chàng trai, anh nói:

- Xin lỗi anh nghen.

- Hừ!

Huy nói với Khánh :

- Em ở đây chờ anh, chút anh quay lại.

Khánh gật:

- Dạ, anh đưa Vân về đi. Còn Vân nữa, hôm nay nhỏ dị ghê, cãi nhau um sùm giữa đường để anh Huy chở về thay áo đi.

Khánh nói nhỏ với Vân rồi quay sang thu dọn phụ chàng trai, cô cười mỉm dần hòa:

- Để tôi giúp anh. Xui quá! Bỏ đi nghen! Tại hôm nay tui học thêm tiết, vừa mệt vừa đói bụng nhỏ bạn mới vội về .. nên mới vô ý đụng trúng anh.

Chàng trai vẫn lăm li không nói. Khánh liếc nhìn anh chàng rồi lại giả lả lên tiếng:

- Anh tên gì vậy ? Tôi tên Khánh. Nhà cũng gần đây thôi. Để tôi phụ đẩy xe về rửa dọn giúp anh.

Hắn nhìn Khánh rồi bỏ nốt chiếc ca nhựa vào xô:

- Không cần. Để tôi về một mình được rồi. Nếu như bạn cô nhỏ nhẹ như cô, thì tôi đã không tức. Thôi, cô về đi.

Nói rồi, hắn dợm lên yên xe thì Khánh đã níu xe hắn lại kêu lên:

- Khoan đã! Tôi chưa biết tên anh mà.

Hắn quay lại nhìn cô:

- Tôi tên Đông. Bỏ xe ra để tôi còn về nhà dọn dẹp.

- Anh thiệt không cần tui giúp sao ?

- Không cần !

- Nhưng chuyện này là lỗi của tui tui.

- Tui đã nói bỏ qua rồi.

- Nhưng tui thấy áy náy lắm. Anh để tui giúp anh đi.

Hắn chau mày bực bội:

- Thiệt hết biết. Hôm nay nói không xui không được, đã tui nói bỏ qua rồi, cô làm ơn để tui về đi.

Khánh biết là không thể níu kéo thêm trong khi Huy vẫn mắt tăm tăm tích không thấy đâu. Rõ là kẹt cho cô, nếu như cô cứ ghì chặt cái yên sau của anh ta cũng không phải cách. Biết sao bây giờ đây ? Cô cau

mày và ngay lúc đó cô chợt lóe lên một ý nghĩ. Cô khẽ kêu lên và làm bộ như đau đớn.

- Ui da! Ui da!

Cô bỏ tay ra khỏi xe của Đông và ôm chân rên rỉ:

- Ui! Ui!

Đông thấy thế thì hốt hoảng chống xe ngồi xuống bên cô lo lắng hỏi:

- Cô sao vậy ?

- Ui da!

- Cô sao vậy ? Sao không nói ?

- Đau ..đau ..ơ ...đau chân quá. Chuột rút !

- Chặc! Sao kỳ vậy nè ? Ráng ngồi lên xe tui đẩy về nhà.

- Có ...có tiện không ?

- Chứ không lẽ để cô ngồi ngoài đường vậy sao ?

- Nhưng nhà tui xa lắm.

- Tui có nói đẩy cô về nhà cô đâu, là nhà của tui. Trong hẻm một chút hà. Đi !

Khánh mỉm cười ngồi vắt vẻo lên yên, để cho hấn đeo cô vào cái lỏi đi trước mặt. Hì hì! Hấn đã mắc mưu cô rồi. Không chịu để cho ta vào nhà cho biết à ? Giờ còn phải chở ta về nhà người nữa. Hì hì! Chẳng những thế, ta còn cho người biết tay. Cô khoái chi cười thầm sau lưng Đông.

Khánh dón dác nhìn rồi khẽ lay tay Huy chỉ:

- Nhà này nè, anh Huy.

Huy ngần ngại và hỏi lại:

- Có chắc không ?

- Bảo đảm mà, để em gọi cửa cho.

Nói rồi, Khánh mở cọng bước vào sân lớn tiếng gọi:

- Anh Đông ơi! Anh Đông !

Huy khều nhẹ Khánh:

- Nè, có phải hay không ? Sao chẳng thấy ai cả.

- Để em gọi cho, nếu không có ai ở nhà, cứ gì lại mở cửa toang hoác như vậy ? Họ không sợ trộm hay sao ?

Nói rồi, Khánh đập tay lên cánh cửa gọi lớn:

- Có ai ở nhà không ?

Có tiếng đáp vọng lên:

- Ai đó ?

- Cho hỏi thăm chút đi.

- Ủ, đợi chút.

Khánh quay nhìn Huy nháy mắt:

- Đó, anh thấy chưa. Em nói đâu có sai. Hấn đó !

Vừa lúc có tiếng chân vang lên và Đông xuất hiện với vẻ mặt ngỡ ngàng:

- Ủa! Là hai người à ?

Khánh tươi cười gật đầu chào:

- Phải. Là chúng tôi. Không mời vào sao ?

Đông bối rối tránh sang một bên và nhường lối cho Khánh và Huy :

- Mời vào nhà. Hai người ghé nhà tôi có gì không ?

Khánh đáp:

- Lẽ dĩ nhiên là có rồi.

Huy nhìn sơ căn nhà gạch tuy có hơi nhỏ và đơn sơ, nhưng lại rất ngăn nắp, sạch thoáng, anh nói với Đông:

- Có lẽ anh cũng nhận ra tôi ?

Đông đáp:

- Phải. Nhưng chưa biết tên anh, chỉ có Khánh đây thì tôi đã biết.

Huy cười và nói:

- Tôi tên Huy, là anh của Hoàng Vân, người đã ...

- Đã gây lộn với tôi lúc trưa qua chứ gì ?

Huy cười xoa khi thấy Đông cướp lời mình:

- Cũng là rũi ro ngoài ý muốn thôi.

Đông dài giọng mỉa:

- Phải. Tôi biết. Chỉ là rũi ro, nhưng hôm nay anh đến tìm tôi có chuyện gì ? Chẳng lẽ là vì chuyện đã xảy ra trưa qua đó ? Không phải chứ ?

Huy vẫn hòa nhã nói:

- Anh nói đúng là vì chuyện đó nên tôi mới đến tìm anh. Tôi cũng không muốn quanh co, tôi đến đây là để bồi thường cho anh. Nghe Khánh nói, hôm qua anh cũng bị thiệt hại một số vật dụng và thực phẩm, anh thông cảm bỏ qua và cho tôi xin lỗi.

Đông cắt lời Huy và xua tay:

- Thôi khỏi. Cũng không đáng là bao, bắt đền anh làm gì. Thật ra, trưa qua tôi cũng có phần nóng nảy, lớn tiếng với em gái anh. Nghĩ lại thấy áy náy quá. Thôi, bỏ đi. Nếu có dịp gặp lại em gái anh, tôi cũng phải nói tiếng xin lỗi thôi.

Huy mỉm cười:

- Tôi nghĩ anh không có dịp đó đâu.

Đông nhướn mày có vẻ kinh ngạc:

- Cô ấy ra sao rồi ?

Huy lắc đầu:

- Anh đừng hiểu lầm. Ý tôi là Hoàng Vân, nó rất giận anh. Chỉ sợ nó sẽ không bao giờ chịu đối mặt với anh lần thứ hai, cho nên anh không có dịp xin lỗi nó đâu.

- Vậy sao ?

- Tôi biết tánh của Vân từ nhỏ. Và lại, chưa bao giờ cô bé bị người thanh niên nào mắng cô bé dữ dội như vậy. Từ hôm qua đến giờ, cô bé âm ỉ đến phát bệnh luôn. Tôi nghĩ, anh đừng bao giờ cho cô bé thấy mặt anh lần thứ hai thì tốt hơn.

Đông ngượng ngạo nói:

- Anh nói có quá không ?

Khánh ngồi bên mới chau mày đáp thay Huy:

- Anh Huy nói không quá đâu. Hoàng Vân chưa bao giờ bị ai nói nặng, huống chi còn bị anh sân si dữ tợn như vậy. Nó giận anh lắm đó. Anh chưa thấy cái nét giận của Vân đâu. Sợ lắm. Tôi là bạn thân mà còn không dám chọc giận nó bao giờ đó.

Đông nhướn mày:

- Chậc! Không đáng sợ vậy chứ ? Nhưng tôi tin là tôi ... cũng sợ luôn !

Câu nói đùa của Đông khiến cho cả hai và Khánh đồng bật cười và cũng từ lúc đó không khí giữa ba người bỗng trở nên cởi mở vui vẻ hơn. Họ trò chuyện tâm đắc cùng với những chuỗi cười giòn tan, thoải mái.

Một lát sau, Đông đứng lên tiễn Huy và Khánh ra về. Trong đầu anh vừa hiện ra cái miệng hồng hồng cong cong và đôi mắt quắc lên đến dữ dằn của Hoàng Vân làm cho Đông thấy ghét mà lại thấy thích thú mới lạ !

Thật ra, sau khi trở về nhà, nghĩ lại anh cũng không hiểu vì sao mình lại nóng nảy, thô lỗ mắng té tát cô gái đó như vậy. Nhớ lại tà áo dài trắng lấm lem đầy thực phẩm nấu chín trưa qua của cô bé thì Đông lại thấy á ngại làm sao đó. Chậc! Quả là mình không đáng mặt nam nhi người ta mắng mình cũng phải. Bình thường, mình cũng đâu đến nỗi thiếu phong cách như vậy. Chẳng qua vừa đi học về đã vội đem thêm thực phẩm ra cho má bán, trong khi bụng đang đói, mình cộc cũng không đáng trách mà !

Tự biện hộ cho mình xong, Đông bèn cười trừ vì hình ảnh của cô gái hôm qua lại hiện lên trong trí óc anh, với cái miệng cong cong xinh xắn đến lạ lùng. Anh khẽ mỉm cười và lắc đầu như muốn xua đi một chút xôn xao vừa đến trong tâm tư của mình đó.

Hoàng Vân cau mày gất lên rồi hất tay gạt đồ ly sữa trên bàn xuống đất.

- Con nói con không uống mà sao vú cứ đem ra hoài vậy ?

Vú Mùi thở dài trước cơn giận của Vân, cô chủ nhỏ và cũng là người mà vú yêu thương nhất trong đời mình.

- Con không uống sao được, đã ăn cơm ít mà còn phải học bài nhiều đến thế, làm sao có sức chứ !

- Mặc kệ con. Vú lộn xộn quá !

- Thì cho vú lộn xộn đi, nhưng vú lo cho con.

- Con không cần.

- Kìa Vân!

Tiếng của Huy vang lên, khiến cho Vân quay lại, cô sầm mặt khi Huy bước lại nói:

- Em sao vậy ? Không uống thì thôi có sao lại hất đồ vung vãi ra nhà ? Tội cho vú phải dọn dẹp không ?

Vân xụ mặt, đáp:

- Ai biểu vú đem ra làm gì ? Em đã nói là em không uống rồi mà.

Huy lắc đầu nhìn nàng với ánh mắt khiển trách:

- Em lớn rồi, đừng như trẻ con nữa.

Vân nguẩy người phụng phịu:

- Anh lên lớp em hả ? Em là vậy đó, không thích thì đập bỏ, đừng có năn nỉ.

- Vậy chẳng lẽ khi anh làm gì sai ý của em, thì em cũng đối xử với anh như ly sữa vậy sao ?

- Anh đừng có hỏi khó em.

- Vậy thì từ nay em đừng có nóng nảy thế nữa được không ?

- Không. Em ghét ai lên lớp em lắm.

- Anh chỉ muốn tốt cho em thôi Hoàng Vân.

- Nếu như anh thấy em không tốt thì đừng nói chuyện với em, đừng quan tâm đến em, anh cứ mặc kệ em

đi. Em ghét anh !

Nói rồi, Vân dùng dằng trở ra ngoài sân vườn :

- Hoàng Vân!

Vân đang bực bội, nên không vui khi gặp Khánh.

- Là nhỏ hà ? Kiếm mình có chuyện gì ?

Khánh dò xét nhìn Vân:

- Lại giận ai hở ?

- ...

- Anh Huy phải không ?

- Đừng nhắc anh ấy trước mặt mình nữa.

- Chặc ! Sao Vân cứ giận anh ấy hoài vậy ?

- Bởi vì anh ấy đáng giận. Người gì lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo, ta đây.

Khánh ngậm ngừng và nói:

- Mình thấy anh ấy đâu có, anh ấy thương Vân lắm mà.

- Xi! Mình không muốn Khánh nói đến anh ấy nữa.

- Vậy thì đi chơi với mình đi.

Nói rồi, cả hai chờ nhau ra ngoài, đường phố chiều Đà Lạt sương mù giăng giăng khắp lối với cái lạnh cũng se se da thịt. Khánh đưa Vân đến một góc phố bán đầy đủ các món chè ngọt hấp dẫn mà Hoàng Vân rất thích.

Khánh kéo ghế ngồi và hỏi Vân:

- Chè buổi nghe.

Vân gật:

- Ừ. Nhưng chỗ này Vân nhớ tụi mình chưa đến lần nào thì phải.

Khánh mỉm cười lúc lắc mái tóc:

- Mình mới khám phá ra mà, bán chè ngon "tuyệt cú mèo" đó.

Vân tròn mắt lên:

- Vậy sao ?

Khánh mỉm môi gật:

- Bảo đảm với Vân mà !

Vừa khi hai chén chè thơm phức đã được đặt trước mặt cả hai, Khánh hỏi thúc:

- Ăn đi! Rồi cho mình biết ý kiến.

Vân nếm thử chén chè và tấm tắc khen:

- Ngon thiệt! Sao nhỏ khám phá ra chỗ này hay vậy ?

- Bí mật!

Vân chau môi:

- Xí! Còn giấu nữa.

Khánh cười:

- Từ từ Vân sẽ biết mà.

Vân hờn dỗi:

- Không thèm hỏi nữa, càng lúc mình thấy Khánh càng giống anh Huy.

Khánh thoáng nhìn nhanh sang Vân:

- Giống cái gì ?

Vân trề môi:

- Giống cái đáng ghét đó.

Khánh nhướn mày:

- Dẫn Vân đi ăn chè mà còn bị Vân ghét nữa sao ?

- Đáng ghét thì mình nói đáng ghét.

Vân lờm bờm vừa khi ánh mắt của Vân bắt gặp khuôn mặt quen quen của gã thanh niên hôm nào. Cô chồm sang bạn và nói nhanh:

- Nè, Khánh! Nhỏ nhìn coi có phải là cái gã hôm nọ gậy lộn với mình không vậy ?

Khánh quay lại và khựng người đáp:

- Đâu phải !

Vân chau mày:

- Là hẳn mà. Không làm được.

Khánh gạt đi :

- Không phải đâu.

Thế nhưng Vân vẫn khẳng định:

- Phải mà.

- Có phải thì cũng mặc kệ hấn. Ăn chè đi.

Vân vẫn đưa mắt theo dõi gã thanh niên và mắt cô chột ánh lên tia sáng ranh mãnh.

Cô lớn tiếng gọi:

- Nè!

Gã thanh niên đang bận rộn bung chè cho khách cũng phải dừng tay quay lại.

Khánh thấy thế thì khẽ nhăn mày nghĩ:

Chậc! Hồng hết rồi! Sao Đông lại xuất hiện sớm vậy !

Gã thanh niên đó quả đúng là Đông. Anh chàng bước đến bàn Khánh và mỉm cười lên tiếng:

- Là Khánh à ? Có cả ... Vân nữa. Tôi không nhận ra sớm. Hai bạn ăn thêm chè không ?

Vân cau mày nhìn Đông:

- Tôi nhớ tôi đâu có quen anh. Không được kêu tôi tùy tiện nghe.

Đông biết là Vân còn giận về cái chuyện hôm nào.

Anh nói:

- Đánh nhau mới biết là anh em. Cho tôi xin lỗi về chuyện hôm nọ được không ? Hôm đó tôi bậy quá.

Vân trề môi cong cớn:

- Hừ! Nghe sặc mùi phim ảnh. Anh làm ơn đừng có trơ trên quá.

Đông vẫn ôn tồn:

- Tôi thật tình muốn xin lỗi cô lâu rồi, nhưng không có dịp. Hay là hôm nay coi như tôi đãi hai người ăn chè để làm hòa được không ?

Vân liếc Đông:

- Tụi này có tiền trả mà, đâu cần ăn đồ đãi. Tính tiền đi ! Nếu biết ở đây có loại người như vậy thì tui đã không thèm ghé.

Khánh nắm tay Vân khẽ lay vì thấy mặt Đông xạm lại trước câu nói của Vân.

- Vân à !

Vân gắt bạn:

- Cái gì ?

Khánh xuống giọng:

- Thôi đi Vân.

Vân chanh chua:

- Thôi cái gì ? Hôm đó hẳn ta lẹ miệng lắm mà. Nhưng mà mình cũng không mấy ngạc nhiên, những loại người buôn bán vỉa hè đều vậy đó.

Hắn đỏ mặt giận dữ:

- Cô ăn nói khinh người quá vậy ! Chúng tôi buôn bán vỉa hè thì sao ? Phải. Nếu như trên đời này không có những người buôn bán vỉa hè như chúng tôi thì làm sao có chỗ cho những người cao sang như cô đến đây ngồi ăn !

- Ồ ...

Vân tròn mắt lên nhìn hắn, trong khi quanh cô, đã có những tia nhìn hiếu kỳ lẫn khó chịu đang chia về phía cô vì lời mắng lớn tiếng của Đông.

Trong khi đó, Đông vẫn tiếp tục giận dữ nói:

- Tôi ngờ cô là người hiểu biết, nên mới xin lỗi cô về chuyện hôm nọ, nào ngờ cô không phải vậy. Coi như tôi chưa nói gì hết, mong là từ nay, cô cẩn thận lời nói một chút.

Khánh khều tay Vân khi thấy tình hình đã căng thẳng.

- Về thôi Vân.

Vân cũng không đợi cho Khánh hồi thúc lần thứ hai, cô đứng dậy theo Khánh bỏ đi.

Khánh thấy Vân trầm ngâm không nói gì thì hỏi:

- Sao vậy ?

Vân đáp:

- Khánh à! Có phải lúc này mình cũng hơi ..quá đáng không ?

Khánh chép miệng:

- Vân cũng thấy thế sao ?

Vân cắn môi:

- Vậy là Khánh cũng cho là mình hơi quá đáng ?

- Người ta ai cũng có tự ái. Và lại, Đông không đáng ghét như Vân nghĩ đâu. Gia đình Đông neo đơn lắm, cha chết sớm, mẹ thì yếu đuối, bệnh hoạn liên miên, nhưng bà vẫn cố buôn bán sớm hôm để lo cho Đông ăn học, cứ hễ vừa ở trường về là Đông đã chạy vội ra phụ cho mẹ, không hề ngại ngần nề hà điều gì, có đôi lúc mẹ Đông bị bệnh nằm nhà một mình Đông quản lý gánh chè đó.

Vân ngạc nhiên nhìn bạn:

- Sao Khánh rành quá vậy ?

Khánh thở ra:

- Thì từ cái hôm vô tình biết Đông mình lại vô tình ghé chỗ Đông ăn chè, lần đó mình phải ở lại giúp Đông một tay vì khách đến ăn đông quá, anh ta xoay sở không kịp.

- ...

- Đông coi vậy chứ có ý chí lắm. Là học sinh giỏi toàn trường đó, lại được rất đông thầy cô khen. Lúc này Vân nói hơi nặng lời với Đông.

- Nhưng ai biểu hôm nọ hấn mắng mình làm chi ?

Khánh thở ra:

- Hôm nọ Đông vì vội ra phụ mẹ lại đói bụng vì học đúng năm tiết như tụi mình. Và lại Vân đã đụng đồ hết đồ đạc của Đông khiến cho Đông phải về nhà làm lại hết từ đầu không kịp có đồ cho mẹ bán, hỏi thử như Vân, Vân có giận hay không ?

- Ồ..... - Thôi bỏ đi, mình biết hôm đó Vân giận Đông lắm, nhưng tính lại phần lỗi do mình, thiệt thòi thì Đông chịu, giờ Đông lại lên tiếng xin lỗi trước, có điều ...

- Mình hơi quá đáng chứ gì ?

Khánh liếc bạn, nhún vai:

- Mình không có ý kiến.

Vân nghe thế thì trầm ngâm suốt dọc đường về nhà, cả khuôn mặt buồn bã của Đông cứ theo ám ảnh tâm trí cô. Quả là cô đã hơi quá lời đụng chạm đến tự ái nghề nghiệp của người ta. Nếu quả thật như Khánh

nói thì hẳn ta là một người đáng nể phục.

Huy thấy Vân ngồi vắt vẻo trên xích đu với vẻ mặt trầm tư mơ màng thì bước lại gần lên tiếng:

- Em không đi chơi đâu sao ?

Vân ngược lên lắc đầu:

- Không.

Huy lại hỏi:

- Có chuyện gì à ?

- Có chuyện gì đâu.

- Anh thấy em mấy hôm nay là lạ.

Vân nhướn mày:

- Làm gì có. Anh lộn xộn quá.

- Thật sự là vậy mà, em có chuyện buồn à ?

- Hồng có mà, anh hỏi dai quá à !

Huy cười khi thấy Vân gắt lên:

- Không có thì thôi. Hay là anh đưa em ra phố chơi ?

Vân ngần ngừ rồi gật đầu:

- Đi thì đi !

Lát sau, cả hai đi qua con đường hôm nọ, Vân chột nứ lưng áo Huy và lên tiếng khi đến góc phố có quán chè của Đông.

- Anh Huy! Mình ghé ăn chè đi anh.

Huy dừng xe và chiều theo ý của Vân.

Cả hai kéo ghế ngồi và Vân không thấy Đông đâu cả, chỉ có mỗi mình người đàn bà trạc hơn 40 ồm yếu với khuôn mặt hằn nét khắc khổ ngồi múc chè cho khách. Vân cảm thấy hiếu kỳ và không rời mắt nhìn bà.

- Dì Hai !

Tiếng gọi của cô gái khiến cho bà Hai bán chè nhìn lên cười:

- Ủa, Ngọc đó à con ?

Cô gái tên Ngọc mới đến lẹ làng lên tiếng:

- Bác để con phụ cho. Anh Đông đâu rồi bác ?

- À, nó đi học chưa về. Hôm nay nghe nói nó phải học thêm cái gì bồi dưỡng học sinh giỏi để đi thi đó.

Ngọc nhướng mày:

- Vậy sao ? Anh Đông giỏi ghê. Để con bưng phụ cho bác.

- Con cứ ra phụ bác hoài, làm phiền con quá.

Bà Hai triu mền nhìn Ngọc, trong khi cô gái vẫn vui vẻ làm.

- Có gì đâu bác. Ở nhà con cũng không có làm gì. Hai chén chè này ở bàn nào vậy bác ?

- Ở đó kia !

Ngọc đặt hai chén chè trước mặt Vân và Huy, nói:

- Mời anh chị dùng chè !

Huy gật đầu:

- Cám ơn cô.

Ngọc nói:

- Anh chị dùng đi. Chè ở đây ngon nhất khu này đó. Bác Hai nấu chè khéo lắm.

Vân chợt thấy đỏ kị với nụ cười tươi tắn cùng chiếc lúm đồng tiền trên đôi má bầu bĩnh của cô gái.

Cô nói kháy:

- Chẳng những chè nấu khéo mà cô nói chuyện cũng khéo nữa.

Cô gái bẽn lễn cười:

- Chị khen quá lời rồi.

Nói xong, Ngọc lại tiếp phụ với bà Hai. Lát sau, khi Vân và Huy ăn đến chén chè thứ ba, thì Đông mới xuất hiện. Anh dựng vội chiếc xe đạp rồi ôm chồng xách đến bên mẹ.

- Thưa mẹ, con mới về.

Bà Hai bận bán, nhưng vẫn ngược lên cau mày:

- Sao con không về nhà tắm rửa rồi hãy ra đây ?

- Con sợ có một mình mẹ bán không xuể.

Ngọc xen lời:

- Có em ở đây rồi, anh về đi rồi chút hãy ra.

Đông đáp:

- Thôi được rồi, để anh phụ mẹ, chút nữa về luôn. Ngọc ra lâu chưa ?

Ngọc cúi đầu với ánh mắt ửng hồng trên gò má.

- Cũng chưa lâu lắm.

- Để anh bụng phụ cho.

Vân ngồi bên này không bỏ qua cử chỉ nào của họ và không biết tại sao trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác thật khó chịu, cô nói nhanh với Huy:

- Mình về thôi, anh Huy.

- Ờ.

Huy nhìn theo ánh mắt của Vân và nhận ra Đông, anh khẽ cười hỏi:

- Là anh chàng hôm nọ. Em nhận ra anh ta à ? Không ngờ quán chè này là của gia đình anh ta.

Vân biết Huy đã hiểu lầm khi thấy cô đòi về nửa chừng.

Huy còn hỏi:

- Em còn giận anh ta về chuyện hôm đó à ?

Vân làm li đáp:

- Không.

Biết tánh của Vân, nên Huy cũng không hỏi thêm câu nào, anh lớn tiếng gọi tính tiền.

Đông bước tới và có chút ngạc nhiên khi nhận ra Huy và khuôn mặt lạnh của Vân. Anh nhìn Huy gật chào nhưng lại vờ như không thấy Vân.

- Là anh à ?

Huy đáp:

- Không ngờ lại gặp lại anh.

Đông nói:

- Tôi cũng không ngờ anh lại đến ủng hộ chỗ của ...quán tôi.

Huy nhìn Vân và nói:

- Là Vân dẫn tôi đến đây ...

Vân nghe thế thì nhìn lên, ngắt ngang lời Huy nói:

- Về đi anh.

- Ờ.

Huy mỉm cười rồi thanh toán tiền xong mới đưa Vân đi để lại sau lưng hai người ánh mắt lạ lùng và cái nhún vai của Đông.

Vân vẫn không sao quên ánh nhìn của Đông lúc này khi cô vừa quay lưng. Cái ánh nhìn vừa như ngạc nhiên, vừa như thích thú, lại như có vẻ đặc chí và tha thiết với vợ một nỗi say đắm ngọt ngào. Vân không thể giải thích được nhưng cô cảm thấy có một cái gì đó vừa chao nghiêng trong lòng mình.

Khánh ngồi chống tay lên cầm nhìn qua khung cửa sổ, mảnh sân nhỏ trước nhà trồng đầy loại hoa cánh bướm vàng rực cả một góc trời. Khánh rất thích hoa, nhưng khả năng không cho phép cô có được những loài hoa quý như hồng như cúc. Cuộc sống của cô đơn giản như căn nhà gỗ đơn sơ khiêm tốn, như những cánh hoa bướm giản dị ngoài sân để sinh tồn và thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Gia đình cô không được giàu có như gia đình Vân. Cô không có những tiện nghi xa hoa, cho nên cô có rất nhiều ước mơ. Những mơ ước mà không biết bao giờ mới trở nên hiện thực.

Tiếng mẹ của Khánh vọng lên:

- Khánh à !

- Dạ.

- Có anh Huy ghé đến thăm con kìa.

Khánh mừng rỡ đứng bật dậy. Quả là Huy đang bước vào sân.

Ngoài phòng khách, tiếng bà Ba xới lời mời Huy.

- Ngồi đi con! Chờ em nó một lát, nó ra liền.

Huy lễ phép đáp:

- Dạ, cảm ơn bác. Bác để mặc con.

Bà Bà nhìn Huy và mừng thầm trong lòng, cứ mỗi lần thấy Huy ghé nhà là bà lại vui hơn một chút. Mặc dù Khánh không nói gì cùng bà, nhưng bà vẫn kỳ vọng vào người thanh niên khôi ngô tuấn tú này. Bà mong cho con gái mình có một tương lai xán lạn, đừng có nghèo khổ như cuộc đời của bà. Mặc dù nghèo nhưng bà không hèn, bà tần tảo sớm hôm dạy dỗ con cái và rất hãnh diện vì hai đứa con ngoan của mình. Khánh rất hiếu thảo lại nhu mì, hiền lành. Ngoài việc học ra, cô rất đảm đang quán xuyến việc nhà. Chẳng thế, cô còn luôn quan tâm dạy dỗ cho Hùng, đứa em trai kế của mình. Mặc dù ông Ba chồng của bà đi làm xa nhưng không vì thế mà khiến cho bà phải lo lắng bận rộn, bởi bà đã có Khánh, đứa con gái đảm đang quán xuyến công việc rất chu đáo.

Mỗi lần Huy đến chơi là mỗi lần hy vọng trong bà lại dần nhân lên. Bà rất mong có được người con rể như Huy. Từ lời ăn tiếng nói, đến từng cử chỉ của Huy đều biểu lộ một sự gia giáo, nề nếp.

Bà nói với Huy:

- Con ở chơi chút dùng cơm với gia đình bác. Hôm nay bác có chiên chả giò, lâu lắm rồi chị em con Khánh cứ đòi ăn mà bác không có thời gian để làm.

Huy lễ phép đáp:

- Dạ, con cảm ơn bác. Con định xin phép bác cho con đưa Khánh đi uống nước.

- Chậ! Vậy thì bác để dành cho hai đũa chiều tối về ăn.

- Dạ, thôi khỏi đi bác.

- Khỏi cái gì ? Nếu không về, bác giận cho coi.

Huy đành cười và dạ một tiếng cho bà vui lòng.

- Ngồi chơi để bác gọi em nó sửa soạn rồi đi với con.

- Dạ.

Ngồi nhăm nháp ly cam tươi, Khánh lén nhìn sang Huy với tất cả niềm thương thâm trầm nhớ. Cô biết mình đã không đúng khi cứ nuôi mãi trong lòng cái tình cảm vô vọng này. Vì bao lâu nay, cô đã lờ mờ đoán ra quan hệ giữa Huy và Vân. Và lại, qua những lần trò chuyện cùng Huy, anh đã thổ lộ với cô tình yêu mà anh đã dành cho Vân. Anh luôn xem cô như một người bạn hay hơn thế chỉ là một người em gái đúng nghĩa.

Thế nhưng cô cứ mặc những suy nghĩ của Đình Huy dành cho mình. Cô vẫn luôn ôm ấp nỗi nhớ, nỗi thương, nỗi ao ước khao khát trong lòng mình.

Quả là không có gì đau khổ hơn là phải yêu một người đàn ông khi biết rằng người đó không thể thuộc về mình. Tình yêu đơn phương đã hành hạ dày vò con tim cô biết bao nhiêu ngày tháng qua. Cô vừa đau khổ vì yêu thâm Huy, lại vừa hồ thẹn với chính Hoàng Vân, người bạn thân của mình. Cô thật có lỗi với Vân, nhưng cô lại không dặng dưng được lý lẽ của con tim mình.

Đình Huy! Anh là niềm khao khát đầu đời của em. Thế mà em lại không thể thổ lộ ra cùng ai. Em thềm được một lần anh dành cho em một chút thời những ngọt ngào chiều lụi, những say đắm dịu dàng như anh đã dành cho Vân đó. Nhưng em lại không thể nói ra cùng anh. Em biết đối với anh, Vân là tất cả, Vân là niềm vui, là nỗi buồn, là lẽ sống mà nhiều lần anh đã tâm sự cùng em.

Được một người đàn ông như anh yêu thương quá là một niềm hạnh phúc tuyệt vời. Thế mà Vân lại không hề màng đến đến. Anh có biết mỗi lần anh nhắc đến Vân, ánh mắt của anh sáng rực như có lửa là mỗi lần ngọn lửa đó lại đốt cháy tâm can em ? Em muốn khóc và tủi phận. Muốn hét to lên :

Anh im đi ! Nhưng em lại không thể. Anh đừng hành hạ em như thế nữa được không Huy !

Thế mà em vẫn phải cười nói, phải vun đắp thêm vào cho tình yêu của hai người. Thật là tội nghiệp cho em biết là đường nào. Em không hề muốn anh phải đau buồn, không hề muốn anh phải thất vọng. Lúc nào em cũng mong cho anh được vui vẻ, hạnh phúc. Đình Huy! Em quá là ngu si, khờ dại, nhưng tình yêu thì làm gì có điều khôn điều dại, chỉ có niềm mong nhớ luôn day dứt trong lòng em mà thôi.

Em biết rằng mình đã yêu anh thật rồi !

- Khánh !

- ...

- Khánh!

Tiếng Huy gọi khẽ, khiến cho Khánh giật mình nhìn lên.

Huy dò xét nhìn cô hỏi đùa:

- Em sao vậy ? Làm gì mà đâm chiêu quên cả uống nước và quên cả anh vậy ?

Khánh bẽn lễn cười che giấu đi những suy nghĩ vừa hình thành trong lòng mình nãy giờ.

- Đâu có.

Huy lắc đầu:

- Anh không tin.

- Thật mà!

Nói rồi, Khánh mới lảng đi, cô chuyển đề tài mà cô biết khiến cho Huy thôi tra gạn mình:

- Không hiểu Vân đi đến bao giờ mới về nữa. Em nhớ nó quá !

Huy khẽ thở dài và đáp:

- Anh cũng nhớ Vân nữa. Không biết cô bé có nhớ hai anh em mình không mà đi lâu như vậy.

Khánh cố nén tiếng thở dài và tạo nụ cười cho thật tròn trịa, cô nói:

- Em biết là anh nhớ Vân hơn cả em nữa, mai một Vân về em sẽ nói giùm cho anh, có điều anh không được quên trả công cho em đó.

Huy cười nháy mắt với Khánh:

- Em không cần nhắc, em không thấy anh đang dẫn em đi dạo phố đó sao ? Anh biết điều lắm.

- Vậy thì em phải suy nghĩ và đòi hỏi một chút mới bỏ công làm chiếc cầu bắc hai bờ tình yêu cho anh mới được.

- Nè! Em út gì mà tẻ vậy! Không giúp gì thì thôi, còn làm khó anh nữa.

- Không hiểu làm khó mà là nhắc cho anh luôn nhớ đến bà mai này thôi.

- Em không cần nhắc anh cũng nhớ đến em mà.

Khánh chớp mắt, mặc dù biết là Huy vô tình nói nhưng sao lòng cô vẫn rộn lên một nỗi xao xuyến kỳ lạ, cô nhìn anh:

- Thật không ?

- Thật. Bộ anh hay nói dối lắm sao ?

- Em đâu có nói vậy.

- Thế mới ngoan. Mai này anh làm mai cho một ông chồng bảnh bao giàu có.

- Xí! Ai thèm !

- Nói mà không sợ ..uổng sao ?

- Anh đó !

- Thôi, không dám chọc giận bà mai.

Huy cười giả lã khi thấy Khánh đổi hờn lườm anh :

- Bỏ qua nghe. Nói chuyện nghiêm chỉnh vậy. Tốt nghiệp xong, em định vào trường nào ?

Khánh chột nghe lòng buồn trĩu:

- Em nghĩ có lẽ em không đi học tiếp nữa.

Huy ngạc nhiên kêu lên:

- Sao vậy ? Em từng nói là em rất muốn lên đại học mà.

Về những vòng tròn vô nghĩa trên mặt bàn, Khánh đáp:

- Đó là mơ ước của tất cả bọn em, nhưng mỗi người có mỗi hoàn cảnh, anh biết đó, gia đình em không được giàu có, má em lại đau yếu luôn, ba thì đi làm xa lương bổng không đủ chi phí cho gia đình, nếu em lên đại học làm sao má lo cho đủ ? Còn thằng Hùng nữa.

Huy ái ngại:

- Nhưng em nghĩ học thật là tiếc. Hay là để anh ...

- Anh đừng nói là giúp em nghe.

Huy thở ra:

- Anh định nói như vậy đó.

Khánh gượng cười lắc đầu:

- Em biết anh rất tốt, nhưng anh cũng còn đi học, làm sao anh lo cho em được. Vả lại, đâu phải chỉ vì tiền không thôi. Nếu em đi học đại học ở nhà không có ai lo cho má.

Huy thở dài định nói, nhưng Khánh đã cười như lấp liếm nỗi buồn đang vây lấy hai người.

- Bỏ đi! Giờ đến phiên em hỏi anh nè.

Thấy nét tinh nghịch hiện ra trong mắt Khánh, Huy nói:

- Gì đây cô bé ?

- Em muốn hỏi anh bao giờ ..cưới vợ ?

- Hử ? Nghe âm thanh hấp dẫn lắm !

- Trả lời đi.

- Em tò mò chi vậy ?

- Không có quyền à ?

- Không phải.

- Vậy thì anh trả lời đi.

Huy cười khê:

- Anh nghĩ chắc còn lâu.

Khánh tròn mắt nói:

- Sao lại còn lâu ? Anh tốt nghiệp đại học rồi mà.

- Nhưng anh định du học thêm ít năm.

- Đi du học ư ?

Huy gật:

- Phải. Gia đình đang lo thủ tục cho anh sang Mỹ.

Khánh chớp mắt:

- Anh đi mà không nhớ ở đây sao ?

Huy nhướng mày nhìn Khánh:

- Nhớ chứ. Nhưng anh vẫn phải đi để lo cho tương lai của mình mai sau, anh không muốn cho gia đình mình buồn. Ba má rất kỳ vọng vào anh. Và lại, anh phải có sự nghiệp trong tay, anh muốn cho người bạn đời của mình sau này luôn được sung sướng.

- Anh đi em ...em sẽ nhớ anh lắm.

Huy nhìn cô nói:

- Anh cũng nhớ em gái ngoan của anh nữa.

- Anh đừng có xảo. Anh nhớ ai thì nói cho rõ, em thông cảm cho. Em biết những người đang yêu nhau khổ nhất là phải xa nhau. Không thấy mặt nhau chỉ là một giây một phút cũng bồn chồn mong nhớ. Nỗi nhớ thật là khổ sở, xót xa.

Huy chăm chú nhìn Khánh, lời nói của cô dường như có một gói gắm tâm sự trong đó, ánh mắt thì động buồn mơ màng xa xăm, tựa như cô đang nói về chính mình và cho mình vậy.

Huy khê hỏi:

- Khánh nè! Bộ em đã yêu rồi sao ?

Khánh đỏ mặt nhìn anh cuống quýt chối:

- Ồ.. anh này! Em yêu hồi nào ?

- Không yêu, sao em lại biết nói những lời đó ?

- Đừng có phá em nghen !

- Có thật không ? Nói cho anh nghe đi. Ai vậy ?

- Hừ!

- Chẳng lẽ anh mà em cũng không tin ?

- Em yêu ai kể em, anh hỏi làm gì ?

- Để xem người đó có xứng với em gái anh không ?

Mắt Khánh thoáng có áng mây mờ, cô cúi đầu rồi nghĩ sao cô nói:

- Người ta đâu có yêu em đâu.

- Cái gì ? Ai mà khờ vậy ?

Khánh bối rối vẽ những vòng tròn lên trên mặt bàn:

- Vậy theo anh, người ta không yêu em thì là người khờ sao ?

Huy gật đầu:

- Phải. Vì em vừa xinh đẹp, lại vừa hiền lành, dễ thương. Em có rất nhiều ưu điểm.

Khánh đăm đăm nhìn Huy :

- Thế mà em lại không được người ta để ý đến.

- Anh không tin.

Khánh buồn bã và ngay trong lúc đó mắt của anh chạm vào mắt của cô. Anh khẽ giật mình và bối rối như tưởng mình nhìn lầm. Ánh mắt của Khánh thật kỳ lạ, như da diết, như đăm đúi nồng nàn và cũng như đang trách hờn đau khổ.

Cô nói sau khi quay đi như muốn trốn tránh điều gì đó cùng anh, nụ cười nở gượng gạo trên môi cô:

- Bỏ đi. Em nói đùa thôi.

Huy cũng gượng gạo cười:

- Thế mà em nói cứ như thật làm anh giật mình.

Nhưng đó là sự thật đó. Em đang rất yêu anh và anh thì không hề biết đến. Làm sao anh biết được chứ ?

Nghĩ thầm rồi Khánh cố giấu kín tâm tư mình, cô nhòe nụ cười rồi nhìn Huy, nói:

- Anh yên tâm đi. Khi nào em yêu ai, em sẽ đóng trống khua chiêng nói rõ cùng anh mà.

Huy cũng trấn tĩnh lại mình, những cảm giác mà anh vừa bắt gặp lúc nãy có lẽ là anh đã quá nhạy cảm và lầm lẫn thôi.

Anh cười nói:

- Được, anh chờ em đóng trống khua chiêng cho dù có ở đâu anh cũng về mừng cho em.

Bà Ba nhìn con gái mặc chiếc áo mới may màu hồng phấn khiến cho làn da của cô như sáng hẳn lên. Cô soi gương rồi hỏi bà:

- Má coi được không má ?

- Đẹp lắm.

Khánh quay lại với khuôn mặt rạng rỡ :

- Nhưng mà sao hôm nay tự nhiên má lại may áo mới cho con vậy ? Chưa tới tết mà.

Bà Ba nói:

- Có áo mặc thì mặc đi, tra gạo mà làm gì!

- Vải này mắc lắm đó. Con nghĩ tiền vải lẫn tiền công đủ mua một thúng gạo.

Bà Ba cau mày:

- Cái con nhỏ này hay tính toán !

- Không tính sao được má. Con thấy phí quá. Má lại nói là má không có tiền mà đi mua áo cho con.

Bà Ba thở dài:

- Má thấy con đi chơi với bạn mà cứ mặc cái áo trắng cũ hoài, coi sao được Khánh à.

- Dạ.

- Má hỏi thiệt. Con với thằng Huy ra sao rồi ?

Khánh đỏ mặt quay đi:

- Má nói gì vậy ?

Bà Ba chép miệng:

- Má nói con và thằng Huy đã tính toán gì chưa ? Má thấy nó được đó. Ăn nói lễ phép, tư cách lại đàng hoàng, nó là con nhà ai vậy ?

Khánh kêu lên:

- Í trời! Má ơi! Má nói gì vậy ? Con với anh ấy chỉ là bạn bè thôi.

- Con còn giấu má.

- Con nói thiệt. Anh Huy chỉ xem con là bạn, không có gì đâu.

- Là bạn mà nó cứ đến thăm con. Má nghĩ, nó có cảm tình với con đó.

- Không có đâu. Thật ra, anh ấy với Hoàng Vân đã hứa hôn với nhau từ nhỏ rồi. Anh ấy thương Hoàng Vân lắm. Má đừng có nói lung tung lỡ Vân hay, anh ấy nghe được chắc con "độn thổ" luôn quá.

Bà Ba cau mày:

- Sao lại vậy ? Má thấy .. Khánh cắt ngang lời bà:

- Thôi mà má. Con đi nấu cơm đây.

Bà Ba nhìn theo con gái và buồn bã lắc đầu. Rõ ràng bà thấy con gái mình có tình cảm với người ta mà. Sao nó lại chối đi như vậy ? Nhưng cũng không phải lúc này nghe giọng phân trần vương vấp của nó dường như nó đang cố che giấu lòng mình ? Bà chợt thờ dài và vụt hiểu. So với Hoàng Vân thì con gái bà quả là không sánh được, thảo nào nó lại có thái độ đó. Ôi! Thật là tội nghiệp cho bị thua thiệt. Chỉ vì bà quá nghèo cho nên con gái mới bị thua thiệt. Nó không dám mưu cầu cái hạnh phúc mà nó đang ước ao. Phải chi bà giàu có như người ta thì con gái bà đâu có phải đau lòng tủi thân như vậy.

Vừa khi có tiếng nói hỏi ngoài cửa:

- Thưa bác, có Khánh ở nhà không ?

Bà nhìn ra Hoàng Vân và đáp:

- Có. Con vào nhà đi.

Rồi bà gọi vào trong:

- Khánh à! Có Vân đến tìm con nè.

- Dạ.

Khánh mừng rỡ khi nhận ra Vân :

- Con quý! Đi gì mà lâu vậy ?

Vân trao túi quà cho bạn và nói:

- Buồn quá, nên tao ở lại ít hôm. Quà cho mày nè !

- Xí ! Còn nhớ đến tao à ?

- Sao lại không ? Mà là bạn thân của tao mà.

- Hi hi! Đùa thôi.

Vân hỏi:

- Nghe nói mày không nộp đơn thi đại học, tại sao vậy ?

Khánh kéo Vân ra hè vì sợ mẹ nghe thấy:

- Ra ngoài cho mát, tao nói cho nghe.

Vân ngồi xuống thềm nhà:

- Nói đi !

Khánh thở dài, đáp:

- Mày biết đó. Gia đình tao không đủ khả năng lo cho tao. Tao định tìm việc làm giúp cho ba má tao.

- Nhưng mày học giỏi, bỏ ngang uổng lắm.

Khánh nhếch môi cười ngượng:

- Hoàn cảnh thôi. Nếu như mỗi người đều được như ý nguyện thì cuộc sống này đâu còn gì thú vị nữa.

- Mày nói sao tao không hiểu ?

- Tao muốn nói nếu ai cũng được sống như ý mình mong muốn thì làm gì còn có khao khát, còn có ao ước mong mỏi. Cuộc sống sẽ trở nên bình lặng nhàm chán lắm.

- Xí! Lại triết lý! Không gặp mày có ít hôm mà mày lại có nhiều ý tưởng vậy !

- Tao theo thời gian biến hóa nếu không bị đào thải làm sao ?

- Lại nữa !

Khánh cười:

- Bỏ đi. Còn mày ?

Vân nhún vai:

- Tao thì lại không có gì để tính toán, bởi vì đã có ba má tao toan tính sẵn cho tao rồi.

- Mày thật hạnh phúc.

Vân cúi đầu nhếch môi:

- Hạnh phúc là gì chứ ? Mày cho là tao hạnh phúc sao ? Đôi lúc muốn sống cho mình tao cũng không có quyền !

Khánh chau mày lấy làm lạ vì thái độ chán chường của Vân.

- Mày nói gì vậy ?

Vân cúi mặt rồi vẫn với cái giọng buồn bã, cô đáp:

- Tao không muốn sống với cuộc sống hiện tại nữa. Cuộc sống của tao quá bình lặng, êm ả. Tao muốn được như mày thiếu thốn một chút để được thấy mình bản lĩnh, thất vọng một chút để được khao khát. Mày biết đó, từ nhỏ, tao đã được ba má tao sắp đặt tất cả, đến luôn cả chuyện hôn nhân cả đời tao mà tao cũng không được quyết định.

- Mày đừng có được voi đòi tiên.

Vân buồn bã lắc đầu:

- Là bạn thân với tao mà mày còn nói vậy sao ? Tao thật thất vọng quá. Mày không hiểu tao chút nào hết ...

Khánh ái ngại nhìn bạn:

- Tao không muốn mày bỏ mọi bất bóng. Đôi lúc sự đầy đủ sung sướng quá, khiến cho mày nhầm chán. Nhưng mày nên nghỉ lại, mày rất có phước có được cuộc sống êm ấm đó.

- Mày không hiểu đâu. Tao không phải là một cỗ máy, không phải là một chương trình trên vi tính đã được lập sẵn. Tao muốn làm theo ý của tao. Tao muốn ..nói theo mày, tao đang muốn nổi loạn, muốn phá tan những gò bó ràng buộc, muốn đi ra ngoài cái chương trình đã được cài sẵn cho tao. Mày biết không ? Ít lâu nữa tao đã phải đính hôn với ĐH rồi.

- Đính hôn ư ?

- Phải. Ba má tao bắt tao đính hôn với anh Huy trước khi anh ấy đi du học.

Khánh thần thờ nghe lòng đau như cắt, cô gượng nói:

- Tao chúc mừng mày.

Vân buồn bã:- Mày còn mỉa mai tao sao ?

Khánh lấy làm lạ:

- Chẳng lẽ mày không muốn điều đó ?

Vân lắc đầu. Khánh nhìn bạn và chau mày. Chẳng lẽ những người quá đỗi hạnh phúc và đầy đủ thì lại đâm ra phát chán cuộc sống dư thừa của chính họ ? Chán sự ưu đãi của trời ban cho họ sao ?

Khánh ngập ngừng hỏi:

- Chẳng lẽ mày không yêu Huy ? Anh ấy rất tốt với mày mà.

- Tao không trả lời mày được, nhưng thật sự tao không bao giờ nghĩ tao sẽ lấy Huy làm chồng. Tao không có cảm giác khi nghĩ đến điều đó. Anh ấy quen thuộc với tao như một sự quen thuộc đúng nghĩa, tựa như mày cần có cái áo ấm mặc khi trời lạnh, cần có chiếc áo đẹp mặc đi chơi phố. Tao biết tao không yêu anh ấy, đó không phải là tình yêu.

- Mày lộn xộn quá ! Mày muốn gì nữa chứ ? Một gia đình giàu có, một cuộc sống đầy đủ, một người đàn ông tốt để làm chồng, đó là mơ ước của nhiều người, trong khi mày có được thì mày lại không trân trọng. Tao nghĩ có lẽ đợi đến khi mày đánh mất tất cả, mày mới có thể nhận ra.

- Khánh à !

- Tao không biết nói sao với mày nữa. Tóm lại, mày hãy vui vẻ mà chấp nhận sự ưu đãi của trời ban cho mày đi.

Vân nhún vai:

- Tao biết mày không thể hiểu tao.

- Phải. Tao không thể hiểu mày, tao nghĩ mày đang là con ngựa chứng muốn bị phạt đòn roi mới chịu ngoan ngoãn lại.

- Thôi được ! Vậy thì tao không nói nữa. Tóm lại, dưới mắt mọi người, tao đang là con ngựa chứng.

- Thôi, đừng có lộn xộn nữa. Đi ra phố với tao.

Vân uể oải đứng lên, cô biết cho dù cô có nói thế nào, Khánh cũng không thể hiểu được cô. Cô buồn bã đáp:

- Đi thì đi !

- Đừng có iu xiu như vậy mà. Tao thấy mày quá hạnh phúc rồi.

- Vậy thì tao nhường cho mày đó.

- Nói bậy ! Tao đâu có phước phần đó.

- Vậy chẳng lẽ đó là phước phần của tao ?

- Chứ sao !

Vân nhún vai:

- Nói với mày cùng thêm chán. Đi ăn chè bưởi đi.

Khánh nhìn Vân:

- Đến quán của Đông hén ?

- Ừ.

Khánh dò xét:

- Mày không ngại gặp hấn sao ?

Vân lắc đầu:

- Chè ngon thì mình đến ăn có gì mà ngại ?

- Vậy thì đi. Mà mấy lúc gần đây, tao thấy mày cứ thích đến đó ăn chè, bộ mày quên chuyện của rồi hả ?

Vân chau mày, gất:

- Tao đã nói chỗ nào bán chè ngon thù tao đến mà.

Khánh nhướn mày, nhún vai rồi lẳng lặng đi theo Vân:

- Thì thôi, đi đi !

Vân múc từng muỗng chè ngọt lịm người, nhấm nháp, ánh mắt của cô vẫn không rời khỏi cái lưng rắn chắc của Đông đang đi qua lại các bàn.

Quả là Khánh nói đúng. Mấy lúc gần đây, cô là khách thường xuyên của quán chè này. Cô không hiểu là mình thích ăn chè hay là thích ngồi trộm nhìn Đông. Gã thanh niên đã mấy lần gieo vào lòng cô rất nhiều ấn tượng đáng ghét.

Đông kéo ghế ngồi xuống bên Khánh và hỏi:

- Lâu quá không thấy Khánh đến.

Khánh nheo mắt, cười:

- Không có ai trả tiền giùm sao Khánh dám đến đây chứ.

Đông cười:

- Khánh làm như xa lạ với Đông lắm vậy.

- Ấy! Nhưng có luật khi bước vào quán là phải có tiền. Khánh không có sao dám gặp Đông, lỡ gặp cái cô Ngọc gì đó lại càng ê mặt. Chẳng lẽ nói tôi là bạn của Đông, cho tui thiếu mấy ly chè đi à ? Quê chết ! Dù sao Khánh cũng có chút sĩ diện mà. Có chằng Đông cấp cho Khánh tấm thẻ "miễn phí tiền" thì Khánh mới chắc ăn.

- Không thành vấn đề.

- Chắc nhé ?

- Như sắt đổ bê tông vậy.

- Hử ?

Khánh tròn xoe mắt lên:

- Người ta nói chắc như đinh đóng cột chứ, có ai nói như Đông đâu.

- Đinh đóng cột còn nhổ ra được chứ sắt đổ bê tông làm sao mà lấy ra chứ, phải không ?

- Ờ há. Có lý !

Cả hai bật cười và Vân cũng không khỏi cười theo họ, nụ cười của cô trông thật xinh đẹp khiến cho Đông thoáng ngẩn ra, anh không bỏ lỡ cơ hội liền lên tiếng.

- Vân dùng thêm chè nhé, hôm nay má Đông có nấu thêm món chè sâm, hai bạn dùng thử đi.

Khánh trẻ môi:

- Tiếp thị dỡ quá. Dù gì cũng phải nói thêm câu ăn hai trả một, người ta mới có phần khởi ăn tiếp thử.
- Không phải ăn hai trả một mà là ăn giùm cám ơn.

Khánh thích chí reo lên:

- Thật nghe ?

Vân vẫn ngồi im lặng cười không nói tiếng nào. Thật ra, từ lâu, mặc dù giữa Vân và Đông chưa có dịp nào trò chuyện với nhau, nhưng cái "mối thù" xưa xem như đã tan biến từ lâu rồi.

Lát sau, khi Vân và Khánh ra về thì Đông như người vừa nạp thêm năng lượng, anh chàng cười vui luôn miệng, khiến cho bà Ba mẹ của anh cũng lấy làm lạ nói với Ngọc.

- Con coi kìa! Thằng Đông hôm nay thật lạ. Làm gì mà nó cứ như thằng ngây cười một mình suốt luôn.

Ngọc sầm mặt đáp:

- Con không biết.

Thật ra, cô đã biết vì sao nhưng lại không muốn nói ra. Từ lúc cô gái trắng trẻo xinh đẹp kia ghé vào là Đông cứ như ngây như dại. Ngọc để ý từ lâu rồi, mặc dù cả hai chỉ nhìn nhau cười và gật đầu chào nhau, nhưng ánh mắt và cử chỉ của họ đã nói lên rất nhiều điều. Chưa kể đến Đông cứ hể thấy cô ta vừa ghé đến là anh cứ cuống quýt lên, hết làm đổ đến làm bẽ chén tách trên bàn. Thật là đáng ghét !

Đông ngừng xe khi nhận ra Vân đang ôm cặp đi chậm chậm trên lề đường. Anh gọi cô:

- Vân !

Vân ngạc nhiên và đôi mắt của cô chột sáng long lanh:

- Là anh à ? Trùng hợp vậy ?
- Tôi đi ngang thấy Vân nên dừng lại hỏi. Vân đi có một mình sao ?
- Vân học thêm nhưng thầy bận cho về sớm, nên không có ai đến đón.
- Vậy à ?

Nói xong, Đông ấp úng không biết nói gì thêm. Bao nhiêu ngôn ngữ chột bay biến khỏi đầu óc anh, cứ mỗi lần thấy cô là anh lại như thằng ngố, chẳng bù với cái lần đầu tiên biết cô, anh thật hung hăng dữ tợn, nghĩ lại chuyện cũ anh khẽ bật cười.

Vân nhìn sang hỏi:

- Anh có chuyện vui à ?

Đông cười, nói:

- Tôi nhớ lại lần gặp Vân ...

Vân không chờ cho Đông nói hết, cô chột hiểu và cùng cười khẽ với ánh hồng ửng trên đôi má, cô nói:

- Lúc đó Vân cũng dữ ra trò.

- Đến lúc tôi xin lỗi cũng còn bị Vân mắng. Không ngờ mới đó đã nửa năm rồi.

Vân cúi đầu:

- Thời gian quan nhanh ghê. Lúc ấy Vân rất ghét Đông.

- Vậy bây giờ Vân không còn ghét nữa chứ ?

Vân cúi đầu bẽn lễn:

- Đã thế, Vân còn thích đến ăn chè ở cái quán ven đường đó nữa.

Đông trộm nhìn sang Vân:

- Còn Đông thì lại thấy hôm nào Vân không đến thì cái quán chột trở nên buồn đến lạ lùng.

Con đường dường như chột ngừng lại. Mới đó mà đến nhà Vân. Cô quay sang nhìn Đông và bước chân cũng dần chậm hơn. Cô nói với một chút tiếc nuối.

- Đến nhà Vân rồi.

Đông nhìn sang và bắt chột tay anh nắm lấy tay cô, anh nói nhanh:

- Chiều nay, Vân nhớ ghé, Đông chờ Vân.

Vân ngỡ ngàng nhìn theo bóng Đông khuất sau khúc rẽ cuối đường mà trong lòng ngực của cô, tiếng đập của con tim vẫn còn rối loạn liên hồi. Cô áp bàn tay của mình vào sau chiếc cặp như muốn trấn an lại mình.

Đêm xuống, sương rơi nhiều khiến Vân nghe lạnh thấm vào thịt. Đầu óc cô bình bồng trong cõi sương mù. Trên cao, màn đêm vẫn thăm u thăm tối không có một vì sao. Tất cả đã tắt lịm, kể cả niềm vui và nụ cười. Cô thấy mình như vừa đánh mất một cái gì quý báu vô cùng.

Ngày mai này, đã là ngày đính hôn của cô và Huy. Thế mà không một chút xôn xao mừng rỡ. Thật là vô vị và chán chường. Trong trí cô chột hiện về nhân dáng của Đông. Nụ cười, ánh mắt, cô chau mày và thấy tim mình thất lại. Cô khẽ gọi tên anh:

- Đông ơi! Anh giờ ở đâu ? Nước mắt có ứa ra trên má. Vân khóc cho sự vội vàng của mình, cho nỗi đau thảng thốt đang nhắm chìm cô vào hố đen sâu thẳm. Tại sao cô lại có thể can tâm chấp nhận sự định đoạt này mà không có chút phản kháng ?

Tại sao chứ ? Cô không hề muốn đính hôn. Không hề !

Trở trêu thay, cho đến tận giờ phút này, cô mới nhận ra là cô đã yêu Đông, người con trai đáng ghét dạo nào !

Trong khi đó Khánh đang ngồi với Đông trong cái quán giải khát bên đường.

Đông chộm sang bàn nhìn Khánh và hỏi:

- Khánh biến đi đâu bấy lâu nay vậy ?

Khánh hỏi lại:

- Vậy còn Đông cũng biến đi đâu mất tăm vậy.

- Đông đi làm.

- Vậy còn quán chè ?

- Má Đông lúc này cứ bệnh luôn, nên không ra bán nữa. Quán đã sang lại cho người khác rồi.

- Thảo nào hôm nọ Khánh và Vân ghé mà không gặp Đông.

- Đông vội quá nên không cho ai biết, lúc tan sở thì trời đã tối. Lúc này Vân ra sao ?

Khánh nheo mắt nhìn Đông:

- Quan tâm đến Vân à ?

Đông bối rối lẩn tránh khiến cho Khánh càng lầy làm lạ.

- Nè !

- Cái gì ?

- Đông sao vậy ?

- Có gì đâu.

- Còn giấu ! Đông là lạ sao đó.

Đông ngượng cười:

- Khánh đừng có nhạy cảm quá mà. À, thế còn anh Huy ?

- Khánh vừa đi dự lễ đính hôn của anh ấy về.

- Vậy sao ? Thảo nào Khánh lại mặc đẹp vậy. Cô dâu ở xa không ?

- Đông không biết sao ?

Đông nhún vai:

- Khánh hỏi lạ ghê. Làm sao Đông biết được ?

- Cũng phải. Anh Huy làm lễ đính hôn với Hoàng Vân đó.

- ...

- Đông không biết cũng phải. Vân và anh Huy có hôn ước từ nhỏ lận. Hai người lại cùng lớn lên bên nhau. Đông không nhận ra cách đối xử ân cần của anh Huy đối với Vân sao ?

Đông nào có nghe Khánh nói gì nữa. Cái tin Khánh vừa nói khiến cho đầu óc anh mù mịt hẳn đi.

- Nè, Đông ! Anh sao vậy ?

Đông lấp bắp:

- Không ..không sao. Có thật là Vân đính hôn với Huy không ? Tôi cứ ngỡ họ là anh em.

- Chỉ vì Huy ở chung nhà và lúc nào cũng đưa đón Vân, nên có nhiều người đã tưởng lầm như Đông.

Đông chau mày:

- Không thể nào ! Không thể !

Nói rồi, anh đứng bật lên, nói với Khánh :

- Xin lỗi Khánh. Tôi phải đi. Hẹn gặp lại sau.

- Nè! Cái gì kỳ vậy ? Làm như bị ma nhập vậy ? Đang vui vẻ nói chuyện với mình mà. Kỳ ghê !

Thế nhưng Đông đã mất biến ngoài đường tự lúc nào rồi.

Căn biệt thự của ông bà Bình vẫn sáng ánh đèn, bàn ghế đang được người làm thu dọn lại sau buổi tiệc đính hôn của HV.

Giữa cảnh bẽ bộn đó, HV một mình đứng lặng giữa khoảng sân trống, thẫn thờ nhìn hút vào khoảng không gian trước mặt.

Chiếc nhẫn đính hôn bằng đá quý lấp lánh trên ngón tay áp út của cô. Nó như một bằng chứng ràng buộc cuộc đời cô vào người đàn ông mà cô không hề yêu thương. Cô cảm thấy tâm hồn của mình chột nặng trĩu một nỗi chán chường buồn đến khó tả.

Cô đứng rũ ra giữa trời và thấy nước mắt đang chực chờ trên mi. Đã muộn rồi hay chưa ? Tại sao ngay trong lúc này, hình ảnh của Đông lại hiện về rõ ràng trong tâm trí cô đến thế ? Tại sao bây giờ cô mới dám khẳng định lòng mình ? Cô đã yêu Đông, người mà cô muốn có là Đông chứ không phải là Huy.

- K...é ...t .. K...ét ...

Tiếng xe thắng lại bên cạnh cô khiến cho cô thẳng thốt nhìn lại:

- Vân !

- Anh Đông !

Sự xuất hiện của Đông là cả một sự kinh ngạc không ngờ đối với Vân. Cô run rẩy kêu lên và Đông như cơn lốc lao đến ôm chặt lấy cô.

- Vân! Tại sao ..tại sao ...

Đông xúc động không thốt ra lời, trong khi Vân nép sát vào anh và bật khóc nức nở.

- Anh Đông ! Sao giờ anh mới đến ?

Đông nâng mặt người yêu lên và nói:

- Anh không biết xảy ra chuyện này, anh vừa nghe Khánh nói lại. Anh liền vội vã đến đây. Vân ! Anh yêu em. Lúc nào anh cũng nghĩ đến em. Nhưng anh lại không có can đảm thú nhận cùng em. Anh thật là hèn nhất. Suốt trên đường đến đây, anh cứ tự nguyện rửa mình. Tại sao anh không nói ra với em sớm hơn, nhưng bây giờ vẫn không là quá muộn. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Em bằng lòng không ?

Tiếng nói ấm áp của Đông khiến cho Vân bồi hồi xúc động. Cô đã mong chờ điều này từ lâu rồi. Tại sao cô lại không bằng lòng chứ ? Lúc này, cô đã thầm ước có anh bên cô mà.

Cô ngược nhìn Đông và run rẩy hỏi trong ngấn nước mắt còn đọng trên rèm mi.

- Có thật không anh ?

- Anh không nói dối em.

- Bây giờ thì em mới hiểu tại sao ngay trong đêm đính hôn của mình, em lại bản thân không yên. Thì ra người mà em đang mong chờ đó là anh. Thành Đông! Anh ...anh yêu em thật chứ ?

Đông nhìn sâu vào ánh mắt tuyệt đẹp của Vân và âu yếm nói:

- Anh yêu em. Anh yêu em. Em muốn nghe anh nói đến hàng vạn lần, anh cũng sẽ nói.

Vân đề ngón tay lên môi anh và mỉm cười sung sướng:

- Em hiểu rồi !

Và ngay trong lúc đó, môi của Đông đã áp nhẹ lên môi của Vân. Họ trao cho nhau nụ hôn đầu đời thật nồng nàn, đắm đuối.

- Trời ơi!

Tiếng hét của bà Bình khiến cho đôi tình nhân buông rời nhau ra.

- Vân! Con làm gì vậy ?

Bà nắm tay Vân kéo ra và tức giận quát mắt lên nhìn Đông:

- Nó là ai ? Tại sao con lại ... Trời ơi! Con thật quá quắc, lộng hành ...Má chiều con riết rồi con hư đốn.
Đi vào nhà !

Bà xô Vân sang một bên và điềm mặt Đông quát lên:

- Còn cậu ! Bước ra khỏi nhà tôi.

Đông lấp bắp:

- Thưa ... bác !

Nhưng bà đã lôi Vân vào nhà và lớn tiếng gọi:

- Vú đâu ! Vú mau tống cổ nó ra, đóng cổng lại cho tôi, không dọn dẹp nữa, để mai hãy tính.

Nhưng Đông đã vùng khỏi tay bà vú, anh hét lên:

- Bác ...xin bác để cho con giải thích, con yêu Vân thật tình.

- Vú đâu ! Đuổi nó đi !

Bà lôi Vân vào trong và đóng cửa lại, rít lên giận dữ:

- Bây giờ con nói đi. Sao con lại táo tợn như thế ? Con định làm loạn à ? Ngay trong đêm đính hôn của con mà con lại ôm gã đàn ông khác trong nhà mình. Con có biết nhục nhã là gì hay không ? Con định bôi tro trát trấu vào mặt cha mẹ sao ?

- ...

- Hừ! Thật là xấu hổ ! May mà thằng Huy nó uống say quá, nên không biết gì. Chứ nếu không, má không biết là chui vào đâu cho đỡ xấu mặt nữa. Thật là má cưng chiều rồi con sinh hư.

Vừa lúc có tiếng gọi cửa của bà vú:

- Bà chủ à ! Bà chủ !

- Có gì vậy vú ?

- Bà chủ !- Bà vú đứng ngoài lo lắng bồn chồn. - Bà chủ à ! Cái cậu lúc này không chịu về, cứ đứng ngoài cổng la lối om sòm đòi gặp cô Vân.

- Hừ! Nó muốn quậy phá à ? Vú kêu công an lại còng đầu nó cho tôi.

Vân sợ hãi kêu lên:

- Má !

Nhưng bà Bình đã giận dữ bước ra ngoài và sập cửa lại nói với bà vú:

- Vú coi chừng nó không cho nó ra ngoài. Đồ con gái hư !

- Dạ.

Từ nơi cuối hành lang. Huy loạng choạng bước ra, lên tiếng:

- Má ! Có chuyện gì vậy má ?

Bà Bình vội đổi sắc mặt:

- Có gì đâu con.

- Sao con nghe tiếng ồn ngoài sân ?

- À, là tiếng dọn dẹp của người làm. Thôi, con ngủ đi.

Bà đẩy Huy trở vào phòng:

- Ngủ đi ! Mai còn dậy đi sớm.

- Dạ.

Bà thờnhẹ nhòmbỏ bước xuống nhà. Vừa ra đến sân, bà đã nghe có tiếng Đông hét vang ngoài cổng.

- Hoàng Vân! Anh yêu em! Em đừng sợ. Anh sẽ không để ai ăn hiếp em đâu. Hoàng Vân!

Bà tức giận đến tái mặt, nhưng bà là người khôn ngoan. Bà không vội làm lớn chuyện. Dù sao thì con rể tương lai của bà còn đang ngủ trong nhà.

Bà nạt ngang, lớn tiếng ngăn không cho Đông la hét nữa. Suốt đời bà chưa hề gặp kẻ nào táo lộn điên khùng như gã thanh niên này. Mặt mũi của nó cũng sáng sủa xem ra không phải dân du đãng, côn đồ. Bà nhận xét xong mới nói:

- Cậu kia! Cậu biết cậu đang làm gì không ? Nếu cậu không mau rời khỏi nơi đây, tôi sẽ gọi công an đến còng đầu cậu, vì tội phá rối trật tự công cộng đó.

Đông khản trương nắm chấn song cửa van nài bà:

- Bác! Bác cho con nói. Chuyện này là lỗi của con, con xin bác đừng trách phạt Hoàng Vân.

Ngắt lời Đông, bà gằn tiếng:

- Cậu cút về đi. Chuyện gia đình con cái của tôi, tôi biết dạy. Tôi không muốn cậu xen vào. Nửa đêm nửa hôm cậu xông vào nhà tôi quấy rầy con gái tôi, tôi không thừa cậu là phước đức cho cậu lắm rồi. Cậu mau cút đi !

Đông vẫn gan lì lên tiếng:

- Bác ! Cháu thật lòng thương Vân, bác hay nghe cháu nói. Cháu không dám làm tổn hại đến Vân và càng không muốn làm phiền bác, nhưng cháu thương Vân, cháu không muốn mất cô ấy. Bác...

- Hừ! Thật là trơ tráo, lỳ lợm, cút đi !

- Bác! Cháu xin bác hãy nghe cháu nói. Xin bác bớt giận, nếu bác không cho cháu bày tỏ cháu sẽ quỳ ở đây suốt đêm nay.

- Cái gì ? Cậu dám sao ?

Bà Bình sững sốt kêu lên và nhìn gã thanh niên đang quỳ ngoài cổng của mình. Bà thật chưa hề gặp kiểu tỏ tình nào quái lạ như thế này. Nó đang gây áp lực cho bà đây. Hừ ! Tuy nghĩ thế, nhưng bà cũng lo lắng trong lòng. Nếu không kéo xử, lẽ Đình Huy nó bước xuống gặp thì thật là xấu hổ.

Xét ra thì nó cũng vì quá yêu con Vân nhà bà mới chịu lụy, chịu nhục như thế kia. Bà làm cứng với nó quá, chắc là không ổn. Ôi, thật là rắc rối rồi. Con với cái, để khổ cho cha mẹ mà. Hôm nay là lễ đính hôn của nó nữa chứ. Thôi thì đành phải dỗ ngọt cho nó đi cho rồi. Bà dịu giọng nói:

- Thôi được. Nếu như cậu đã thật lòng thì tôi cũng không chấp nhất gì nữa. Có điều bây giờ đã khuy rồi, có chuyện gì mà cậu đến trình bày với tôi. Tôi thấy cậu không phải là người không hiểu biết. Cậu làm ồn ở đây, người ta nghe thấy thì thật xấu hổ cho cả đôi bên, cậu về đi, mai cậu đến nói chuyện cùng tôi.

- Bác nói thật chứ ?

- Tôi là người lớn, sao lại nói dối với cậu. Cậu về đi ! Có gì mai đến.

- Cháu đội ơn bác.

- Thôi đi đi ! Để tôi còn phải vào nghỉ. Hôm nay tôi mệt lắm rồi.

- Dạ. Ngày mai cháu sẽ đến.

Nhìn Đông thất thểu quay về bà thở phào nhẹ nhõm. May mà gia đình sui gia không nghỉ lại ở đây, nếu không bà chẳng biết phải giải thích sao với họ nữa.

Sáng hôm sau, bà Bình đang lui cui cắt tỉa lại bình hoa trên bàn thì có tiếng của bà vú vang lên:

- Bà chủ có khách.

Bà quay lại và kinh ngạc vì không ngờ Đông lại dám đến đây lần nữa.

- Là cậu à ? Cậu thật to gan.

Đông lễ phép lên tiếng:

- Cháu đến đây là để xin lỗi bác về chuyện hôm qua cháu đã quá hồ đồ lỗ mãng khiến cho bác phiền lòng.

Bà nghiêm khắc nhìn Đông và lạnh lùng hỏi:

- Vậy bây giờ cậu muốn gì ở gia đình tôi ? Cậu quen với con tôi từ bao giờ ?

- Dạ, cháu quen Vân đã được mấy tháng rồi.

- Tôi chưa hề thấy cậu đến nhà tôi lần nào.

- Dạ bởi vì cháu không biết và Vân có chịu tiếp cháu hay không.

Bà Bình nhếch môi cười khẩy:

- Thế mà tại sao đêm qua cậu lại có can đảm xông vào nhà tôi ? Cậu quen nó chưa được bao lâu, lại chưa dám khẳng định là nó yêu cậu, thế mà cậu lại đến đây làm náo loạn hết lên. Cậu biết là đêm qua tôi đã tổ chức lễ đính hôn cho con gái tôi không ?

Đông Buồn bã đáp:

- Cháu biết, cho nên cháu mơì sợ hãi và vội vàng đến ngăn không cho Vân làm điều đó.

Bà tức giận xạm mặt lại.

- Cậu có quyền gì ngăn cản hạnh phúc của nó ?

- Cháu yêu Vân và cháu biết là cô ấy cũng yêu cháu, cô ấy sẽ không hạnh phúc khi lấy người khác.

- Nói bậy! Chính cậu mới là người đem tai họa cho nó, cậu xét lại hành vi điên khùng của cậu xem có đúng hay không ? Toi nghĩ cậu đâu phải là dân thất học và không biết tự trọng.

Đông cúi đầu :

- Bác cứ trách mắng cháu, nếu như vì thế mà khiến bác người ngoài, nhưng tất cả hành động của cháu đều phát xuất từ tình yêu mà cháu dành cho Vân.

Bà Bình phát tay:

- Tôi không muốn nghe những điều đó. Cậu đừng đem cái tình yêu điên khùng của cậu ra chống chế cho hành vi côn đồ của cậu đem qua.

- Thưa bác !

- Cậu đừng có ngắt lời tội Cậu có biết lễ phép là gì hay không ? Con tôi nay nó đã có nơi có chỗ rồi, cậu đừng mơ tương nữa. Tôi không bao giờ chấp nhận loại người như cậu. Coi như chuyện đem qua con tôi đại, tôi sẽ dạy dỗ nó lại. Còn cậu từ nay cấm cậu không được quấy phá nó và quấy phá gia đình tôi. Nếu không, cậu đừng có trách tôi.

- Thưa bác. Nhưng Vân có quyền lựa chọn hạnh phúc cho chính mình. Cô ấy đã trưởng thành rồi, hai bác không thể áp đặt cuộc đời của cô ấy.

Bà Bình giận tái mặt :

- Cậu, nói lý lẽ với tôi đó à ? Cho dù nó có chọn cậu thì tôi cũng không bao giờ đồng ý. Cậu về đi !

- Thưa bác ! Cho dù thế nào cháu cũng sẽ không bỏ cuộc.

- Cậu đừng quá lý lợm.

- Cháu chỉ muốn Vân được hạnh phúc, cháu sẽ không để mất Vân, cháu xin bác đừng cấm cản chúng cháu, bác có nghĩ cho cô ấy hay không ? Sống với một người mà cô ấy không hề yêu thương, cô ấy sẽ khổ lắm, cháu xin bác chẳng lẽ nào bác lại muốn cho Vân phải khổ.

- Cậu ... cậu thật quá quặt Cậu dạy khôn tôi đó à ? Cậu cút đi !

Thấy bà giận dữ, Đông biết là anh khó có thể thuyết phục bà được trong lúc này, nên anh khẽ thở dài, nhưng vẫn không quên tỏ thái độ cương quyết của mình.

- Cháu biết những lời nói thật của cháu khiến cho bác khó nghe, nhưng cháu biết bác là một người mẹ yêu thương con gái hết lòng, bác sẽ không để cho Vân phải buồn khổ, và cháu cũng xin nói thêm một lần nữa là cháu rất yêu Vân, cho dù thế nào, cháu cũng không bỏ cuộc, cháu xin phép bác.

Bà Bình nhìn Đông đi ra mà cơn giận vẫn đầy ắp trong lòng bà. Vừa khi ông Bình xuất hiện, ông nói:

- Bà đừng giận dữ, có hại cho sức khoẻ đó.

Bà quay nhìn chồng, hậm hực:

- Ông coi độ Thanh niên bây giờ quá thật là tào tợn quá đáng.

Ông lắc đầu:

- Không trách chúng được. Chúng còn trẻ, còn bông bột nông nổi.

- Vậy bây giờ ông tính sao ?

Ông chau mày :

- Tôi sẽ đưa nó về thành phố ở với tôi. Chúng ta cách ly nó khỏi xứ này thời gian sau, chúng sẽ quên nhau thôi. Ba cái chuyện tình cam mới lớn thì nông nổi vậy đó, bà không nên quá lo.

- Ông nói tôi không lo sao được. Nó đến đây gây rối ngay trong lúc đám hỏi, may mà lúc ấy không còn ai. Nay mai này không hiểu nó còn gây ra chuyện gì nữa.

- Thôi bà à ! Cứ yên tâm để sắp đặt. Dù sao thì cũng dùng lời khuyên bảo nhỏ nhẹ với nó. Đừng để cho nó quá bức xúc, nó lại nghĩ đại, lúc đó vợ, chồng mình trở tay không kịp, mình chỉ có một mình nó là con.

Bà trầm ngâm:

- Ông nói cũng phải. Tôi cũng quên phút điều đó, lỡ nó ...nó nghĩ đại thì tôi chết quá.

- Nói bậy ! Thôi, bà vào gọi nó ra cho tôi biểu.

Bà dịu giọng nói:

- Ra ba con nói chuyện, con ngồi xuống đó đi.

- Dạ.

Ông Bình từ tốn nói:

- Con đã ăn uống gì chưa ?

- Dạ.....

- Con không ăn chớ gì. Ứ' hự ! Tại sao lại phải hành hạ bản thân mình như thế. Con có biết con đã làm cho ba má lo lắng cho con không ? Ba má chỉ có mình con là con, ba má yêu thương con còn hơn bản thân mình, từ thuở bé đến giờ, ba má chưa hề để cho con phải buồn phiền thiếu thốn, chẳng lẽ giờ đây con định trả ơn ba má bằng cách này sao ?

- Ba !

- Ba biết ! Chuyện xảy ra đêm qua không những là con mà ba má cũng là người rất lo phiền.

- Con xin lỗi ba má. Con không biết phải nói sao với ba nữa.

- Vậy thì ba hỏi con, con quen biết với anh ta lâu chưa ? Tại sao con lại không cho ba má biết ?

- Con không giấu ba má, chẳng qua tụi con mới quen nhau đây thôi.

- Mới quen mà đã như thế sao ?

- Thật mà ba. Con không dám nói dối ba đâu. Mãi đến hôm qua, con mới biết là anh ấy yêu con.

- Hừ! Thật là vớ vẩn. Chỉ mới quen biết thôi mà lại gây ra chuyện này. Ba cứ ngỡ là chuyện tình cảm của con đã xảy ra lâu dài lắm rồi, nào ngờ ...Hv, con đã lớn khôn, con phải biết suy nghĩ đừng có trẻ con muốn làm gì thì làm nữa.

Vân ngược nhìn cha với cặp mắt trĩu buồn, cô van nài:

- Con xin ba cho con suy nghĩ và tự giải quyết chuyện này.

- Hừ! Con muốn giải quyết ra sao ? Chẳng lẽ con sang bên gia đình thằng Huy, con nói với anh chị bên đó là con không muốn đám cưới nữa, bởi vì con vừa mới nghỉ ra là con đã yêu người khác ? Con à! Con đừng có làm xấu ba má. Cho dù bên gia đình thằng Huy chấp nhận thì ba má còn mặt mũi nào nhìn ai. Thà là con từ chối từ đầu, ba má nào có ép buộc gì con. Mới hôm trước đính hôn, hôm sau đã xảy ra chuyện ! Con tưởng là trò đùa ư ? Ba má có sĩ diện, có danh dự mà.

- Ba! Con xin lỗi ba !

- Con xin lỗi ba, cho dù cả trăm ngàn lần cũng bằng không mà thôi. Ba muốn con cân nhắc suy nghĩ cho kỹ, đừng khiến cho ba má mang nhục với người ta là không biết dạy dỗ con, ba không muốn con quan hệ tình cảm với người thanh niên đó nữa.

- Ba !

Vân rút nước mắt khẩn thiết kêu lên, nhưng ông Bình vẫn cương quyết từ chối nói:

- Ba biết là con không chấp nhận lời ngăn cản của ba, nhưng ba má chỉ muốn tốt cho con, có cha mẹ nào lại muốn cho con mình khổ chứ ? Trong khi gia đình bác Huỳnh là chỗ thân thiết với chúng ta. Tình cảm giữa hai gia đình rất đậm ấm, thằng Huy nó lại là người thương yêu con hết lòng, nó săn sóc cho con từ thưở bé tới giờ.

- Nhưng con không yêu anh ấy.

- Con cho thế nào mới là tình yêu ? Con nghĩ là con không yêu thằng Huy, thế tại sao con lại ưng thuận nhận lời đính hôn của nó để rồi ngay trong lúc đó con lại cho là mình không yêu nó ? Con giải thích cho ba nghe đi.

- Con ...

- Con nói không được chứ gì ? Chúng tao là con cũng chưa hiểu rõ bản thân mình, huống gì con định thuyết phục ba má nghe theo ý của con. Ba không muốn nói nhiều, ngày mai con theo ba má về thành phố ở. Bây giờ trên danh nghĩa con đã là vợ của thằng Huy, ba không muốn có điều tai tiếng xảy ra. Con thu xếp hành lý đi.

- Ba! Sao ba lại đi gấp như vậy ?

- Không gấp đâu. Ba còn phải lo làm ăn, không thể chậm trễ được. Và lại, ba muốn cho con về đó học, nơi đó có nhiều điều kiện để cho con chọn lựa.

- Ba à !

- Không bàn cãi nữa. Con lo thu xếp đi.

Hai năm sau ...

Dưới ánh đèn mờ tỏ muôn màu cùng với tiếng nhạc quay cuồng trên sàn nhảy, Khánh Huy trong vòng tay của Chương đưa người theo tiếng nhạc, có lẽ hôm nay cô phải xin nghỉ sớm một hôm, cô cảm thấy mình không được khỏe lắm.

Người đàn ông có lẽ cũng nhận ra tình trạng không ổn của Khánh Huy, anh ta hỏi:

- Cô có vẻ mệt ?

Huy đáp:

- Xin lỗi. Tôi thấy choáng quá !

- Vậy thì mình vào bàn ngồi đi.

- Cảm ơn.

Anh ta dìu Huy ngồi xuống ghế và hỏi:

- Cô uống gì ? Cam tươi nhé ?

- Cũng được. Cảm ơn anh. Có phải hôm nay anh đã mua hết giờ của tôi không ? Như thế thì còn đến ba tiếng nữa. Tôi lại không thể nhảy tiếp, hay là anh cho tôi nợ đi.

Chương khẽ cười:

- Đến vũ trường đâu cứ phải nhảy đâu. Tôi ngồi nói chuyện với Huy cũng được mà. Nếu như Huy thấy không khỏe hay là để tôi đưa cô về.

Huy chau mày từ chối:

- Không cần. Nếu anh cho tôi về thì tôi cảm ơn anh. Số tiền mà anh bỏ ra mua giờ của tôi, tôi sẽ trả lại cho anh sau.

Chương nhếch môi:

- Cô nghĩ tôi là người tính toán nhỏ mọn vậy sao ?

Huy đáp:

- Có ai vào đây chơi mà không muốn cho đáng đồng tiền mà mình đã bỏ ra chứ ?

- Cô nghĩ thế cũng không trách cô được. Nhưng riêng tôi thì xin ngoại lệ, cô có thể về đi !

Qua hôm sau ...

- Khánh Huy à ! Có anh Chương lại kia ! Ra tiếp giùm chị đi.

- Dạ. Em ra liền.

Huy vuốt lại mái tóc rồi thong thả bước ra bàn Chương ngồi.

- Chào anh.

- Mời cô. Cô đã khỏe rồi à ? Sao không nghỉ mấy hôm hãy đi làm ?

- Anh biết rồi đó, nếu như tôi nghỉ làm thì làm sao có tiền để chi phí trong ngày chứ. Làm cái nghề này cũng không dư dả gì đâu.

- Hay là cô nghỉ làm đi !

Huy đưa mắt nhìn anh ta nghi ngại hỏi:

- Nghỉ làm ư ?

- Phải. Tôi có thể lo cho cô.

Huy hiểu và bật cười:

- Anh nghĩ là có thể sao ?

- Tôi tin chắc là vậy.

Huy nhếch môi lắc đầu:

- Vậy thì anh làm rồi !

Anh nhìn xoáy vào mặt Huy với ánh mắt thật đáng ghét rồi nói:

- Tôi biết nhận xét và chưa từng làm bao giờ. Nếu không thì tôi đã không được thành đạt như bây giờ.

Huy cảm thấy hai má nóng bừng lên, cô không hề sợ sệt, cô cũng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt hắn, cô nói:

- Anh quá tự phụ rồi. Chưa hẳn lúc nào anh cũng nhận xét đúng đâu. Rất tiếc lần này lại là lần anh đã thất bại vì cái mà anh tự cho là mình bản lĩnh và thành đạt đó. Tôi xin lỗi, tôi không tiếp anh nữa.

- Nhưng tôi đã mua trọn giờ của cô rồi.

- Tôi có quyền từ chối khi thấy không thích tiếp anh.

Chương tức giận nhìn theo Khánh Huy bỏ đi vào trong. Hừ! Cô gái này quá là xác xược. Cô ta tưởng mình là ai chứ ? Làm cao giá ư ? Được, thử xem cô ta làm cao đến thế nào ?

- Khánh Huy !

Nhưng là chủ vũ trường Sao Đêm, nơi Khánh Huy đang làm khế chau đôi mày bước đến bên cô, nói:

- Sao em không ra tiếp anh Chương ? Mấy hôm nay anh ta đều đến và mua trọn giờ của em.

- Anh ta mua thì mặc kệ anh ta, em đã nói với chị là em không tiếp anh ta.

- Em đừng làm mất lòng khách - Nhưng ngọt ngào nói - Chị không biết nghĩ thế nào, nhưng đã vào đây làm là chỉ để kiếm tiền. Em phải khôn khéo một chút, mình làm cái nghề này đâu phải lúc nào cũng có

thời, được nhiều người thích như em đâu. Em phải nắm bắt cơ hội. Và lại, anh Chương cũng rất lịch sự, lại là người giàu có, chị nói thế em hiểu chứ ? Ra nói chuyện với anh ấy đi. Nể mặt chị được không ?

Khánh Huy đành miễn cưỡng bước ra trước ánh mắt đặc ý và nụ cười đầy ý nghĩa của Nhung.

- Có thể chứ ! Em phải biết khôn ngoan một chút.

Khánh Huy ngồi xuống bên cạnh Chương:

- Tôi nghĩ cô cũng không phải ngoại lệ trong cái vũ trường này.

Nhìn vẻ mặt khinh bạc và nụ cười nửa miệng đều đều của gã đàn ông trước mặt, Huy nghe ghét tộ ! Hấn nghĩ hẳn có tiền là hẳn có tất cả sao ? Hừ! Được. Nếu như hẳn muốn.

Nghĩ rồi, Huy nở nụ cười thật ngọt ngào, quyến rũ, Huy nói:

- Chẳng có gì là ngoại lệ cả trong cái dòng chơi này, bởi vì anh chưa hiểu ra đó thôi.

Nheo đôi mắt dài đa tình hẳn cười khẩy, búng nhẹ điều thuốc trên tay:

- Thì ra là vậy ! Cô cho tôi biết đi ! Bao nhiêu ?

Nhướng cao đôi chân mày thanh tú, Huy nhìn với ánh mắt như chế giễu Chương:

- Lẽ nào anh không có khả năng nhận xét và đánh giá. Nếu như thế thì tốt hơn hết anh đừng vào cuộc thì hơn.

Hấn tức giận dí mạnh điều thuốc xuống mặt bàn, mắt hẳn long lên chưa hề có ai nói với hẳn cái kiểu như cô gái này ở những nơi như nơi đây. Con bé này lão thật !

Anh nói:

- Thế theo cô, cô cho mình đáng giá bao nhiêu ?

- Tôi nói ra à ? Chỉ sợ anh không đủ khả năng đâu.

- Hừ! Từ lúc tôi biết đi chơi, tôi chưa hề bỏ cuộc - Hấn nheo mắt thật điểm dàng và khinh khỉnh nói - Một ngàn !

Khánh Huy chau mày ra chiều suy nghĩ và hỏi lại:

- Một ngàn ư ?

Hấn bật môi:

- Giá hời rồi đấy. Tôi không ép cô đâu. Tôi biết có lẽ cô cũng chưa đến nỗi nào.

Khánh Huy nghe nóng bừng hai tai, nhưng cô đã vội trấn tĩnh không tỏ thái độ gì vì cô biết nếu như mình rút lui lúc này thì hóa ra mình thua gã sao ?

Cô cũng nhếch môi đáp:

- Được.

Hấn thỏa mãn mỉm cười thích thú đặt trước mặt cô tám giấy bạc 1000 đô và nói khi thấy Huy nhặt tờ bạc bỏ vào bóm của mình.

- Nhận tiền rồi, bây giờ mình đi chứ ?

- Đi à ? Đi đâu ?

Hấn cau mày:

- Nè! Đừng tráo trở chứ ? Cô đâu phải nai !

Khánh Huy nhìn thẳng vào mắt hấn rồi đáp:

- Đúng. Tôi không phải là nai khi đã vào đây làm nghề này. Tôi cũng không tráo trở đùa giỡn với ông đây chỉ là cái giá mà ông đưa ra thôi. Nếu chỉ có bấy nhiêu đây mà ông đòi mua hết nhân cách và cả thân xác của tôi thì thật là không đủ rồi.

- Hừ ! Cô cho là cô danh...

Ngắt lời hấn, cô cao giọng nói:

- Nè! Đã vào cuộc thì đừng có vội vã. Ông phải chấp nhận luật chơi chứ. Nếu không thì ông cứ rút lui tôi đâu có ép ông. Tiếc là ông không có khả năng nhìn hàng.

- Hừ! Cô cho là bao nhiêu mới đủ ?

- Bao giờ đủ, tôi sẽ cho ông biết. Bây giờ thì đã hết giờ rồi, tôi phải về. Hẹn gặp lại lần sau. Bye !

- Nè!, cô kia !

Khánh Huy dùng gót quay lại với nụ cười thật mê hồn, cô nói:

- Sao ? Ông đòi ý rồi sao ?

Chương nhìn cô và lặng đi. Nghĩ sao, hấn khoát tay nói:

- Thôi được, cô đi đi !

Ngồi lại với điều thuốc đồ lập lòe trên tay, hấn không hiểu tại sao hấn lại dễ dàng để cho Huy rời gót. Cô gái này có một cái gì đó thật thu hút hấn. Từ khi gặp cô lần đầu tiên, hấn đã luôn nghĩ đến cô. Từ ánh mắt đến nụ cười, từ phong cách đến lời nói của cô đều khiến cho hấn thấy si mê khao khát. Cô ta vừa ngây thơ vừa tinh quái và quyến rũ hấn đến mê hồn.

Đã hơn 30 tuổi, chưa lần nào hấn có cảm giác này, hấn lẩn lộn từng trải và bây giờ tiền tài, danh vọng đều có đủ trong tay, hấn đã vung tiền cho hết cuộc vui này đến cuộc vui khác, có bao nhiêu là gái đẹp lặn xả vào chiều lụy hấn. Thế mà đối với Khánh Huy, cô lại đứng đưng, lạnh nhạt và còn cười nhạt, chế giễu hấn, khiến cho hấn vừa tức giận, lại vừa muốn chiếm đoạt được cô. Giữa cái không khí hỗn độn ở đây, cô như tách bạch hấn ra không hoà lẫn. Đó là cái mà hấn cảm thấy muốn khám phá nơi cô.

- Khánh Huy ! Cây si của em đến tìm em kìa. Ra tiếp anh ấy đi.

Huy nhìn ra và đáp:

- Ồ. Em ra liền.

Chương nhấp một ngụm bia và lên tiếng khi Huy vừa ngồi xuống ghế :

- Máy hôm nay cô không đi làm.

Huy nhìn anh và bật cười:

- Anh nghĩ là tôi trốn anh chứ gì ? Không có. Tôi chỉ nghỉ ít hôm để tiêu cho hết số tiền mà anh đưa hôm trước thôi.

Chương cau mày bực tức, anh ghét cái kiểu cười khinh khỉnh đó của cô. Anh muốn xé cô ra như xé một trái táo để xem thử trong ruột nó ra sao. Đôi mắt đẹp của cô đã bị đôi hàng mi dày mượt che khuất.

Anh nói:

- Thế cô đã tiêu hết chưa ? Và lần này tôi phải đưa thêm bao nhiêu mới đủ ?

- Oa ! Anh thật là dễ thương. Tùy ý anh thôi.

Nhìn ánh mắt sáng long lanh và nụ cười mê hồn của Huy, Chương thấy hồn chao đảo. Anh cố kiềm chế để không chồm lên kéo cô vào lòng mình.

Cô cũng dễ dãi ghê nhỉ !

- Không phải dễ dãi mà tôi tôn trọng anh thôi.

Câu nói của Huy khiến cho Chương dở khóc dở cười, anh hừ lên một tiếng:

- Hừ! Thật thế sao ?

- Anh không tin thì tốt nhất đừng nói chuyện với tôi. Tôi ghét ai hỏi tôi câu đó.

- Thôi được. Coi như tôi chưa nói câu đó, vậy thì cô cất cái ghét của cô lại, đi ăn cơm với tôi được không ? Từ trưa đến giờ, bụng tôi chưa có tí gì cả.

- Ô! Rất tiếc. Trái lại thì bụng tôi lại không thể chứa thêm tí gì cả.

Chương bật cười, anh không hiểu vì sao cứ mỗi lần gặp và được nói chuyện với Huy là anh lại thấy vui và rất thú vị, mặc dù chỉ là một câu nói dí dỏm của Huy hoặc là chỉ một nụ cười của cô cũng khiến cho lòng anh rộn lên một sự thú vị khó tả. Chương nheo mắt hỏi:

- Cô không tội nghiệp cho tôi hay sao ?

- Nói ngay, tôi cũng hay mũi lòng vì nỗi khổ của người khác lắm, nhưng còn ông thì...

- Đáng ghét lắm phải không ?

Chương ngắt lời cô và Huy nhún vai:

- Đó là ông nói, không phải tôi. Nhưng nói ngay, tôi cũng không nhẫn tâm lắm đâu, chịu khó ngồi chờ tôi một chút.

Huy bỏ đi một lúc sau thì cô quay lại với một túi bánh bao nóng hôi, cô chìa ra cho Chương:

- Ông ăn đi !

Chương ngạc nhiên nhìn cô:

- Cái gì vậy ?

- Bánh bao của dì Tám bán ở đầu phố, ngon lắm. Mấy lúc vũ trường đóng cửa khuya, tôi đói bụng cũng hay mua ăn.

Chương cầm cái b'anh và chưa vội ăn thì Huy lại nói:

- Ông không ăn đi ! Chẳng lẽ chẳng nể tình tôi đã đi mua về sao ?

- Ờ ...

Cô thích thú ngòì nhìn Chương ăn với đôi mắt tròn xoe tinh nghịch, cô hỏi:

- Ngon không ?

Chương gật đầu:

- Ngon !

Cô mỉm cười:

- Tôi đã nói rồi mà ! Đã vậy lại vừa tiện lợi lại vừa rẻ, tiết kiệm được bao nhiêu tiền vào cái châu com mà lúc này ông định mời tôi đi thấy không ? Ăn thêm đi !

Chương lại ngoan ngoãn cầm tiếp cái thứ hai mà Khánh Huy trao cho anh. Đợi cho Chương ăn gần hết phân nửa, cô mới khoác chiếc bóp lên vai đứng dậy đẩy lon nước yến trước mặt anh:

- Ăn hết xong, ông uống lon nước yến này sẽ thấy sáng khoái ngay. Tôi xin phép phải về trước. Hôm nay tôi có việc nhà, không thể ở lại tiếp ông được.

Chương không kịp phản ứng thì Huy đã đi khuất sau cánh cửa vũ trường, tức giận anh quăng nữa cái bánh ăn dở xuống bàn và bung lon nước uống cạn và giơ tay ngoắt người tiếp viên vừa đi qua, anh xằng giọng nói:

- Gọi cô Nhung ra cho tôi nói chuyện.

- Dạ.

Hừ ! Anh chẳng hiểu sao mình lại trở nên ngốc nghếch trước con bé Huy này tự lúc nào nữa.

Nhung yếu điệu bước ra choàng tay qua vai Chương, thân mật hỏi:

- Ai chọc giận anh mà mặt mũi anh khó coi quá vậy ?

- Là lính của em đó, em còn hỏi.

Nhung giả lả với anh:

- Là Khánh Huy à ? Chắc ! Em út mà giận làm gì. Hôm nay nó xin phép em về sớm để lo công việc nhà. Nè, có phải vì vậy nên anh giận nó hay không ? Con bé nó mới vào làm không biết cách ăn nói, anh đừng để bụng.

Chương thở ra, dịu giọng:

- Em biết gì về Khánh Huy ?

- Mết nó rồi phải không ? Khó lắm đó.

- Em nói vậy là sao ?

- Lúc mới vào làm, em đã biết rồi, con bé có tính cách lắm, mặc dù cần tiền, nhưng không chịu bán rẻ tư cách của mình, có rất nhiều người thích nó nhưng nó vẫn từ chối thẳng.

Nhung móc điều thuốc cài lên môi và châm lửa từ chiếc quẹt gaz của Chương bật cho mình, rồi mới điệu dàng tiếp:

- Em không biết nhiều về KH, cách đây mấy tháng, vũ trường thiếu người, em đăng bảng tìm thêm nhân viên và cô ta lại xin việc, em thấy mặt mũi cô ấy xinh xắn, tương tá dễ thương nên nhận vào làm. Không ngờ cô ấy lại rất được nhiều người thích. Tuy nhiên chỉ làm đúng giờ đúng việc rồi về không chịu làm thêm.

- Thế nhà cửa gia đình của cô ấy ?

- Em không rõ. Và lại, đời tư của nhân viên em không màng đến, nếu cô ta làm được việc thì tiếp tục làm, nếu không thì em cho nghỉ. Đôi lúc có người cũng không muốn nói rõ lai lịch với em, anh biết đó, làm cái nghề vũ nữ, có gì đáng để tiếng đâu. Mà nè! Bộ anh muốn cô ấy thật à ?

- Đừng có tò mò quá chứ bà chủ.

- Chỉ là muốn giúp anh thôi. Để em hỏi mấy đứa kia xem tụi nó có nghe Khánh Huy nói gì hay không ?

- Thôi, vậy anh cảm ơn trước. Anh về đây.
- Không ngồi thêm chút nữa với em à ?
- Anh còn việc phải làm, hôm sau anh lại. Bye !
- Bye! Nhớ đừng quên tụi em được rồi.

Hùng vừa bước vào nhà đã hét toáng lên:

- Chị hai ơi ! Chị Hai !

Khánh từ ngoài hiên bước nạt ngang:

- Làm gì mà vừa về đến nhà đã ong óng lên như cái còi tàu bễ vậy ?
- Trời ơi! Chị đi đâu bỏ nhà trống hươ, hồng coi gì hết vậy ?
- Chị Ở bên kia đường mua đồ chứ đi đâu. Thấy em về nhưng đang bận trả tiền, lên tiếng không kịp. Lớn rồi, hễ về tới nhà là kêu réo chị inh ỏi y như con nít vậy.
- Xi! Người ta quan tâm lo cho chị chứ bộ. Bánh nè, ăn đi !
- Bánh bao à ?
- Em biết chị thích ăn bánh bao nên mua cho chị đó.

Khánh cầm chiếc bánh và chợt nhớ đến chiếc bánh hôm nọ mà cô ... Nghĩ đến đó, cô vội xua đi và nhìn sang Hùng:

- Nè! Muốn gì đây ? Sao tự nhiên mua bánh đái chị vậy ?
- Trời ơi! Có lòng tốt mà còn bị chị nghĩ xấu nữa. Tiền em mới lãnh lương đó.

Khánh thở ra, cau mày:

- Chị nói em đừng có đi làm thêm mà lo dốc tâm học cho thành tài đi, chị còn lo cho em được mà.

Hùng leo lên ghế ngồi và đáp:

- Em biết chị lo cho em nhưng thấy chị làm sáng, làm tối cứ tăng ca mãi, em làm sao yên tâm học. Em dạy kèm ngày có hai tiếng cũng không khó nhọc là bao, chị cứ để em giúp chị đi.
- Có được bao nhiêu đâu mà em phải đi tới đi lui, chị tần tiện một chút là đủ rồi, chị sợ em không tập trung vào bài vở.
- Chị yên tâm, em hứa sẽ thi tốt nghiệp đậu hạng ưu cho chị coi. Chị để dành thời gian lo cho chị thì hơn. Em thấy chị lu bù suốt ngày, vừa cơm nước, nhà cửa, lại vừa đi làm. Bộ chị tính ở vậy lo cho em suốt đời sao ?

Khánh cảm động nhưng cô vội mỉm cười nói:

- Không chịu chị lo à ?

- Không phải, nhưng chị không lấy chồng, chắc em ế vợ luôn quá.

- Can có chi em ?

- Trời ơi! Chị không nghe nói:

Mấy bà cô không chồng khó chịu lắm sao ? Ai mà dám vào làm em dâu chị.

- Thì ra là em lo cho anh chứ có tử tế gì chị Hai.

- Mình không vì mình trời tru đất diệt mà chị Hai.

- Tru cái đầu em. Giờ chị mới biết em thương chị cỡ nào.

- Ấy! Có thương là được rồi.

- Không cà rớn nữa lại chị tính chuyện chút coi.

Hùng nhăn nhó đùa:

- Lấy vợ cho em hả ?

Khánh lườm em trai:

- Là chị tính mở tiệm uốn tóc.

- Thiệt hở chị ? Em ủng hộ chi hết mình. Nhưng tiền đâu mà làm. Em nghe nói mở tiệm cần nhiều tiền lắm đó.

- Chị có dành dụm một ít, mượn thêm mấy người bạn nữa là đủ, chị định sửa lại căn phía trước để làm. Chị em mình chịu khó ở chật một chút, còn dư ra, chị mua cho em chiếc xe máy để làm chân. - A! Thiệt đã.

- Nè! Làm gì mà nhảy tưng lên vậy ?

- Chi Hai nói thiệt chứ ?

- Thiệt !

- Hoan hô chị Hai ! Nhưng mà sắm xe rồi, lỡ thiếu hụt biết chạy đâu ra ? Hay thôi đi chị, để từ từ có hãy mua sau.

- Đừng có lộn xộn, chị tin sao nghe vậy đi. Đừng có bàn ra bàn vô xui xẻo lắm. Hễ chị hô làm là làm cái rụp cho mau mắn biết chưa ?

- Dạ.

- Giờ thì vô phụ chị nấu cơm. Chiều nay còn đi mượn công về sơn sửa lại căn phòng nữa.

Nhìn em xăng xái xách túi thức ăn vào bếp mà Khánh thấy lòng bùi ngùi, rung rung. Từ khi cha mất đi, mẹ cũng vì quá đau buồn nên không bao lâu sau cũng qua đời. Cô thật hụt hẫng và bơ vơ với đứa em trai còn đang đi học, chưa biết làm gì. Suy nghĩ mãi, cô đành bán nhà để lấy tiền về đây sinh sống. Ban đầu, cô ra chợ mua bán bon chen với người ta để kiếm miếng ăn hai bữa, nhưng sự cạnh tranh giành giựt ở nơi

này thật khắc nghiệt, cô lại ngỡ ngàng non nớt không đủ bản lĩnh, nên được một thời gian sau cô đành thôi xin đi làm công nhân với đồng lương ít ỏi.

Số tiền lãnh được không đủ cho hai miệng ăn, huống chi còn tiền học của Đan Hùng. Cô đành liều mạng đi làm vũ nữ. Cái nghề mà lúc xưa có nằm mơ cô cũng không hề nghĩ đến. Ở cái đất phồn hoa đô hội này, nếu không có tiền thì không thể tồn tại. Vả lại, nơi này, cô là một kẻ xa lạ, không ai quen biết để phải xấu hổ, cô lao vào làm để kiếm tiền không chỉ vì mình mà còn vì tương lai của em trai mình nữa.

Đời quả thật là quá cay nghiệt. Mình khổ thì không ai giúp, mình tự đi kiếm sống thì lại phải lo sợ người ta dị nghị dèm pha, rẻ rúng ! Tuy nhiên, cô biết giữ mình, biết dừng lại ở giữa lằn ranh vũ nữ và gái điếm. Tiền có được, cô cố tần tặn không dám tiêu xài hoang phí, để cho đến bây giờ thì cô nghĩ đã đến lúc cô phải rút chân ra khỏi cái nghiệp đó.

Cô sợ là mình sẽ không giữ mãi được sự trong sạch giữa cạm bẫy của đám người lăm tiền nhiều bạc và lăm cả những điều tàn nhẫn, ác độc, lúc nào cũng muốn xô đẩy cô ngã xuống đống bùn dơ tệ hại !

Cái khoảng đời này cô sẽ không bao giờ muốn nhắc đến nữa. Phải, cô sẽ xem như chưa bao giờ trải qua.

Khánh hài lòng nhìn qua một lượt căn tiệm, đồ đạc không được nhiều, nhưng nhờ khéo léo, bày biện sắp xếp nên trông vào căn phòng cũng rất trang nhã và có phong cách riêng, đẹp mắt.

- Hùng ơi! Hùng!

- Dạ, có mặt.

- Lên treo giùm chị tấm kiếng coi. Sao chị gắn lên gắn xuống cũng thấy không hợp ý chút nào.

- Để đó em làm cho.

Hùng lúp xúp chạy lên ngắm nghía rồi mới cầm đinh đóng lên tường, miệng thì oang oang liếng thoảng:

- Người ta nói:

"Không thầy, đồ mày làm nên" mà, không hiểu đời mà thiếu đàn ông thì sẽ ra sao nhỉ ?

Sẵn cây chổi trên tay, Khánh phát vào mông Hùng rồi mắng:

- Em giỏi lắm. Hay lắm! Nhờ một chút đã lên giọng hõn. Ai mày, ai thầy hử ?

- Ui da! Ui da! Em đâu có hõn. Tại ông bà xưa nói vậy thôi mà chị Hai.

- Liệu mà giữ mồm giữ miệng, lộn xộn chi cắt ...com đó.

- Dạ, dạ. Em biết rồi. Em không dám nữa. Chị Hai bỏ qua cho em.

- Hừ! Bỏ qua cho em đó ? Hùng nè ! Có phải đi coi ngày khai trương không ? Chị nghe bà Sáu nói buôn bán mà không coi ngày lỡ trúng ngày sát chủ thì làm ăn xui lắm.

- Xời ơi ! Chị Hai ! Năm nay mà còn đi coi quẻ sao ? Người ta lên tới mặt trời rồi, chị còn tin dị toan.

- Xạo! Lên tới mặt trời hồi nào ?

- Nhưng mà chị làm ơn dẹp cái vụ bói toán đi, chỉ tổ đem tiền cho mấy thằng cha nói dóc thôi. Cứ làm xong thì mở cửa làm ăn, để tiền đó em đăng quảng cáo trên truyền hình còn có lý hơn.

- Ồ hén ! Nghe cũng có lý. Vậy em lo chuyện quảng cáo cho chị nghe.
- Chị cứ yên tâm, có thằng em xốc vác giỏi giang như em là chị có phước không cần lo nhiều.
- Xi! Giỏi lắm. Hay lắm ! Thôi ...làm đi, chị nấu cơm ăn. Đói bụng rồi.
- Tròi! Nãy giờ mới nghe chị phát biểu một câu êm tai ghê !
- Thằng khi ! Nghe tới ăn là mắt sáng như đèn ô tô vậy.
- Thì em có chối đâu. Chị hiểu ý em mà. Hi hi!

Hùng vừa về đến nhà thì đã thấy Khánh đang thu dọn lại căn tiệm, cô lừ mắt nhìn em, mắng:

- Thằng khi ! Đi đâu mà giờ này mới về ? Không ở nhà phụ chị gì hết.

Hùng gãi đầu :

- Chị Hai ! Chị bêu em ở nhà phụ chị cái gì chứ ? Toàn là con gái đàn bà, em đâu có biết cắt tay cắt chân gì đâu. Chị mắng em mà không tội nghiệp cho em gì hết.

Khánh vờ giận không cười :

- Không phụ thì cũng tiếp khách giùm chị, lấy ghế lấy báo cho người ta coi.
- Tròi ơi! Em ... em ...
- Em cái gì ? Chỉ giỏi đi chơi thôi.

Hùng thở dài, nài nỉ:

- Chị Hai! Chị thông cảm, em là con trai hơ hớ mà chị bắt em xuất hiện ở giữa đám "quần hồng" làm sao em dám ?

Khánh phì cười:

- Phải. Chị quên em là con trai hơ hớ.

Hùng mim cười đáp lại:

- Không phải sao ?
- Thôi thì con trai hơ hớ có muốn đi ăn phở không ?
- Hoan ..- Vừa kêu lên, nhưng Hùng lại nhớ lại câu mắng của Khánh lúc nãy, anh chàng vừa giận hờn làm nư dài giọng đáp.
- Không biết.

Khánh biết ý liếc sang rồi phì cười:

- Thằng khi ! Khoái gần chết còn giả bộ. Không biết thì thôi, chị cũng không đi nữa. Để chị qua bên quán mau hũ chao với mấy trái dưa leo ăn cho xong bữa vậy.

- Hơ !

Nghe thế, Hùng bật lên la lớn:

- Thôi, thôi. Em thua. Để em đi mua phở cho. Ăn chao nỏ gì ! Trời ơi! Em đâu có khăn phật cho lấy chồng sớm đâu mà bắt em ăn chay chứ.

- Hừ! Nói ra cũng móc méo người ta. Đáng ghét !

- Thôi mà! - Hùng gãi đầu cười cầu tài - Đừng chấp em út mà. Em đi mua tốc hành về liền, bảo đảm chị ăn xong vẫn còn thấy nóng.

- Ồ ... Nóng mặt thì có.

- Hi!Hi! Chị Hai thông minh dễ sợ, nói ít mà hiểu nhiều.

Nói rồi, Hùng xách cà mên biến lẹ ra đường. Khánh bật cười nhìn theo em với sự trù mến và niềm vui rộn lên trong lòng. Hôm nay cô rất mừng vì cửa tiệm khai trương đúng ngày tốt, số lượng khách thật đông và ai cũng hài lòng vì tay nghề của cô. Mong rằng công việc cứ tiến triển và phát đạt, nếu như có thêm khách, cô sẽ nhận thêm thợ làm phụ và dạy cả học trò nữa. Coi như tương lai hai chị em cô đã tạm yên ổn, không còn phải lo lắng về kinh tế nữa.

Kể từ hôm nay, vũ trường Sao Đêm cũng không còn hình bóng Khánh Huy nữa. Khoảng thời gian đó xem như một giấc mơ và cô không muốn nghĩ đến.

Tuy nhiên trong lòng cô vẫn như vương vương một điều gì, mặc dù cô đã nghĩ thế, cô thật là cô sẽ quên hẳn khoảng thời gian đó hay không ?

Chập chờn trước mặt cô, khuôn mặt đẹp trai với nụ cười đều đều cô hữu của Chương bỗng hiện ra. Anh ta nhìn cô đăm đăm và hỏi:

"Cô định quên tôi thật sao ? Cô còn thiếu tôi món nợ đó. Khánh Huy đừng có trốn tôi chứ cô gái". Khánh giật mình và thở ra. Phải. Mình còn thiếu anh một món nợ. Mình hứa sẽ tìm cách trả cho anh ta thôi.

"...Thế giới có biết bao người vui trong ái tình, cơ sao riêng tôi vẫn đơn lạnh ? Yêu nhau khi biết xa nhau rồi, lúc trái ngang đã giăng trời".

Hùng ngồi gác chân lên ghế và nghêu hao hát theo lời của bản tình ca đang được phát ra từ chiếc máy trên bàn, thì anh chợt nhận thấy có người bước vào tiệm. Hùng vội đứng lên kéo ghế mời khách.

- Mời anh vào. Anh ngồi chờ chút nghe. Chị Hai tôi bận chút việc sẽ lên liền. Anh làm móng tay hay gội đầu, để tôi lấy nước cho anh ngâm móng nghe ?

Người đàn ông cau mày, rồi bật cười khẽ:

- Tôi ngồi chờ cô chủ, không làm phiền anh chứ ?

Hùng quay vào gọi chị và liếc người đàn ông. Mình lậu tậu quá, người ta là đàn ông ai lại vào đây làm móng. Bây giờ cũng thiếu gì đàn ông vào tiệm uốc tóc, làm móng, gội đầu. Cha ! Coi bộ Ông khách này sang ghê. Nhìn bộ quần áo đắt tiền với đôi giày hiệu cũng biết. Chậc! Chút nói chị Hai "chặt đẹp" mới được.

Tiếng Khánh vọng lên:

- Hùng ơi!

- Dạ.

- Nói khách chờ chút, chị lên liền.

- Dạ, em nói rồi.

Hùng đưa tờ báo cho người khách và nói:

- Anh cảm phiền xem giải trí trong khi chờ đợi.

Người đàn ông lắc đầu rút thuốc mời:

- Cậu hút thuốc.

Hùng lắc đầu:

- Dạ, cảm ơn. Tôi không biết hút.

- Vậy sao ? Hút thuốc có hại lắm.

- Vậy sao anh còn hút ?

- Tôi quen rồi. Còn cậu thì đã không biết thì đừng nên tập.

Hùng nhìn ra sau và nói khẽ:

- Không phải không biết, nhưng tôi không dám, sợ bị chị tôi la thôi.

Người đàn ông khẽ cười:

- Chị cậu khó lắm à ?

Hùng nhún vai:

- Cũng không hẳn, nhưng chị ấy hay khóc lắm.

- À, thì ra vậy. Tôi hiểu rồi.

Hùng khẽ trề môi:

"Làm như thông minh lắm vậy. Tại sợ Ông bỏ đi, chị Hai tôi mất mối, nên tôi nói điên để giữ chân ông thôi. Xì ! Chị Hai tui mà khóc hả ? Trời gầm à ! Lộn xộn là chị ấy quát vào mông cho thì có." Nghĩ rồi, Hùng vờ vệt cười theo ông ta.

- Dạ. Chị Hai tôi lên kìa.

Khánh khựng lại khi nhận ra Chương, trong khi Chương hấp háy đôi mắt nhìn cô nói:

- Tôi đến gọi đầu.

- À, được. Hùng, em xuống bếp coi nồi canh giùm cho chị đi.

- Dạ.

Chờ cho Hùng đi khuất, Khánh mới quay lại hỏi Chương:

- Sao ông biết tôi ở đây mà tìm ?

- Chắc là cô nghĩ sẽ không còn gặp lại tôi phải không ? Cũng đúng thôi, tôi phải dày công khó nhọc mới dò ra được chỗ ở này của cô, cô ngồi xuống đi, kéo run lại té xỉu bây giờ.

Khánh nóng mặt lên tiếng:

- Xi! Làm gì tôi phải run đâu. Phải tôi gặp ăn cướp, côn đồ hay cô hồn quỷ sứ đâu !

- Chậc! Miệng lưỡi thật hơn là dao cạo.

Khánh làm ngơ trước lời châm chọc của Chương, cô bước đến lấy tấm khăn choàng qua cổ Chương và hỏi nhanh:

- Ông gọi đầu phải không ? Ông dùng xà bông gì ? Hương táo, hương lái, hương chanh, hoa hồng ...

Nói rồi, Khánh xịt xà bông lên tóc Chương khiến cho anh không kịp né tránh, anh xô tay cô ra, kêu lên:

- Nè! Cô làm gì vậy ?

Khánh vênh mặt lên:

- Thì gọi đầu.

- Ai biểu cô ?

- Ủa, vậy thì thôi. Làm gì mà ông nóng nảy dữ vậy ? Lúc mới bước vào, ông nói vậy mà.

Lấy ta vuốt tóc Chương nhăn nhó:

- Cô đồ đây xà bông lên đầu tôi, rồi bây giờ để vậy được sao ?

Khánh vẫn tinh bơ đáp:

- Vậy chứ ông biểu sao tôi làm vậy mà.

- Thôi, thôi. Tôi chịu thua. Cô làm ơn gọi giùm tôi đi.

Khánh nhướng mắt:

- Không đổi ý nữa nghen.

- Được rồi.

Chương thở dài để cho Khánh làm việc. Anh ngồi nhìn cái bóng nhỏ nhắn của cô trong tấm gương trước mặt và cảm nhận sự gần gũi giữa anh và cô trong lúc này mà thấy tâm hồn như chao nghiêng vào vùng đất thần tiên. Suốt từ khi cô không đến làm nơi vũ trường, anh đã luôn thăm mơ trộm nhớ. Anh tưởng rằng không còn được gặp lại cô nữa và điều đó khiến cho anh thật đau khổ đến cuống cuồng lên. Anh biết

mình đã bị cô hợp mắt hồn vía. Hơn ba mươi tuổi đời anh mới được thám thía sự thất vọng và cả nỗi tương tư. Không biết cô là thiên thần hay..

- Ma quỷ !

Chương buột miệng kêu lên thành tiếng khi tay Khánh xoắn vào da đầu anh đau điếng.

- Hà ? Ông nói gì ?

Chương cau mày xuýt xoa:

- Cô nhẹ tay chút được không ? Cô cào rách da đầu tôi rồi.

Khánh giấu nụ cười sau lưng:

- Xin lỗi nghe. Tôi sơ ý hơi mạnh tay.

- Hừ! Ai biểu cứ dòm người ta lom lom làm gì. Đáng ghét ! Đã lỡ nhận lời gọi đầu cho hấn, chứ nếu không thì Khánh đã móc con mắt khả ó của hấn ra rồi. Đúng là đàn ông mà !- Ông làm gì mà dữ thấy ghê luôn. Tôi chỉ lỡ tay chút xíu mà ông đã rửa tôi là ma quỷ rồi.

- Đầu có. Chẳng qua à ...Thôi, coi như huê đi. Sao cô nghĩ làm mà không cho tôi biết vậy ? Để tôi tìm kiếm cô tung bưng. May mà lúc này gặp cô trên đường, tôi mới theo cô về đến nay, nếu không thì như mò kim đáy biển rồi. Cô ác quá !

Khánh lúng túng nhớ lại chuyện cũ.

- Ở ... Tôi không cố ý trốn ông đâu. Số tiền lần đó tôi sẽ hoàn trả lại cho ông, nhưng không phải là lúc này. Ông cho tôi thời gian được không ?

Chương khẽ cười:

- Tôi không có ý đó. Tôi không đến vì tiền bạc mà là vì hợp đồng mà chúng ta đã ký kết với nhau về cuộc chơi lần nọ thôi. Cô bỏ đi quá sớm trong khi tôi đang là người thua cuộc.

- Ông ...

- Cô chưa hiểu thật sao ?

Khánh ngừng tay lau khô tóc cho Chương, trong khi anh xoay nhanh người lại nhìn cô đăm đúi.

- Khánh Huy à! Quả thật anh là kẻ thua trong cuộc hơi này. Bấy lâu nay anh cứ cuống cuống đi tìm em và rất sợ là không bao giờ được nhìn thấy em lần nữa. Đêm nào anh cũng là người đến vũ trường đầu tiên và cũng là người ra về sau cùng, chỉ mong được gặp lại em lần nữa.

- Ông đừng có nói lung tung cái gì vũ trường đó. Lỡ em tôi nghe được bây giờ. Tôi không phải là Khánh Huy mà chỉ là Đan Khánh, anh hiểu chưa ?

Chương "à" lên:

- À, anh biết rồi. Anh xin lỗi.

Khánh thở ra :

- Chuyện cũ xin ông đừng bao giờ nhắc đến ở đây.

- Nếu vậy thì phải có điều kiện.

Khánh quát mắt:

- Ông lại giờ trò uy hiếp à ?

- Không. Chỉ là đề nghị thôi.

Khánh lạnh mặt:

- Ông nói đi !

- Anh chỉ muốn em đừng gọi anh bằng ông và xưng tôi nữa và từ đây hãy xem anh như một người bạn được không ?

- Hừ !

- Một đề nghị hoà bình hữu nghị.

- Thôi được. Tôi đồng ý. Nhưng ông phải nhớ giữ bí mật cho ...

- Lại nữa !

Chương chau mày và Khánh nhún vai miễn cưỡng :

- Thôi được, anh phải giữ lời đó.

Chương hài lòng gật đầu :

- Anh hứa mà !

- Anh Chương !

- Dạ, có anh.

- Nè, ra đường mà không đứng đắn gì hết. Đồ quý !

- Vậy chứ em rửa anh là quý thì sao ? Chỉ giỏi ăn hiếp anh.

- Hừ! Không đùa nữa. Vào siêu thị mua thêm ít đồ rồi về.

Chương nhăn nhó gơ hai tay đầy túi xách lên, than:

- Em xem coi còn chỗ nào để treo nữa không ?

- Còn! - Khánh phì cười. Quả thật thấy Chương khệ nệ đeo mang, Khánh không khỏi vừa thương lại vừa buồn cười. Cô nhìn sang đường và nói. - Cho anh nghỉ nữa tiếng rồi tiếp tục đi mua sắm.

Chương khỏ sở đáp:

- Có em mua sắm chứ còn anh thì tiếp tục xách đồ thì có.

Khánh chun mũi :

- Em đâu có ép anh.

Chương đấm ngực:

- Là anh cam tam, tự nguyện.

Khánh vênh mặt:

- Đúng rồi.

Chương cau mày:

- Ác đến thế là cùng.

Khánh lờm Chương:

- Định cho ăn mì mà nói thế thì cho nhịn luôn.

Chương kêu lên:

- Đùng mà. Coi như em người lớn đùng chấp anh được không ? Cho anh ăn mì đi. Anh đói bụng quá rồi.

- Xi! Láu ăn y hết như thằng Hùng vậy.

- Dạ. Tại cùng một "loại" mà.

Khánh trừng mắt bắt nạt Chương:

- "Loại" gì ? Em và anh không cùng cha mẹ à.

- Anh đâu có nói về vấn đề đó, anh nói là cùng một loại đàn ông mà.

- Lèo mép !

- Nhờ có em đó.

- Lại mắng khéo à ? Không cho ăn bây giờ.

Chương nhăn nhó:

- Đùng có hăm nữa, nếu không anh lăn đùng ra vì sợ bây giờ. Dẫn anh đi ăn đi, anh đói quá chùng rồi.

Khánh khẽ cười để mặt cho Chương háo hức đưa cô và cái tiệm mì đang bốc mùi thơm hành tỏi quyển rũ ở bên cạnh đường. Niềm vui rộn rã theo bước chân của hai người.

- Vú ơi, vú ?

Bà Mười háp tấp chạy lên:

- Gì vậy cậu Hai ?

Chương quay lại:

- Vú coi con chưng bông vậy được không vú ?

Bà Mươi âu yếm lắc đầu:

- Cậu để chút tôi làm cho.

Nhưng Chương lại lảng xãng lên tiếng:

- Vú coi, con sắp bàn được chưa ?

- ...

- Vú ơi ! Bình trà chưa pha nè !

- Vú ơi ! Gần tới giờ rồi đó.

- Vú ...

- Trời ơi ! Cậu Hai ! Cậu làm vú cũng rồi lên với cậu thôi.

- Chặc! Làm gì có. Để con phụ bếp với vú nghen.

- Thôi thôi, cậu làm ơn để yên đó cho vú làm, nếu không vú cũng chịu thua đó. Thật là ...

Từ khi Chương cho biết có khách đến nhà chơi, thì vú Mươi cũng phải điên đầu lên vì anh. Chưa bao giờ vú thấy anh lại có tâm trạng này. Cô gái này ắt hẳn là người rất quan trọng đối với Chương đây. Vú cầu mong cho Chương gặp được người bạn tốt và mau yên bề gia thất để vú an tâm. Từ khi ông bà chủ qua đời, Chương lúc nào cũng lầm lỳ, ít nói, lo chí thú làm ăn, chưa hề nghe anh nói có bạn gái hay bồ bịch lãng nhãng tai tiếng. Lần này thì thật là lạ. Vú thấy mừng thầm trong bụng, cầu mong cho Chương gặp được người tốt, yêu thương anh thật lòng.

- Vú ơi ! Vú !

Bà Mươi đi ra.

- Gì nữa đây ? Vú đang coi bếp mà.

Chương cười rạng rỡ dẫn theo cô gái trẻ đi vào.

- Bạn con tới chơi rồi nè !

Khánh cúi chào:

- Dạ, con chào vú.

- Ô .. Cô vào nhà chơi. Cậu Hai trông cô nãy giờ.

- Dạ, vú để con tự nhiên.

Bà Mươi đau đầu nhìn Khánh không cần che giấu. Cô gái thật xinh xắn, lời ăn tiếng nói dịu dàng, cử chỉ lại thanh thoát. Cốt cách khác thường thật là cậu Hai có mắt. Bà nghe mừng thầm trong bụng.

Chương kêu tay bà:

- Vú làm gì nhìn người ta dữ vậy ?

- Chặc ! Vú đang tò mò mà.

- Vú xấu quá ! Vú làm người ta mắc cỡ bây giờ.

- Không có đâu. - Nói rồi bà quay sang Khánh đôn hậu hỏi - Cô hiện đang làm gì, nhà ở đâu, cô gần đây không ?

- Dạ, cũng gần đây thôi vú. Con hiện đang làm ở tiệm uốn tóc.

- Vậy à ? Giỏi quá ! Thế nhà cô đông anh em không ?

Chương lay tay bà:

- Vú à ! Để con dọn cơm phụ vú nha.

Nói rồi anh khẽ giọng nhằn bà vú:

- Vú làm gì như điều tra lý lịch người ta vậy ?

- O ..thì vú biết nói gì bây giờ.

- Vậy thì vú dọn cơm đi.

- Cũng được. Đợi vú nhen.

Khánh liền lên tiếng:

- Để con phụ vú.

Bà khoát tay:

- Không cần. Vú làm quen rồi. À, mà quen. Cô tên gì ?

- Dạ, con tên Đan Khánh.

- Cái tên nghe cũng khác người.

Chương phì cười nheo mắt nhìn bà.

- Vú thật tinh !

- Cậu Hai thông cảm, đây là lần đầu cậu đưa bạn gái về nhà, cho nên vú mừng quá, ăn nói lộn xộn vậy đó.

- Vú còn kể xấu con nữa. Phải. Đã ba mươi tuổi rồi mới có người chịu thương con, bởi vì con xấu xí.

Khánh chun mũi gheo thêm :

- Xấu xí hay là xấu nét ?

Chương lừ mắt dọa cô:

- Xấu gì thì anh cũng là người của em rồi, em chê anh thì em cũng xấu mặt mà. Phải không ?

- Hứ ! Em và anh là hai người riêng rẽ mà. Chưa gì đã "câu mâu" người ta.

Bà Mười mỉm cười xoa tay:

- Bây giờ cậu có chịu đi ăn cơm không hay là đứng đó cãi nhau ?

Chương kêu lên:

- Con ăn. Còn em ?

Khánh quát anh:

- Em cũng ăn nữa. Đại gì nhịn đói. Vú làm thức ăn ngon như thế này mà không ăn sao được.

Chương trẻ môi:

- Chặc! Chưa gì mà miệng lưỡi ngọt ngào ghê. Anh đâu ngờ em cũng biết nịnh ra trò.

- Nhờ học hỏi ở anh đó. Gần mực thì đen mà.

- Lại gieo tiếng ác.

Cả hai cứ như hai đứa trẻ đối đáp nhau bốp chát, nhưng lại không hề giận hờn, mà chỉ có những tràng cười vui vẻ vang lên trong căn nhà của Vũ Chương mà thôi.

Tiết trời vào cuối đông với những làn gió hanh hanh se khô da thịt. Một năm lại sắp trôi qua. Thời gian đi qua nhanh quá. Khánh ngồi kế toán lại sổ sách và không ngờ sau ba năm rời quê, cô đã tạo lập được cho mình một sự nghiệp tuy không lớn lao gì, nhưng lại rất tự hào.

Những tháng ngày chật vật đã khiến cho cô không có thời gian nhìn lại mình. Giờ đây thì cô có thể thông thả xếp lại những lo toan, vất vả.

Đông người vẫn hối hả chen chúc nhau trên đường, họ đang chuẩn bị để đón mùa xuân sắp sang. Khánh chớp mắt khi bắt gặp những tà áo dài trắng đang đùa vui trong nắng, vào lúc này, bài vở cho kỳ thi thứ nhất đã xong, chẳng trách trên đường có thật nhiều nhóm học sinh cùng nhau đang vui cười vô tư thoải mái.

Cũng vào những ngày này, cách đây mấy năm Khánh cũng như họ vô tư hồn nhiên không hề suy tính về tương lai của mình. Tuổi học trò qua đi với bao nhiêu kỷ niệm khó nguôi, nhất là những ngày tháng được cùng Vân cùng ... Đình Huy đùa nghịch phá phách, không biết giờ cả hai ra sao ? Họ chắc là đang rất hạnh phúc. Ba năm rồi cô không gặp lại họ, cái ngày nhận được thiệp cưới của họ cũng là ngày cô phải rời xa quê. Cuộc sống lồi cuốn cô đi khiến cho cô không có thời gian nhớ đến chuyện tình thơ ngây cũ.

Khánh đã không đến dự đám cưới của Đình Huy và Vân. Điều đó là điều ray rứt suốt bao năm qua. Có lẽ Vân đã giận đứa bé thân này lắm. Nhưng nghĩ lại như thế cũng hay hơn cho cô khi tránh được thêm một lần đau.

Tình yêu dành cho Huy vẫn còn mãi tồn tại trong tim cô. Nó không hề phôi phai mà cứ âm ỉ và chọt bùng lên như lúc này. Những lúc mà cô chọt nhớ về dĩ vãng mà nghe vết thương cũ trần trở bào bọt xót xa. Đình Huy! Anh luôn là một ước mơ trong đời em. Những mơ ước không bao giờ là hiện thực. Nó luôn rực sáng và đẹp tuyệt vời. Không bao giờ em quên được anh, mỗi tình đầu luôn thật thơ ngây và cũng thật chân tình đắm đuối.

Giờ đây, chúng ta, hai người hai ngã như hai đường thẳng song song không có giao điểm. Em luôn cầu phúc cho anh và Vân. Em xin giữ lại tình yêu này trong lòng để làm cứu cánh cho em bám víu mà vượt qua những chông gai của cuộc đời mai sau.

Đan Khánh lơ đãng ngồi nhấp từng muỗng nhỏ chất nước chua chua ngọt ngọt của ly cam vắt và nhìn dòng người xuôi ngược trên đường, mái tóc ngang vai lòa xòa rũ một bên má nhìn nghiêng nét mặt của cô trông thật quyến rũ với sống mũi cao và đường viền môi xinh xắn. Chương muốn đặt lên gò má đỏ hồng kia một nụ hôn thật dài, nhưng anh lại không dám phá đi giây phút suy tư mơ màng của cô.

Mãi một lúc sau cô mới quay lại chớp rèm mi dày nhìn anh, khiến cho anh lại thêm choáng váng ngây ngất.

Anh khẽ gọi cô:

- Đan Khánh !

Cô nhướn mày:

- Hử ?

- Em làm vợ anh đi.

- ...

- Đan Khánh! Em đồng ý chứ ?

Khánh mỉm cười bối rối:

- Đột nhiên sao anh lại nói về vấn đề đó.

- Bởi anh không thể - Chương thờ dài buông xuôi vai như người thua cuộc - Anh không thể cất giữ trong lòng mình nữa. Anh yêu và muốn em làm vợ anh. Em bằng lòng không ?

-..... - Trước khi quen em, anh vẫn nghĩ cuộc sống của mình đã quá đầy đủ, có tiền, có địa vị, có các cuộc vui, nhưng sau khi biết em và yêu em tất cả điều đó chợt trở nên vô nghĩa. Anh chỉ mong muốn có em bên anh đó là ao ước duy nhất của anh trong lúc này. Một ngày không gặp được em, anh cứ như người mất hết năng lực, chẳng thiết quan tâm đến điều gì cả. Đan Khánh à ! Em lấy anh đi.

Khánh ngẫm nghĩ và tinh nghịch hỏi:

- Em được lời gì ?

Chương chồm qua nắm tay cô:

- Anh sẽ lo lắng cho em suốt đời.

- Điều đó cặp hôn nhân nào cũng đều nói cả.

- Không đâu ! Lúc nào anh cũng có mặt bên em để nghe em sai bảo. Chiều theo ý thích của em, vui với em khi em vui, chia sẻ khi em buồn, lo lắng cho em những khi em đau yếu.

- Không đòi hỏi gì sao ?

- Không.

- Vậy thì em được lợi quá rồi. Đâu có ai đại dột như anh. Cho mà không nhận.

- Tình yêu làm gì có điều khôn điều dại chứ. Lấy anh đi nhé !

Dan Khánh thôi đùa và nghiêm mặt nhìn Chương nói:

- Em chưa nghĩ đến chuyện đó.

Chương xạm mặt buồn bã:

- Em từ chối anh ?

- Không hẳn - Khánh tư lự.

- Chỉ vì em chưa chuẩn bị và sẵn sàng. Em còn rất nhiều việc chưa làm.

- Có thêm anh sẽ có thêm người giúp cho em.

Khánh lắc đầu:

- Anh cho em thời gian đi.

Chương cau mày vẻ hờn dỗi:

- Đôi lúc anh không biết em nghĩ gì nữa. Em có quan tâm đến anh không ? Có hiểu tình cảm mà anh dành cho em hay không ? Trong trái tim em, anh đang ở nơi vị trí nào ?

- Điều đó em cũng không thể trả lời anh. Tuy nhiên, em chưa hề ghét anh. Và rất cảm kích anh cũng như rất vui khi có anh bên em.

- Vậy thì làm vợ anh đi.

- Anh đừng lặp lại câu hỏi mà em đang khó trả lời đó, được không ? Chuyện hôn nhân, em chưa nghĩ đến. Em muốn có thời gian đó là điều mà em có thể nói với anh lúc này.

Chương thở dài:

- Thôi được, em không từ chối anh là tốt rồi. Anh sẽ chờ đợi. Chờ cho đến khi em nào chấp nhận mới thôi. Suốt đời này, anh chỉ lấy có mình em làm vợ, em hãy tin đó như là lời thề của anh.

Khánh khẽ chau mày:

- Anh đang làm áp lực với em đó sao ? Anh đừng khiến cho rối trí nữa. Tình yêu và hôn nhân là hai phạm trù khác biệt. Em phải tìm hiểu xem trong hôn nhân có điều gì lôi cuốn em để cho em có thể dấn thân hay không đã ? Bởi vì bây giờ em cũng rất hạnh phúc với những gì em có rồi, em không muốn mạo hiểm và đánh mất chúng đi.

- Em chỉ có thêm chứ không hề mất. Tin anh đi !

- Em rất muốn tin, nhưng em là người thận trọng, không muốn liều lĩnh, anh hãy để cho em được tự suy nghĩ, không bị ảnh hưởng bởi những lý lẽ và sự thuyết phục của anh được không ?

- Thôi được, anh không nói nữa. Anh sẽ chờ, nhưng đừng bắt anh chờ lâu. Thời gian cho một đời người rất ngắn, anh đã bỏ phí hết 30 năm.

- Em hiểu.

- ...

Đan Khánh đứng dừng lại và níu tay Chương lay nhẹ:

- Anh chờ em một chút được không ?

Nói rồi, cô lách người đuổi theo đôi trai gái phía trước.

- Hoàng Vân! Vân !

Vân ngỡ ngàng dừng lại nhìn cô bạn năm nào mừng mừng tủi tủi.

- Là Khánh đó à ? Trời ơi! Sao lại tình cờ vậy ?

Khánh xúc động ôm bạn, kêu lên:

- Mình cứ sợ là mình lầm, không dám khẳng định có phải là Vân hay không ?

Vân nhìn sang Đông và hỏi:

- Khánh còn nhớ Đông chứ ?

Khánh gật:

- Còn chứ làm sao quên được anh chàng hung hăng dạo nào. Thế còn ...

Vân không để cho Khánh nói hết câu, có lẽ cô cũng hiểu Khánh định hỏi gì.

- Vân có việc không tiện nói nhiều với Khánh. Đây là địa chỉ của Vân, hôm nào Khánh ghé chơi được không ?

Khánh cầm miếng giấy ghi vội của Vân và gật đầu:

- Mình sẽ đến. Mình cũng có nhiều chuyện muốn kể cho bạn nghe. Hẹn hôm khác gặp lại.

Đợi cho Vân và Đông khi khuất, Khánh mới quay lại. Chương hỏi:

- Ai thế ? Sao không giới thiệu với anh ?

Khánh lắc đầu:

- Là Vân, bạn thân của em lúc còn đi học, nó bạn quá nên không kịp giới thiệu cùng anh.

Chương hỏi:

- Cô ấy cũng ở đây à ?

- Em chưa rõ, lúc em rời quê thì nó đã lấy chồng không hiểu hiện giờ nó ở đâu. Địa chỉ mà nó ghi cho em chẳng biết có phải là địa chỉ của nó không nữa.

Chương bật cười:

- Người ta đã cho địa chỉ thì ắt là nhà của người ta ở đó rồi. Em ngờ ngẩn ghê.

Khánh nhìn sang định cãi, nhưng nghĩ sao cô lại thôi. Khi hình ảnh Vân choàng qua vai Đông thật thân mật hiện ra trong trí cô. Tại sao Đông lại đi với Vân mà không phải là Huy ? Chẳng lẽ họ đã ly dị ? Không thể. Vậy cắt nghĩa sao đây về mối quan hệ của Đông và Vân chứ ?

Mãi suy nghĩ về chuyện của Vân, nên Khánh không còn hứng thú đi mua sắm với Chương nữa. Cô đòi về nhà.

Mấy hôm sau .. Khánh rụt rè nhấn chuông căn nhà cao tầng trên một đại lộ sầm uất, lát sau có người đàn bà trung niên ra hỏi:

- Dạ, cô cần gì ?

Khánh hỏi:

- Tôi muốn gặp Hoàng Vân. Tôi là Khánh, bạn học của cô ấy.

Người đàn bà đáp:

- Là vợ Huy à ? Dạ, mời cô vào.

Khánh chau mày ngỡ ngàng khi nghe người giúp việc gọi Vân là vợ Huy. Vậy là ...Huy và Vân vẫn còn quan hệ. Chẳng lẽ .. Trời ơi! Sao Vân có thể làm chuyện xấu xa đó chứ ? Mình không tin nhưng cử chỉ của Vân hôm đó thật khác thường.

Khánh đứng lên khi Vân bước từ trên lầu xuống.

- Mình biết ngay là Khánh mà, lên phòng mình đi.

- Có tiện không ?

- Nếu không, mình gọi Khánh lên làm gì.

Chờ cho Khánh yên vị, Vân mới nói:

- Đã hơn ba năm rồi mới gặp lại nhau, mình không biết nói gì trước gì sau nữa.

- Phải.- Khánh bùi ngùi.- Có biết bao chuyện chúng ta cần nói với nhau. Mà ở đây lâu chưa ?

- Từ khi lấy anh Huy.

- Anh ấy đâu ?

Vân thờ dãi chưa đáp thì Khánh đã hỏi tiếp:

- Cuộc sống của mày hạnh phúc chứ ? Anh Huy đối xử với mày tốt không ?

Vân đáp:

- Anh ấy rất tốt với tao, nhưng tao không có ..hạnh phúc. Thế còn Khánh ?

Khánh chau mày:

- Chuyện của tao không có gì đáng nói, từ khi mẹ chết tao lên đây sinh sống nuôi thằng Hùng ăn học, nay nó cũng gần ra trường rồi.

- Mày chưa lấy chồng ư ?

Khánh lắc đầu và ánh mắt bất chợt nhìn lên khung ảnh cưới của Vân. Đình Huy trong bộ âu phục chú rể trông thật bảnh bảo đẹp trai, khuôn mặt của anh rạng ngời hạnh phúc. Khánh nói:

- Tao không đến dự đám cưới của mày và Huy vì hôm tao nhận thiệp cưới cũng là hôm tao đang thu dọn hành lý rời quê. Ba năm qua có đôi lần tao viết thư cho mày mà không có hồi âm. chuyện sinh kế đã cuốn hút hết tâm trí lẫn sức lực của tao. Tao chẳng còn nghĩ đến ai cả. Lo toan, khiến tao quên cả bản thân mình. Nhớ mày đó nhưng cũng đành chịu thôi.

Vân trêu mếu nhìn bạn:

- Không ngờ mày lại vất vả như vậy. Lúc tao biết tin về mày thì mày đã đi rồi.

- Mỗi đứa có mỗi cuộc đời riêng để bận rộn. Cuộc sống là vậy đó. Không cho mình thời gian để thực hiện ước muốn. Hôm nọ thấy mày đi với Đông tao cứ ngỡ là mình lầm.

Vân nhìn bạn và khẽ thờ dãi:

- Tao biết mày muốn hỏi gì rồi ?

Khánh dăm dăm không rời mắt khỏi Vân :

- Tao chỉ quan tâm đến mày mà thôi.

Vân thờ dãi và trầm giọng kể:

- Thật ra, sau khi bị ba tao cách ly với Đông, tao đã nhờ mày chuyển thư từ liên lạc giùm tao.
- Đúng như vậy. Nhưng khi tao đi rồi, thì không còn biết quan hệ của mày và Đông tới đâu. Vả lại, tao nghĩ mày đã đồng ý lấy Huy thì không còn quan lại với Đông nữa. Điều đó cũng đúng thôi.
- Đám cưới với Huy là một điều mà tao ân hận suốt bao ngày qua. Tao đã tự làm khổ tao và làm khổ cả Huy. Sau khi nhận được thư của tao do mày chuyển giúp, Đông cũng tìm cách về thành phố xin việc làm, lúc ấy là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời của tao.
- Tao có biết chuyện Đông về thành phố làm là chỉ để gần gửi mày.
- Ba tao không ngờ Đông cũng đến làm việc ở đây. Vả lại, lúc đó tao nói dối rất tài, tao xin đi học thêm hết môn này lại đến môn khác để có cơ ra ngoài gặp Đông. Ba tao lại ngỡ là tao chuyên tâm lo học đã quên được mối tình bông bột với Đông.
- Vậy tao sao mày không từ hôn mà lại còn làm vợ của Huy ? Thật tao hông hiểu ra sao nữa.

Vân buồn bã cúi đầu:

- Chỉ vì tao giận Đông và không được lòng mẹ của anh ấy. Đông làm việc ở đây một thời gian thì rước mẹ về ở chung trên này, anh ấy đã mua lại một căn hộ nhỏ đủ cho hai mẹ con sinh hoạt. Anh ấy muốn tao đến ra mắt mẹ của anh ấy. Tao nghĩ chuyện đó trước sau gì cũng phải đến nếu như tao muốn lấy Đông, nên tao đã chuẩn bị thật tốt tinh thần để đến gặp bà, nhưng tất cả đã không như ý mình mong muốn. Ngày đầu tiên gặp mẹ anh ấy tao đã thất bại...

Vân cúi chào bà Sương mẹ của Đông:

- Dạ, cháu chào bác.

Người đàn bà với cái nhìn nghiêm khắc nhìn Vân suốt từ đầu đến chân và trong mắt bà không có chút nào thiện cảm dành cho Vân cả.

- Hừ! Ăn với mặc, xem ra là con nhà giàu có lắm mới đến nhà bạn trai lần đầu mà ra vẻ như vậy. Nó muốn phô trương sự giàu có của nó đây, lại còn cựa cựa trong cái váy ôm sát người thế kia. Thật là chướng mắt. Cái thứ thanh niên con nhà giàu ú thể khinh người như nó bà đã gặp quá nhiều rồi, thế mà thằng Đông lại đem cái "ngũ" ấy vào nhà nữa.

Đông không biết mẹ đang suy nghĩ gì, anh sẵn đón rót nước cho Vân và kéo ghế cho cô ngồi, cử chỉ của anh càng khiến cho bà Sương khó chịu.

Còn cái thằng Đông nữa. Dường như chỉ biết có đưa con gái kia, nó rót cho mẹ ly nước như rót cho có lệ rồi thôi chẳng mời lấy một câu. Lúc xưa đi bán về nhà mệt đổ mồ hôi mà nó cũng đâu có sẵn đón lo lắng cho bà với thái độ này đâu. Bây giờ thì lại xem đứa con gái kia hơn mẹ mình. Hừ!

Nghĩ rồi, bà mới tăng hắng hỏi:

- Nhà cô ở đâu ? Cô đã đi làm chưa ?

Vân sợ hãi trước thái độ nghiêm lạnh của bà. Cô đáp:

- Dạ, cháu còn đi học. Nhà cháu cũng gần đây thôi.

- Còn đi học à ?

- Dạ.

- Ở trường nào ?

- Dạ cháu học bên sư phạm.

- Chắc ! Tương lai là cô giáo đây.

Đông cười giả lả lên tiếng:

- Dạ, Vân là cô giáo tương lai đó mẹ.

Bà Sương cũng nhếch môi cười, nhưng nụ cười của bà thật khó coi.

- Nhìn dáng dấp của cô đây má lại không nghĩ là cô ấy lại có thể là một nhà giáo, trông cách ăn mặc thật là phóng khoáng.

Vân đỏ mặt và khép chặt hai chân lại, mặc dù cô biết mình không có gì thất lễ.

Bà Sương lại tiếp tục kéo dài giọng nghe thật cay nghiệt:

- Quả là bọn trẻ bây giờ càng ngày càng phóng khoáng. Lúc xưa má nhớ bằng vào tuổi tui con, thanh niên không có táo tợn như thanh niên bây giờ. Có muốn đến nhà người ta chơi cũng ăn mặc đúng lễ, áo dài tay đàng hoàng, còn hơn nữa thì cũng là cái áo dài kín đáo đúng phong cách của người Việt Nam, chứ có đâu lại hở chân hở tay như muốn khoe khoan thể kia.

- Má !

Đông lúng túng gãi đầu kêu lên, nhưng bà Sương như không quan tâm đến tâm trạng của con trai, bà vẫn ngọt nhạt nói:

- Đông à! Con cũng biết đó, nhà mình không được giàu có, con có muốn mời những loại bạn sang trọng đến nhà thì con nên nói trước cho bạn con biết, để cái ghế nhà mình không xứng với bộ áo đất tiền của người ta, lỡ người bị xước hay là móc đình hư đi thì không tốt.

Vân sượng cứng người, cô không hiểu mình đã làm sai điều gì. Cô thấy hai má mình bừng nóng nhưng cô cố gắng chịu đựng vì Đông, cô nhỏ nhẹ ngược lên nói:

- Dạ, cháu xin lỗi bác. Lần sau cháu sẽ không ăn mặc như vậy đến nhà bác.

Bà Sương nhướn mày:

- Có lần sau sao ? À mà không ! Tôi nói vậy không có ý gì, cô cứ ăn mặc theo ý mình, đừng cho là tại bà già nhà quê này khó khăn cấm cản.

Vân vẫn đáp với thái độ cam chịu, dịu dàng:

- Dạ không có. Cháu đâu dám nghĩ vậy. Quả là cháu đã sơ ý không để ý đến cách ăn mặc của mình, xin bác thứ lỗi.

Đông hài lòng âu yếm nhìn Vân, anh can thiệp mong phá tan không khí nặng nề căng thẳng giữa hai người đàn bà mà anh đều yêu quý.

- Má à! Lúc nãy Vân có mua ít trái cây đến bêu má, má dùng đi má.

Bà nhìn qua đĩa trái cây và nói:

- Má không ăn được thanh long con biết mà Đông.

Đông ngẩn ra:

- Chết! Con quên. Lúc nãy Vân nói thanh long ăn rất tốt cho sức khỏe và lại mát nữa. Con không nhớ má không ăn được ?

Bà Sương liếc con. Hừ! Ý thích của mẹ nó mà nó không nhớ chỉ nghe lời người ta mà thôi. Đúng là con trai của bà nó si mê đến mê muội cả đầu óc rồi.

Bà nghĩ thế, nhưng không để lộ ra mặt, Vân thấy vậy bèn lên tiếng:

- Vậy để con ra chợ mua loại khác. Bác thích loại trái cây nào ?

Bà xoa tay:

- Thôi, đừng bày vẽ. Tới giờ cơm rồi.

Đông nói:

- Phải đó, em ở lại dùng cơm với má và anh cho vui.

Bà Sương sầm mặt:

- Nhà chỉ có cơm rau mắm muối thôi, sợ bạn con ăn không được.

Vân xăng xái nói:

- Dạ, không có đâu. Để con phụ bác dọn cơm.

Bà Sương hậm hực nhưng cũng đành im lặng mặc cho Vân và Đông lảng xảng xuống bếp.

Sáng nay, Vân ngược xuôi chọn lựa mãi mới mua được một giỏ trái cây và các loại bánh ngon để đem đến lấy lòng bà Sương. Cô dặn lòng cho dù bà có khó khăn cách mấy cô cũng vì Đông mà nhẫn nhục, bày tỏ lòng thành của mình mong rằng bà sẽ hiểu và thương cô.

Ngôi nhà thực yên tĩnh, cô nhẹ chân bước vào và lên tiếng gọi:

- Ủa! - Bà Sương bước ra chung hững - Là cô à ? Thằng Đông nhà tôi không có nhà.

Câu nói như một lời đuổi kéo của bà. Vân hiểu nhưng vẫn ôn hoà gật đầu chào bà.

- Thưa bác, cháu mới đến. Cháu biết anh Đông không có nhà, cháu đến chủ yếu là thăm bác.

Bà chau mày:

- Tôi có bệnh hoạn gì đâu mà cần thăm hỏi.

Vân lúng túng ngược ngập mặc dù đã biết bà khó tính lại không hoan nghênh mình, nhưng cô vẫn cúi rúi trước thái độ của bà.

- Dạ, cháu biết. Cháu có mua ít quà đến biếu bác. Tối qua anh Đông nói bác không được vui.

- Hừ! Cái thằng, chuyện gì trong nhà cũng đem khoe người lạ. Nhưng nếu không làm, thằng Đông nó nói với tôi tối qua nó đi học thêm sinh ngữ mà.

- Dạ, thấy mắc bận việc nên không đến lớp.

- Hừ! Thế mà nó không hề nói với tôi, đã thế còn đi đến khuya mới về nhà.

Vân cắn môi tự trách thầm:

Sao mình lại lảm lời thế ? Chuyện không nên nói lại nói ra cho thêm rắc rối vào mình.

Bà Sương vẫn cau có:

- Mọi khi đi đâu nó cũng thưa gửi, thế mà nay lại sinh cái tánh buông tuồng như thế với mẹ nó.

Vân vội đỡ cho Đông:

- Dạ, bác cũng đừng trách anh Đông, hôm qua tình cờ gặp cháu nên anh ấy mới cùng cháu đi uông nước, mãi nói chuyện nên quên mất giờ về.

Bà nhưng mày:

- Vậy sao ? Ở nhà cô chắc là được ba mẹ nuông chiều lắm phải không ?

Vân chưa hiểu ý bà muốn nói gì, cô gật đầu đáp:

- Dạ.

Bà nhếch môi:

- Thảo nào. Thằng Đông là trai mà mỗi lần nó đi về đêm, tôi đã lo lắng cuống lên rồi. Ở cái đất phồn hoa này, đi đứng về đêm thật nhiều chuyện khó lường, không gặp nguy thì dần dà cũng sinh hư đốn, thế mà không hiểu song thân cô nghĩ sao nữa.

Vân cứng người vì ngượng. Giỏ trái cây chột nặng trĩu trên tay cô. Cô muốn quay lưng bỏ chạy ra khỏi tầm mắt cay nghiệt của mẹ Đông, nhưng lại cố kềm chế. Bao nhiêu lòng thành và sự phấn khởi ban đầu chột bay biến dạng nào. Cô đã cảm nhận rõ ràng sự ác cảm mà mẹ Đông dành cho mình.

Chiều nay, Đông đón Vân ở trường và đưa cô đi dạo. Những con đường quen thuộc lại đếm bước đôi tình nhân. Tuy nhiên, Vân lại không thấy vui như mọi lần.

Đông nhận ra và hỏi:

- Em sao vậy ? Có chuyện không vui à ? Kể cho anh nghe đi.

Vân ngập ngừng và nói:

- Em không biết có nên nói hay không nữa.

Đông quay nhìn người yêu:

- Cả anh mà cũng ngại sao ?

- Thôi được, em thấy dường như mẹ không thích em.

Đông bật cười choàng vai người yêu nói:

- Thì ra em không vui vì chuyện này. Thế mà này giờ anh cứ lo vì chuyện gì, sao em lại nghĩ vậy ?

- Em cảm nhận được.

- Đốt cái cảm nhận của em đi. Đừng có nghĩ lung tung nữa. Má rất thương anh mà không ghét em đâu. Tại vì tánh của má ít nói, lại do cuộc sống quá vất vả và khi phải một mình lo cho anh ăn học nên người, nên má hơi nghiêm một chút thôi, em đừng lo lắng mà nghĩ vẩn vơ nữa.

- Không phải đâu. Anh Đông, em thấy thật sự là má không vừa ý và không thích em.

Đông xoay mặt người yêu về phía mình:

- Anh đã nói rồi. Em phải tin anh. Đó là do em tưởng tượng ra thôi.

- Nhưng anh thấy đó, má rất xét nét em.

- Không nên nói má như thế. Chỉ vì mới gặp em lần đầu nên má phải để ý lời ăn tiếng nói của em một chút. Vả lại, em xinh đẹp dễ thương như vậy làm sao mà ghét cho được.

Vân biết là không nên nói thêm nữa, dù sao cũng không nên khiến cho Đông bận tâm. Cô tự nhủ từ đây cô sẽ cố gắng hơn để lấy lòng mẹ của Đông. Cô không muốn mai này Đông phải khó xử khi đứng giữa sự bất hoà giữa mẹ anh và cô.

Ngày tháng qua đi ...

Hoàng Vân sững sờ khi nhận được tin Đình Huy vừa bay về nước. Sự hội ngộ không làm cho cô vui mừng mà chỉ khiến cho cô thêm lo lắng, bối rối.

Đình Huy sung sướng nhìn đắm đắm vào khuôn mặt của người yêu rồi nói:

- Càng ngày em càng đẹp ra đó Vân.

Vân cười ngượng quay đi :

- Anh đừng ngạo em mà. Sao nói còn hơn một năm nữa anh mới tốt nghiệp ? Anh về nước có chuyện gì không ?

Huy cười với tia nhìn đầy ấp sự yêu thương nồng nàn:

- Anh nhớ em quá nên về gặp em.

Vân giấu ánh mắt, cúi đầu:

- Anh đừng có đùa mà.

Huy trầm giọng và đắm đuối xoay vai cô về phía mình.

- Em nhìn anh đi. Em không tin sao ? Thật sự là anh nhớ em quá, nên vội bay về gặp em. Anh chỉ ở được

một tuần thôi lại phải sang bên đó rồi. Nếu như không có tình yêu em động viên anh thì anh đã không thể chịu đựng nổi những giờ phút hồi hả và căng thẳng bên đó. Khi anh vừa đèn lớp vừa phải làm thêm việc ở ngoài để lo chi phí sinh hoạt hằng ngày.

-..... - Em không hiểu đâu. Có những lúc quá mệt mỏi, anh tưởng mình đã bỏ cuộc, nhưng hình bóng em lại hiện ra như một liều thuốc thần giúp cho anh lấy lại ý chí và sức khỏe để tiếp tục sống và làm việc.

Hoàng Vân không biết nói gì hơn chỉ im lặng và giấu kín tâm tư mình trước tình yêu quá cuồng nhiệt của Huy dành cho mình. Anh quá vui mừng và không hề để ý đến thái độ khác thường của Vân. Anh hết kể lể niềm thương nỗi nhớ của mình, lại lôi Vân đi chơi hết nơi này đến nơi khác. Anh tận dụng từ giây từng phút để quần quýt bên cô.

Còn Vân thì cứ phải gượng gạo vờ vĩnh để che giấu lòng mình. Cô không thể hoà chung niềm vui với anh và càng không thể nói ra những điều mà cô đang nghĩ.

Thả bộ hết con đường Nguyễn Huệ rồi vòng về chợ Bến Thành mua sắm. Hôm nay đưa cô đi rất nhiều nơi, mặc dù hai chân cô rã rời nhưng Vân cũng không lên tiếng vì trong lòng cô đã có chú ý. Chỉ còn hai ngày nữa, Huy đã đi, cô biết nếu như cô không nói ra cho rõ với Huy lần này thì cô sẽ không còn dịp nào nữa. Cô không muốn lún sâu thêm vào chuyện tình cảm với Huy. Cô không muốn lừa dối và làm khổ anh.

- Anh Huy!

Huy quay lại chờ Vân:

- Sao vậy ?

Vân nhăn mặt:

- Em đi hết nổi rồi.

- Chết ! Anh xin lỗi. Chúng mình ghé đây uống nước đi.

Vân chau mày trách Huy:

- Anh đó, cứ lôi em đi như cái máy vậy, chưa bao giờ em lại đi bộ nhiều như hôm nay.

- Đi bộ tốt lắm đó, vừa có sức khỏe, có thân hình đẹp, nó là một môn thể dục tốt cho mọi người.

- Hừ! Anh chỉ giỏi dỗ ngọt em.

- Anh nói thật. Tuy nhiên, anh cũng vô ý, để cô bé của anh đổ mồ hôi như vậy, để anh lau cho.

Nói rồi Huy rút chiếc khăn chặm mồ hôi trên trán cho Vân. Vân nghiêng mặt nhận sự săn sóc của anh thì vừa ngay lúc ấy cô nhận ra ánh mắt sắc như dao và kinh ngạc của bà Sương mẹ của Đông, cô chột sừng sốt và vội gật đầu chào bà:

- Dạ, chào bác !

Bà xách giỏ đi ngang qua lạnh lùng liếc cô, đáp mà không dừng lại:

- Không dám!

Vân cảm thấy mình như người có tội. Mồ hôi túa ra trên mặt cô, cô lo sợ thảng thốt.

Huy nhìn cô và hỏi:

- Ai vậy em ?

Vân đáp:

- Là mẹ của người bạn em.

- À - Huy vô tình không hỏi thêm, còn Vân thì kể từ lúc đó cô thần thờ bồn chồn trong lòng không yên. Cô nói vội với Huy:

- Mình về thôi anh. Em cảm thấy không được khỏe.

Nói rồi, Vân đứng dậy mặc cho Huy thắc mắc, cảm thấy Vân có điều gì là lạ giấu anh. Cô chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến tâm trạng của Huy, bởi vì ánh mắt của mẹ Đông còn đang khiến cho lòng cô đang rối bời lên.

Lát sau, Vân bước ra với khuôn mặt bơ phờ hốc hác, chỉ có một hôm mà cô đã xuống sắc như vậy, nhìn con mà lòng bà chợt quặn đau.

Bà Sương trù mển nhìn con khi anh vừa về tới nhà.

- Con rửa mặt rồi ăn cơm đi, hôm nay sao con về trễ quá vậy ?

- Dạ, con bận chút việc ở cơ quan, con nói má đừng chờ cơm con, sao má cứ chờ hoài vậy ? Má ăn uống không đúng giờ có hại cho sức khoẻ lắm đó, má đã lớn tuổi rồi.

Bà Sương cảm động mỉm cười:

- Nhà có hai mẹ con, người ăn trước, kẻ ăn sau, coi sao được. Má buồn lắm !

- Vậy con kiếm ...dâu cho má ghen.

- Nói thì phải làm đó. Đông nè! Cái cô Vân hôm nọ con dẫn lại nhà đó, má hỏi thiệt con thương cô ấy à ?

Đông bẽn lẽn cúi đầu:

- Được không má ?

Bà ôn tồn tiếp:

- Chuyện hôn nhân của con thì con tự lựa chọn cho mình, má không có ý kiến, miễn sao nó biết lo lắng cho con là được rồi. Đẹp hay xấu, giàu hay nghèo không thành vấn đề.

Đông rạng rỡ nhìn mẹ:

- Vậy là má không phản đối Vân ?

Bà nhìn con dò hỏi:

- Sao con lại nói vậy ?

Đông thật tình nói:

- Vân cứ sợ má không bằng lòng cô ấy, cô ấy nói với con, cô ấy sợ má.

Bà xạm mặt nhưng không tỏ thái độ gì.

- Má có làm gì đâu mà sợ. Má chỉ ít nói một chút thôi. Có lẽ vì thế nên cô ấy hiểu lầm đó thôi.

- Con cũng nói với Vân như thế nhưng cô ấy lại khăng khăng không nghe.

- Vậy thì mai con đưa nó lại nhà chơi với má để cho nó quen.

- Thật hả má ?

Đông mừng rỡ kêu lên, mẹ anh không tỏ ý phản đối thế mà Vân cứ sợ vẫn vợ.

Sáng chủ nhật, trời nắng thật đẹp, từng vạt nắng len lỏi qua những tán lá chiều xuống sân lấp lánh. Đông quên hết mệt mỏi sau một tuần làm việc, để tận hưởng ngày nghỉ bên cạnh người yêu.

Vân rụt rè cúi chào bà Sương khi vừa bước vào nhà. Thái độ của bà khiến cho cô thoáng ngạc nhiên, bà xởi lời:

- Vân đó à ? Vào bếp phụ cuốn chả với bác đi con.

Đông nheo mắt với Vân như thâm nói:

Đó, thấy chưa ! Má có ghét bỏ gì em đâu ! Vân thấy thế thì cũng nghe nhẹ nhõm và mừng thầm, cô theo bà xuống bếp.

Bà quay sang Đông sai bảo :

- Con ra mua ít đá về pha nước cho bạn con uống đi Đông.

- Dạ.

Đợi cho con trai đi khuất bóng bà mới quay nhìn Vân, với ánh mắt nghiêm khắc khác hẳn với cử chỉ vui vẻ lúc nãy :

- Con vào đây cuốn chả phụ tôi.

Vân im lặng theo vào bếp. Bà nhìn cô vụng về làm và nhăn mặt:

- Ở nhà chắc là cô không làm những việc này bao giờ.

Vân luống cuống:

- Dạ, nhà con mọi việc đều có bà vú làm.

Bà lắc đầu và trầm giọng nói:

- Cô Vân à ! Thật sự là tôi cũng không có ghét bỏ gì cô cả. Tuy nhiên, cô không phải là người thích hợp để làm vợ làm dâu. Chưa kể mai này cô còn làm mẹ của đám cháu của tôi nữa. Gia đình tôi chắc cô cũng biết không được giàu có, chúng tôi cái tay bằng cái miệng mới có tiền để sinh sống, trong khi cô thì không thể làm lụng như chúng tôi, thằng Đông nó cần một người vợ biết chia sẻ phụ đỡ nó trong tương lai, chứ không cần một cô vợ người mẫu chỉ biết ăn chơi và làm nũng. Tôi nói thế cô có hiểu ý tôi không ?

Vân cúi mặt cắn môi nghe bà giáo huấn một lúc khi bà ngừng tiếng, cô mới thở thê nói:

- Thưa bác, cháu biết là cháu vụng về không được bác thương nhưng cháu có thể học hỏi, cháu tin là cháu sẽ làm được. Và lại cháu rất yêu anh Đông.

Bà cười nhạt:

- Tình yêu không đổi ra tiền để ăn được, tôi chỉ muốn con tôi nó cưới một người vợ đảm đang hiền thực, xứng với giai cấp của nó, tôi sợ con tôi bị người ta cho là đứa mồm mà đòi mâm sơn, về bên vợ chỉ nhận được sự chê cười khinh rẻ. Và lại, tôi không muốn con trai tôi thua thiệt hay bị người ta cười vào mũi.

- Bác nói vậy là sao ?

- Cô còn chưa hiểu ư ? Hừ! Cô kiểm điểm lại tư cách của mình đi. Cô nói cô yêu con trai tôi, thế mà cô chưa là vợ nó, cô đã lừa dối trai gái cặp kè âu yếu với người đàn ông khác ngoài đường rồi, tôi nghĩ nhà tôi không có phúc có cô làm dâu đâu, cô đừng làm khổ con trai tôi nữa.

- Thưa bác, bác đã hiểu lầm rồi !

- Tôi hiểu lắm điều gì ? Thế người mà tôi gặp hôm đó là anh em với cô à ?

- Dạ .. - Cô không nói được sao ? Tôi đã từng tuổi này rồi tôi không làm lẩn đâu. Tôi chỉ nhìn bề ngoài cũng đoán được tánh nết của cô rồi. Chỉ vì tôi thương thằng Đông, nên tôi phải chiều theo ý của nó thôi, cô hãy tự trọng mà rút lui, đừng để tôi nói ra với thằng Đông.

- Bác !

Bà xoa tay gọi lớn khi nghe nghe có tiếng chân của Đông ngoài cửa.

- Đông à !

- Dạ.

- Con đưa bạn con lên nhà chơi đi con. Dưới này nóng bức mà bụi khói quá.

Đông xuất hiện nơi cửa bếp và cười, nhìn mẹ hỏi:

- Má nói truyền nghề cho Vân mà. Sao má lại kêu con đưa cô ấy lên nhà ?

- Con coi ở dưới này nóng quá, bạn con lại mặc đẹp như vậy, đứng bếp một hồi lại lấm lem hết coi sao được. Và lại, nãy giờ cô ấy cũng phụ má xong hết rồi, chỉ chờ chiều chả xong là ăn thôi.

Đông vô tình không nhận ra thái độ của hai người đàn bà, anh ôm vai Vân, âu yếm nói:

- Đó, em thấy chưa ? Má cưng em ghê.

Vân nghe dở khóc dở cười và mắt cô chột đỏ ửng lên như sắp khóc.

Đông nhìn qua và sừng sốt kêu lên:

- Em sao vậy ? Em khóc à ?

Đông dìu cô ngồi xuống ghế, lo lắng. Bà Sương liếc ngang và nói khi thấy thế :

- Chắc là tại khói cay mắt chứ gì. Chậc! Người ta bây giờ ai cũng xài bếp gaz cả, chỉ có nhà mình là còn xài than củi thôi. Con lấy khăn ước lau cho nó đi Đông. Mai một không cần xuống phụ bác làm gì cho khổ thân, con làm không quen đâu.

Vân chỉ im lặng cúi đầu không dám nhìn lên, quả thật cô bắt đầu thấy sợ sự hiềm ác của mẹ Đông rồi.

Sau khi Vân ra về, thấy Đông cứ chau mày thì bà đã đoán ra được vì sao, bà hỏi:

- Trông con không được vui ? Hay là tại má đã làm gì khiến cho bạn con không vừa ý.

Đông lắc đầu:

- Không phải đâu má. Con biết má đối xử tốt với Vân, nhưng không biết sao hôm nay cô ấy làm sao đó.

- Thế sao con không hỏi nó ?

Đông thở dài:

- Con có hỏi, nhưng cô ấy không nói gì cả.

- Chắc là nó có điều gì khó nói và muốn giấu không cho con biết.

Đông cau mày. Đúng là cử chỉ của Vân hôm nay thật kỳ lạ. Cô cứ lúng ta lúng túng, né tránh, lại không vui, mặc dù mẹ đối xử rất cởi mở với cô ấy, nếu cho rằng mẹ ghét Vân thì không thể. Mà nếu nói vì cô ngại mẹ vì mẹ thờ ơ lạnh nhạt với cô ấy không tự nhiên mấy thì cũng không đúng. Thế thì tại sao cô ấy lại ngượng ngập không trò chuyện tự nhiên với mọi người. Suốt bữa ăn cô ấy cứ né tránh ậm ù thật không hiểu nổi.

Bà Sương lại khơi chuyện:

- Có bao giờ vì nhà mình thiếu thốn tiện nghi, nên khiến cho nó khó chịu hay không ?

- Không có đâu má.

- Sao con biết được ? Lúc này làm bếp với má xong, nó hỏi có xà bông gì gì của Mỹ không để rửa tay, má nói nhà chỉ có xà phòng chanh thôi, má thấy nó chau mày như không vừa ý. Chắc! Đôi lúc gia đình mình nghèo, nó thương con thì thương nhưng lúc va chạm với thực tế, nó thấy cũng bức bối khó chịu không quen.

Đông chau mày không trả lời mẹ, có lẽ nào mẹ lại nói đúng ? Có thể vì nhà anh thiếu thốn tiện nghi quá, nên Vân sanh ra không vui. Anh nhớ lại căn biệt thự lộng lẫy của gia đình cô và khẽ thở dài buồn bã.

Bà Sương thoáng mỉm cười ranh mãnh:

- Đông à! Thôi, đừng buồn con. Nghèo không phải là cái tội, nếu nó thật tình thương con thì nó phải chịu đựng thôi. Còn như tình thương không đủ để nó hy sinh vì con thì con cũng đừng trách nó. Hôm qua má đi chợ, thấy nó ngồi nói chuyện với cậu thanh niên nào đó trông bảnh bao, sang trọng lắm. Nhà người ta giàu, nên giao tiếp với những người giàu có quen rồi.

Đông nghe nói xong thì ngẩng lên hỏi:

- Cô ấy đi với ai chứ má ? Hôm qua cô ấy nói với con là cô ấy mệt nằm ở nhà suốt ngày, con rủ đi xem ca nhạc, cô ấy cũng không đi mà.

- Làm gì có ! Rõ ràng má gặp nó đi mua sắm gì nhiều lắm. Cậu thanh niên đó xách cho nó mà. Nó gặp má nó còn chào má mà. Má thấy cũng ngại nên không đứng lại. Tội nó thân mật lắm, chắc là anh em hay sao đó mà cậu ta lau mồ hôi trán cho nó nữa kìa. Má đoán thế thôi chứ nếu không phải là anh em thì sao lại thân thiết như thế ?

Trán Đông nhăn lại, trái tim nhói lên và không hiểu Vân đi với ai mà sao lại phải nói dối với anh ? Anh cố xua đi ý nghĩ đen tối theo con ghen dần dần xâm chiếm tâm trí anh, nhưng anh lại không thể. Mặt anh sầm tối và bên kia bà Sương khẽ mỉm cười đắc chí vì đã gieo được hạt mầm xấu xa vào lòng con trai mình.

...

Hôm nay tiễn Huy ra phi trường, sau khi chờ cho phi cơ cất cánh, cô mới trở về nhà. Những điều cô muốn nói với anh, cô vẫn chưa nói được. Cô không thể nói lời từ hôn trước tình cảm quá cuồng nhiệt khi anh dành cho cô trong chuyến về thăm nhà này. Có lẽ cô sẽ viết thư cho anh sau, như thế sẽ dễ cho cô hơn. Không phải đối mặt cùng anh !

- Vân.

Vân giật mình thắng xe lại và lúng túng như bị bắt quả tạt phạm lỗi.

- Ô ...anh làm gì ở đây ?

- Thế còn em ? Em đưa đón ai mà lại ra phi trường ?

- Em ...ơ ...là ...

Đông cau mày:

- Em sao vậy ?

Vân ngượng cười nói dối:

- Em bất ngờ gặp anh nên vậy thôi.

Đông bật cười không nghi ngờ, anh có biết đâu Vân vừa tiễn Huy đi và cô đã giấu không cho anh biết điều đó.

- Vân à ?

- Chi anh ?

- Hôm nọ em về rồi má có nói với anh là má muốn chúng ta mau chóng tiến tới hôn nhân.

Vân kinh ngạc:

- Má nói thế ư ?

Đông nhìn cô:

- Em sao vậy ?

- Ô không. Chẳng qua em ngạc nhiên quá thế thôi. Em không ngờ là má lại đề nghị như vậy. Tuy nhiên, chúng ta chưa thể kết hôn được. Em thấy còn rất nhiều vấn đề chưa giải quyết.

Đông chau mày:

- Vấn đề gì ? Có phải em muốn nói đến Đình Huy ? Chẳng lẽ em giấu mãi được hay sao ?

- Em...

- Anh nghĩ em nên nói với anh ấy cho rõ ràng đi. Tình cảm không thể dây dưa được. Em cứ kéo dài mãi sẽ không tốt cho cả ba chúng ta.

- Em biết, nhưng ...

- Em còn đắn đo do dự, chẳng lẽ ... em không nỡ ...

- Không. Đông! Anh đừng hiểu lầm.

Đông chợt nhớ đến lời mẹ anh nói hôm nọ. Anh nhìn sang Vân và cái nhẫn kim cương lấp lánh rực sáng trên tay Vân như đập vào mắt anh thật chói. Anh cay đắng thở dài.

Vân bồn chồn quay nhìn anh, hỏi:

- Anh Đông, anh buồn em sao ?

Đông lắc đầu:

- Có lẽ anh chưa hiểu em. Nếu như em không muốn thì chúng ta tạm gác lại vấn đề đó không bàn tới nữa.

- Anh Đông, nếu thật sự yêu em, anh hãy tin em. Em biết anh không vui nhưng thật sự chuyện hôn nhân em chưa thể. Anh hãy cho em thời gian. Dù cho thế nào em cũng nguyện yêu anh suốt đời và không thay đổi. Anh hiểu hay không ?

Đông cúi đầu:

- Anh đang cố để hiểu đây. Thôi, chúng ta về đi. Anh còn phải đi mua ít vật dụng cho má.

Vân buồn bã nhìn theo bóng người yêu dần xa và thấy lòng nặng trĩu bất an. Quan hệ của cô và anh đã nảy sinh vấn đề và cô cũng hiểu vấn đề từ đâu ra, nhưng đành bất lực không thể gỡ rối.

Mấy hôm nay, Đông không tìm gặp cô, Vân thấy khắc khoải và nhớ anh ghê gớm. Cô biết là anh đã giận cô vì chuyện hôm đó.

Tiếng bà Bình vang lên:

- Vân ơi! Có thư anh Huy con nè.

- Dạ.

Bà Bình âu yếm vuốt tóc con, trêu:

- Làm gì mấy hôm nay má thấy con không vui ? Nhớ thằng Huy à ? Có thư nó rồi đây, con còn nhớ nữa không ? Hồi lúc mà mới quen ba con cũng thế. Chiều nào má cũng tựa cửa trông chờ. Hôm nào ba con không đến, má thấy mình cứ như người mất hồn. Cả đêm đó má trằn trọc thao thức ngủ không yên, để trông cho thời gian mau qua, mau cho đến chiều ngày mai và lại tiếp tục trông chờ mong đợi. Ngày nào cũng thế, cho đến khi ba con đến má mới thấy như mình đã được sống, cảm giác thật vui mừng khó tả.

Vân dụi đầu vào ngực bà:

- Vậy bây giờ má còn nhớ còn trông ba nữa hay không ?

Bà mỉm cười dịu dàng:

- Còn chứ sao không. Nhưng cái mong cái nhớ đã trưởng thành và cũng không còn sôi động như xưa, mà nó cứ âm ỉ thấm nhuần vào trong cơ thể tâm tư, nó lắng dịu đi nhiều.

- Vậy có bao giờ má giận và ghét ba hay không ?

- Tình cảm con người phức tạp lắm. Nói thương nói yêu không hẳn là không hờn không giận, nhưng cái hờn cái giận chỉ khiê"n cho chúng ta cảm thấy càng cần quan tâm và yêu nhau thân hơn. Nè! Bộ con giận thằng Huy à ? Vừa rồi, nó về, hai đứa tính toán gì với nhau chưa ?

Vân cúi đầu thoáng buồn:

- Con không nói gì được với anh ấy. Nhưng nói chung tụi con không có gì lẩn cán cả.

- Má tính khi nó về nước thì tổ chức cưới cho tụi con.

- Chi mà gấp dữ vậy má ?

- Gấp cái gì ? Tính ra nó quen với con hơn 10 năm nay rồi. Từ lúc con còn học tiểu học, chuyện hôn nhân không đều lâu được , nó rất tốt với con, lại là đứa có chí khí, sự nghiệp, gia đình gia giáo, con không nhanh chóng ràng buộc nó, sợ mai này nó đi tây lâu ngày lại thay lòng đổi dạ.

- Má à ! Chuyện đó tính sau đi má. Con ra phố mua ít đồ ghen má.

- Ờ đi đi. Về sớm đó.

- Dạ.

Xin phép được mẹ, Vân tức tốc tìm đến nhà Đông. Căn nhà yên tĩnh khép hờ cửa.

Bà Sương bước ra khi nghe tiếng của Vân:

- Là cô à ? - Bà lạnh nhạt nói.

- Thưa bác, cháu mới đến.

- Hừ!

- Má ơi! Ai đó má ?

Vừa khi có tiếng Đông hỏi, bà liền đổi thái độ cùng Vân.

- À, là bạn của con. Vào nhà đi con.

Vân thoáng khựng lại vì lời nói ngọt ngào đó của bà.

- Vào đi con. Ngồi chơi, thằng Đông lên liền.

Đông bước ra và Vân nhìn anh hỏi khẽ :

- Anh không mong em đến sao ?

Đông kéo ghế cho cô ngồi và nói:

- Anh không nghĩ là em đến tìm anh.

- Anh giận em sao ? Hình như anh không muốn gặp em.

- Không phải.

- Em biết anh đã giận em, cho nên hôm nay mới đến tìm anh.

Đông thấy chiếc nhẫn đính hôn đáng ghét hôm nọ đã biến khỏi ngón áp út của Vân, Đông cảm thấy hài lòng và tiêu tan đi nỗi hờn giận trong lòng mấy ngày qua. Anh nhướn miệng cười:

- Nhớ anh phải không ?

Vân lờm anh:

- Hứ ! Phải, chỉ có em nhớ anh, nên em mới phải khổ như vậy thôi.
- Anh cũng nhớ em nữa.
- Sao không đến tìm em ?
- Anh sợ gia đình em.
- Em biết rồi ! Chúng ta đừng bỏ mất những ngày tháng vui vẻ bên nhau nữa được không anh ?
- Cho anh xin lỗi. Anh thật đáng trách.

Nói rồi, Đông đắm đuối tìm mắt người yêu và cảm thấy không thể kiềm chế nổi, anh chồm sang đặt lên môi nàng nụ hôn say đắm nhớ thương.

- Ừm ..hừm !

Tiếng tăng hắng của bà Sương khiến cho cả hai buông vội nhau ra. Vân bẽn lẽn cúi đầu.

- Má! Má định đi đâu vậy ?

Bà hậm hực liếc xéo Vân rồi đáp:

- Ờ, má định đi lễ chùa. Chiều má về tối lắm, con ở nhà tự lo cơm nước không cần chờ má.
- Dạ.

Chờ cho bà Sương đi khỏi, Vân mới trách người yêu:

- Anh đó, kỳ ghê! Để cho má thấy !
- Có gì mà kỳ. Chuyện tự nhiên mà. Má cũng hiểu chứ bộ, em không thấy, má đâu có nói gì đâu. Chỉ sợ mình còn dở hơn người ta thì có, phải không ?

Đông nháy mắt hỏi Vân khiến cô đỏ mặt:

- Đồ quý! Ai biết.
- Không biết thì để anh chỉ cho.

Nói rồi, Đông ôm ghì người yêu vào lòng, tham lam ngấu nghhiến bờ môi mọng đỏ của nàng, chỉ có mấy ngày không gặp mà anh tưởng như cả ngàn ngày xa cách. Vùng da thịt, hương thơm từ mái tóc của cô tỏa ra cuồng quýt vây quanh anh, khiến cho anh mê mê say đắm, nổi thèm khát chọt dăng lên siết chặt lấy con tim anh. Anh khàn giọng vì xúc động nói qua hơi thở dồn dập.

- Anh yêu em, Hoàng Vân ! Lấy anh đi. Đừng để anh chờ em nữa. Chẳng lẽ em không có cảm giác như anh sao ?
- Sao anh lại hỏi em câu đó ? Anh biết rõ là em yêu anh biết dường nào rồi, nhưng hiện giờ em chưa dám nói với ba má, nếu như ba má biết ra, em sẽ không còn được tự do đi tìm anh như vậy nữa đâu.
- Nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ phải che giấu và lén lút đến với nhau như thế này sao ? Anh không còn kiên

nhẫn nữa. Em phải can đảm lên, bởi vì bên em còn có anh, anh yêu em và cần em.

- Em không nghi ngờ gì về điều đó, nhưng em chưa có cơ hội.

- Em phải tự tạo lấy cơ hội cho mình.

Vân tránh ánh mắt của Đông. Thật sự là cô rất muốn được sống bên anh, nhưng cô cũng không muốn làm buồn lòng Huy. Cô không thể tàn nhẫn đập tan hy vọng và niềm tin yêu mà Huy dành cho cô. Cô không nỡ.

Đông xoay mặt người yêu lại đấm đuổi vuốt nhẹ làn tóc xõa trên má cô, anh không thể mất cô. Bờ môi này, rèm mi và con người này phải thuộc về anh, Vân sẽ là của anh, chỉ riêng anh mà thôi. Anh không muốn có kẻ nào xâm phạm và chiếm đoạt người anh yêu và cũng không để cho trở ngại nào cản ngăn tình yêu mà anh dành cho cô cả. Anh cúi xuống ngậm nhẹ bờ môi mềm mại ngọt ngào của cô, cảm giác sung sướng lan tỏa khắp thân thể.

Đông thì thầm khao khát:

- Anh yêu em lắm, em biết không ?

- Em cũng yêu anh.

- Đừng rời xa anh được không Vân ?

Gật đầu nhẹ và Vân buông xuôi cơ thể để đón nhận sự âu yếm vuốt ve của người yêu dành cho mình. Đến khi cô chợt nhận ra thì tất cả đã muộn màng.

Bà Sương mệt mỏi đưa mắt nhìn lên vì lời chào của Vân. Gương mặt của bà xạm lại khi bà nhận ra cô.

- Là cô à ?

Vân đơn giản đặt trái cây lên bàn, hỏi:

- Cháu nghe anh Đông nói bác không được khỏe, cháu vội đến thăm bác. Bác đã đỡ chưa ?

Bà chẳng buồn trả lời, vừa lúc Vân nhận ra cô gái lạ mặt vừa từ trong nhà bếp bước lên. Cô ta ngỡ ngàng nhìn Vân kiêu kỳ. Bà Sương lên tiếng:

- Mai à ! Rót nước cho khách đi con Vân cháu mày tự hỏi không biết cô ta là ai. Đông chưa bao giờ nói với cô là anh có em gái hay bà con họ hàng gì. Vậy cô gái này là ai mà bà Sương có vẻ ngọt ngào triu mến. Dưới hàng mi đen sậm là đôi mắt to tròn trên khuôn mặt bầu bĩnh. Dáng người tròn trịa, mũm mĩm trong chiếc bà ba duyên dáng màu xanh nhạt, không thể nói là cô không đẹp.

Bà Sương nói với cô gái:

- Tối rồi, để bác nói thẳng Đông đưa con về bên đó, con gái con đưa một mình đi đêm không nên.

Rồi bà lớn tiếng gọi vào trong:

- Đông ơi, Đông!

- Dạ.

Đông xuất hiện và mừng rỡ khi nhận ra người yêu. Anh hỏi:

- Em đến lâu chưa ?

Vân đáp:

- Em cũng mới đến.

Bà Sương cắt ngang câu chuyện của họ.

- Đông, con đưa Mai về cho má đi con.

Đông nhìn nhanh mẹ thoáng cau mày, cô gái tên Mai từ chối.

- Thôi khỏi đi bác. Cháu đón xe về một mình cũng được.

Bà cau mày:

- Khỏi cái gì ! Bậy cái lời bác sao. Đông đi đi con.

Đông bối rối ngần ngại không biết xử sao thì bà Sương đã gắt lên:

- Sao còn chưa đi ?

Đông thở dài, rồi quay sang Vân nói:

- Em chờ anh được không ? Anh đưa Mai về giùm má rồi anh quay lại ngay.

Vân gật đầu cố không lộ sự gượng gạo bất mãn ra mặt.

- Anh đi đi !

Chờ cho Đông đi khuất, bà Sương mới hần học nói với Vân:

- Cô còn đứng đó chưa biết đi về nữa sao ?

Vân cố nhỏ nhẹ nói:

- Dạ, cháu chờ anh Đông về.

- Cô thật không biết trơ trên là gì. Tôi nghe nói cô là người có học mà. Chẳng lẽ là cô giả vờ cố tình trêu ghẹo tôi ?

Vân ngõ ngang nhìn bà đăm đăm:

- Cháu không hiểu bác nói gì ?

- Hừ ! Nếu vậy thì tôi nói thẳng cho cô biết. Chẳng qua tôi không muốn thằng Đông nó buồn, nên nén lòng cho cô qua lại nhà tôi. Vả lại, con tôi là trai, nó cũng không thua thiệt gì. Lúc này là Thu Mai là vợ sắp cưới của thằng Đông, tôi không muốn cô đến nhà tôi để con Mai nó lại hiểu lầm.

Vân sùng sờ:

- Bác nói cô gái đó là vợ sắp cưới của anh Đông ?

- Phải. Chẳng còn bao lâu nữa tôi sẽ tổ chức cưới cho chúng. Tôi sẽ không quên gọi thiệp mời cô đâu.

- Không lẽ nào ...Cháu không tin.

- Cô không tin là chuyện của cô, nhưng sẽ không bao giờ tôi chấp nhận cưới cô cho con trai tôi. Sống từng tuổi này, mà tôi vẫn chưa từng gặp đứa con gái nào lý lợm tro trên như cô. Không có chút liêm sỉ, không hiểu ở nhà cha mẹ cô dạy dỗ cô như thế nào ! Nếu như họ biết họ có đứa con gái mặt dày dạn như cô, họ có xấu hổ vì đã sinh ra cô hay không ?

Mặt Vân nóng bừng lên. Chưa bao giờ cô nhận những lời sỉ nhục quá tàn nhẫn như vậy. Tại sao bà ta lại cho mình có cái quyền đó chứ ? Cô có làm gì nên tội để phải nhận lấy hậu quả này, ngoài tình yêu chân thành mà cô dành cho Đông ?

Cô quắc mắt nhìn nét mặt ác độc của mẹ Đông và nói:

- Bà không được nói chạm đến ba mẹ của tôi. Tại sao bà đối xử với tôi như thế chứ ? Tôi không làm gì xúc phạm đến bà, tôi yêu Đông chẳng lẽ đó là cái tội sao ?

- Cô yêu ai mặc cô, nhưng còn con trai của tôi thì không. Tôi không chấp nhận cô. Cô không đủ tư cách làm vợ thằng Đông. Cô đừng đeo bám con trai tôi nữa.

- Bà ác lắm !

Bà Sương sững sờ không ngờ Vân lại dám quát mắng mình như vậy.

Bà tức giận điếm mặt cô:

- Cô ..cô dám mắng tôi ?

Vân không kiềm chế được cơn giận, cô lớn tiếng đáp:

- Phải. Tôi mắng bà thì sao ? Bà thật cay nghiệt ! Bà không phải là một bà mẹ tốt. Tôi đã cố nhẫn nhịn vì Đông. Thế mà bà cứ cay nghiệt hắt hủi làm nhục tôi. Tôi không ngờ Đông lại có một bà mẹ như bà.

Bà Sương ôm ngực thở dốc vì tức giận, bà lắp bắp nói không ra hơi.

- Đi ..đi rạ.. khỏi nhà tôi.

- Bà không cần phải đuổi. Căn nhà này cũng không có gì để cho tôi phải lưu luyến đâu. Bà cố mà sống hết nửa quãng đời còn lại của bà đi, xem mình nhận quả báo thế nào.

- Vân !

Bất chợt Đông về đến và anh giận dữ hét lớn chặn lời nói của cô, trong khi bà Sương hỏn hển điếm mặt cô nói trong hơi thở đứt quãng:

- Đông ..Con ..con về mà coi nó chửi má đó.

Vân tái mặt nhìn sững Đông, khi anh hần học gần tiếng hỏi cô:

- Em vừa nói gì với má vậy ?

Cô mím môi và vênh mặt đáp:

- Em nói những gì cần nói thế thôi.

- Em thật hỏn láo, đối xử với má như vậy ! Anh không ngờ được. Thảo nào má lại không thể thương yêu em ! Bây giờ thì anh mới biết được mặt trái của đề bất hoà bấy lâu giữa má và em.

Vân tròn mặt nghẹn lời:

- Anh ...anh cho là lỗi của em ?

Đông lạnh lùng đáp:

- Anh chỉ dựa vào những gì anh nghe và thấy mà thôi.

- Anh không nghĩ là tất cả mọi chuyện đều do má anh gây ra sao ?

- Em im đi !

Vân tức giận không dẫn được trước tiếng quát của Đông.

- Em không im! Anh phải công bằng tìm hiểu rồi hãy gán lỗi cho em.

- Anh không muốn nghe em nói nữa , má đang bệnh em đừng làm ồn!

- Phải! Bà ấy bệnh nhưng miệng của bà ấy không bệnh ! Bà ấy thật ác độc nham hiểm chỉ muốn làm khổ người khác mà thôi.

Bốp!

Đông không dẫn được nên đã tát tai Vân, cái tát vang lên khô khốc khiến cho không gian như cô đọng lại, ánh mắt bà Sương long lên hài lòng. Trong khi Vân thì đau đớn sững sờ nhìn chòng chọc người yêu như không muốn tin, cô ôm mặt và nước mắt lăn dài lã chã trên má ! Cô oán hận hét lên:

- Anh là đồ tồi !

Rồi lao nhanh ra đường để mặc cho Đông đứng lên chôn chân giữa nhà với tâm tư bán loạn ân hận !

Cái tát của Đông vẫn còn rát bỏng trên mặt Vân. Anh là con người hàm hồ, vũ phu như thế sao ? Tại sao cô lại không nhận ra điều này sớm hơn ! Cô đau đớn nằm vật xuống giường, đôi mắt của cô rảo hoanh ! Đầu óc cô bênh bồng rối loạn, tất cả đã sụp đổ! Không còn gì nữa! Tình yêu là thế đó sao ? Cô thấy mình thật là tội nghiệp lao đầu vào mù quáng si mê, để bây giờ thì mới nhận ra mình thật ngu si ngốc nghếch !

Cô đau khổ và miên man suy nghĩ, có thật là cô chưa hiểu được Đông, chưa hiểu được tình yêu là gì ! Có

thật là anh yêu cô hay không ? Tại sao anh có thể đối xử với cô như thế ! Tại sao chứ ! Lời đay nghiến cay độc của mẹ Đông lại hiện về trong trí cô "nó là con trai cũng chẳng thiệt gì" ..Và rồi cái buổi chiều hôm nào cô trao thân cho anh lại hiện hiện về trong trí cô, khiến cho cô chau mày đau thắt lòng, có phải là anh đã được những gì anh muốn rồi anh không còn xem cô ra gì nữa !

Ôi! Cô đã quá đại dột ! Cô đã đánh mất tất cả rồi ! Cô đau lòng bật khóc khi ánh mắt hung hăng và khuôn mặt dữ dằn của Đông lúc đang tay đánh cô lại hiện ra !

Đông thần thờ để rơi tấm thiệp hồng báo tin lễ cưới của Vân và Đình Huy, anh không tin là sự thật ! Anh bật lên, định đến gặp Vân để cho hỏi cho ra lẽ nhưng cánh cửa phòng cấp cứu đã mở ra.

- Ai là người nhà của bà Sương ?

Đông đáp:

- Là tôi, tôi là con của bà ấy.

Người bác sĩ nhìn anh và nói:

- Mẹ anh tuổi đã lớn, sức khỏe suy kiệt lại không bồi bổ đúng mức nên bây giờ chúng tôi cho anh toa thuốc này, anh đi mua về liền cho y sĩ họ truyền cho bà.

- Vậy má tôi có gì nguy hiểm không.

- Chưa thể nói được trong lúc này, chúng tôi còn phải theo dõi ! Bà vừa bị cao huyết áp lại suy dinh dưỡng còn thêm rất nhiều bộ phận đang trong tình trạng không tốt nữa !

Đông lo lắng sợ hãi.

- Bác sĩ, xin hãy giúp giùm má tôi.

- Anh yên tâm chúng tôi sẽ làm hết khả năng của mình.

Nỗi lo vì bệnh của mẹ đã khiến Đông phải gác lại nỗi đau cho tình yêu của mình ! Anh lao nhanh ra cửa đi mua thuốc về cho mẹ !

Đình Huy ngồi bật dậy với tay chầm điều thuốc đưa lên môi và rít liên tục ! Tất cả những cuồng nhiệt hào hứng trong đêm tân hôn chợt tan biến và nguội lạnh trong lòng anh. Tấm thân tuyệt vời của Hoàng Vân chẳng còn chút gì hấp dẫn và thu hút anh nữa !

Anh im lặng lăm lỳ và cứ ngồi đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác ! Anh muốn hỏi Vân nhưng lại không thể thốt ra lời ! Nỗi đau khiến cho anh giận dữ muốn đập phá tất cả, anh quay lại và hắt tấm chăn ra khỏi người Vân rồi điên cuồng dằn vò cô !

Nước mắt lặng lẽ tuôn dài trên hai khóe mắt ! Vân không hề kêu than mà chỉ cắn răng chịu đựng ! Cô đã hiểu vì sao chồng mình lại có thái độ đó ! Anh giận dữ và căm hận cũng đúng mà thôi ! Vì cô đã không còn trinh trắng khi về cùng anh, có người đàn ông nào lại có thể chấp nhận điều này chứ ! Cô đã lừa dối anh đã xúc phạm và làm tổn thương anh, cô đáng nhận lấy sự ghét bỏ mà anh dành cho cô !

Bà Huỳnh thấy con trai vừa xuống thì mỉm cười hỏi:

- Vợ con đâu ?

- Cô ấy còn trên phòng.

- Con gọi nó xuống ăn sáng đi. Tụi con đã sửa soạn hành lý chưa ?

Huy lầm lì nói:

- Để làm gì má ?

- Ồ ! Không định đi hưởng tuần trăng mật sao ? Hôm nọ con đã chuẩn bị rồi mà.

- Con nghĩ là không cần đâu má, chuyện ở công ty còn bẽ bộn lắm.

- Sao lại vậy, bẽ bộn thì cũng để đấy, đời người có một lần thôi.

- Nhưng Vân không muốn đi !

Vừa khi Vân bước xuống cô lí nhí chào bà Huỳnh.

- Thưa má !

Huy quay sang hỏi vợ:

- Có phải là em không muốn đi hay không Vân ?

Vân cúi mặt đáp:

- Dạ, phải. Má à, con thấy không khỏe nên không muốn đi.

Bà Huỳnh lắc đầu:

- Thôi thì tùy tụi con, vào bàn ăn sáng đi !

Đình Huy lái xe lòng vòng qua các dãy phố xá đông người mà trong lòng anh thật trống rỗng buồn phiền anh không muốn về nhà và càng không muốn nhìn mặt cô vợ mới cưới của mình ! Thật là đáng hận. Tại sao cô ấy lại có thể đối xử như thế cùng anh ! Trong khi anh luôn tôn sùng yêu thương cô ấy hết lòng ! Biết bao nhiêu năm qua anh một lòng một mực vì cô ấy làm biết bao nhiêu việc ! Mười mấy năm qua hình bóng cô ấy luôn ngự trị trong trái tim anh, anh chưa hề xao lãng và manh nha dù chỉ là một chút thôi tư tưởng phản bội, dù cho bên anh lúc nào cũng có bao người con gái sẵn sàng trao cho anh cuộc đời của họ.

- Thế mà ...Hoàng Vân! Thế mà em lại có thể phản bội, có thể lừa gạt anh trước khi anh được làm chồng em ! Gã đàn ông nào lại có diễm phúc đó ! Gã đàn ông nào lại có thể chiếm đoạt những gì mà anh trân trọng nâng niu suốt bao năm qua. Em nói đi !

Vân đau lòng nhìn Đình Huy xiêu vẹo hướng vào phòng. Cô thở dài và đứng lên đỡ anh. Mùi rượu từ người anh bốc lên nồng nặc.

Huy khoát tay hất cô ra.

- Mặc kệ anh.

Vân cúi đầu buồn phiền.

- Anh để em thay áo cho anh.

Huy gất lên và nhìn Vân với ánh mắt trách hận.

- Cô đừng đụng vào người tôi !

Vân bước tránh xa Huy và nói:

- Em biết vì sao anh lại có tâm trạng này ! Em xin lỗi ! Em thật sự xin lỗi, em không muốn làm anh tổn thương đâu.

- Thôi đủ rồi !

- Nếu thật sự anh không thể tha thứ cho em thì chúng ta chia tay nhau đi !

-...

- Em là kẻ gây nên tội lỗi này, em biết là anh khó lòng có thể chấp nhận vết nhơ do em gây ra ! Nhưng em thật không làm chủ được mình.

Huy ôm đầu kêu lên:

- Em muốn anh chia tay ư ? Em biết là anh không thể mà ! Em biết là anh rất yêu em, anh không thể nào rời xa em, anh đã đợi ngày chúng ta được ở bên cạnh nhau như thế này suốt bao năm qua ! Anh đã vì em mà đi du học cố gắng chịu cực khổ, cố gắng dần nỗi nhớ thương em trong lòng để chờ đợi ngày chính thức được có em bên đời anh thế mà em đã làm đổ vỡ tất cả ! Tại sao vậy ? Em cho là anh có thể chịu đựng được nỗi đau này ư ? Anh không thể chia tay cùng em.

Vân xót xa nhìn Huy khổ sở.

- Nhưng nếu như anh đối mặt cùng em à anh không vui thì anh cố cưỡng làm gì !

- Em đừng nói nữa !

- Nhưng em cũng không muốn nhìn anh tự dần vật chính anh, em không thể chịu nổi sự hổ thẹn này !

- Em hãy để cho anh có thời gian Hoàng Vân ! Em đừng bắt buộc anh làm những việc mà lòng anh không muốn ! Đừng nói gì nữa hãy để cho anh yên ! Em nghe rõ chưa ! Nếu không anh sẽ giết chết em đó !

Vân cắn môi và quay đi với những giọt nước mắt lăn dài trên má ! Lỗi tại cô ! Cô phải nhận lấy gánh nặng này thôi !

Vân nhìn qua năm cơm đã được chuẩn bị chu đáo. Dù sao bây giờ cô cũng là vợ của Huy, cô phải sống tròn bổn phận của mình, và cố gắng chuộc lại lỗi lầm mà cô đã gây ra cho Huy.

Chị giúp việc nhìn đồng hồ và ái ngại lên tiếng khi thấy Vân vẫn ngồi lặng lẽ chờ chồng bên mâm cơm đã nguội lạnh.

- Mợ Hai à! Hay là mợ ăn trước đi, trời đã tối lắm rồi !

- Tôi không đói, nếu chị mệt thì đi nghỉ đi, bao giờ cần tôi sẽ gọi chị !

Chị giúp việc ái ngại lui ra.

- Vậy tôi về phòng có gì mợ gọi tôi.

Vân ngồi thẫn thờ nhìn đêm càng lúc càng quạnh hiu vắng vẻ hơn trong căn nhà trống lạnh này. Sau ngày cưới cuộc sống của cô như một ngục tù, Đình Huy thì lúc nào cũng lạnh lùng lạnh nhạt, anh đi làm suốt đến khi về đến nhà thì mùi rượu nồng nặc đến lợm giọng ! Cô không hề dám lên tiếng trách móc hay khuyên can anh lấy nữa lời, mỗi lần cô lên tiếng thì lại nhận lấy những lời cay đắng đanh vật và ánh mắt khinh ghét lẫn đau lòng và oán trách của anh cô không thể chịu đựng được điều đó ! Cuộc hôn nhân này đã đổ vỡ khi chưa có bất đầu ! Cô đã làm hỏng tất cả rồi !

Tiếng đập cửa ầm ĩ của Huy vang lên.

- Mở cửa chị Tư !

Vân bước vội ra và sững sờ nhìn chòng ngật ngưỡng bước vào, quần áo anh xộc xệch hơi rượu phả ra nồng nặc, Huy cất giọng lè nhè nhưong mày hỏi cô.

- Chị Tư đâu sao em lại ra đây ?

Nói rồi anh loạng choạng dúm người vào tường, Vân luống cuống đỡ anh.

- Anh say quá rồi ! Để em đỡ anh vào.

- Không cần, anh không say !

Vân thở dài.

- Anh đừng uống rượu nữa được không.

Huy cười gằn:

- Em nói anh không uống rượu nữa à, thế thì anh lấy gì để quên đây ! Mà thật sự anh nào có thể quên được đâu ! Phải - Huy rên lên - Anh không thể quên cho dù anh đã uống đến say mềm người ! Tại sao vậy !

Vân xót xa.

- Để em đưa anh lên nghỉ.

Huy gạt tay cô ra gắt lên.

- Không cần ! Cô mặc tôi ! Cô đi ngủ đi ! Đi đi !

- Kia anh !

- Hừ.

Huy bước lảo đảo lên phòng và ngã vật ra giường và cay đắng lắm nhảm.

- Cô làm gì phải thờ dài thờ vắn như vậy ! Cô buồn lắm à ? Hừ! Người buồn là tôi mới phải. Còn cô, cô vui mới phải ! Hừ! Cô vui đi, vui vì có một thằng đàn ông quá yêu cô, yêu đến ngu ngốc mà chịu đựng như tôi.

Vân rơi nước mắt.

- Anh đừng tự làm khổ mình nữa, nếu như anh không muốn thấy em thì em sẽ đi, không để anh phải bận tâm phiền não vì em nữa !

Huy bật dậy nắm lấy tay Vân.

- Không, em không được đi ! Em không được bỏ đi ! Anh không thể sống thiếu em, Hoàng Vân ! Em biết là anh rất yêu em mà !

- Em biết nhưng biết thì sao chứ ! Anh không thể tha thứ cho em ! Anh cứ xa lánh vùi đầu vào công việc và men rượu, còn em thì lúc nào cũng ray rức ân hận ! Anh không một lời âu yếm ngọt ngào ! Thậm chí còn dày vò em để thỏa lòng căm hận giận dữ của anh ! Tại sao cứ phải khổ như vậy ! Em không muốn chịu đựng nữa ! Anh để cho em đi đi !

- Không ! Anh không thể ! Tất cả đều do em gây ra thì em phải gánh lấy hậu quả, em không thể trách hờn anh !

- Phải ! Là do em gây ra nhưng em không cố tình không muốn là tổn thương anh và càng không muốn làm khổ chính mình, em không thể tiếp tục sống cảnh sống này nữa, chúng ta chia tay đi !

Huy quát mắt lên giận dữ.

- Không bao giờ ! Anh cấm em không được rời bỏ anh !

Vân gục đầu khổ sở, căn nhà càng lúc càng u ám nặng nề ! Từ sau đêm đó Huy cứ đi về thất thường bỏ mặc cô với nỗi cô đơn muộn phiền không biết tỏ cùng ai !

Tại sao Huy lại muốn hành hạ cô như vậy chứ ! Càng ngày nỗi buồn càng như muốn chìm chết cô trong căn nhà lạnh lẽo này. Cô không thể chịu đựng hơn cái không khí ngột ngạt này nữa ...

..... Vân ngừng kể và nhìn Khánh :

- Đó là tất cả những gì mà tao đã sống qua những ngày tháng chán đó ! Tao không thể chịu nổi cái cảnh phải vò vớ chờ đợi Huy và phải ngồi lặng nghe Huy kể tội hay đay nghiến tao ! Tao đã gặp lại Đông trong một buổi đi lang thang ngoài phố.

- Mà quay về với Đông à ?

Vân cúi đầu.

- Tình yêu đã dành cho Đông rồi làm sao có thể lấy lại được, sau khi biết mẹ anh ấy trở bệnh nặng lúc tao vừa bỏ về, anh ấy không đến tìm tao vì phải nuôi mẹ trong bệnh viện, còn tao thì tao lại nghĩ anh ấy đã không muốn tìm tao vì mẹ anh ấy và vì anh ấy không còn yêu tao nữa. Tao đã làm lần rồi đi đến quyết định làm vợ Huy !

- Nhưng đó là quyết định của mày, tại sao mày lại không cố vun đắp cuộc sống hôn nhân cho trọn vẹn, mà còn lằm lằm trở về với Đông nữa ! Mày sai lại càng sai !

- Tao có thể sao ? Khi mà cứ gặp ở Huy sự hắt hủi ghẻ lạnh, tao là con người tao có mức chịu đựng nào đó thôi ! Tại sao tao lại phải vì một người mà tao không yêu thương mà chịu khổ chịu lụy trong khi Huy thì cứ từ chối và khinh ghét tao ! Tao chỉ có lỗi là đã nhận làm vợ Huy và khiến cho anh ấy, tưởng lầm mình là người hạnh phúc !

- Nhưng mày đối xử với Huy như vậy là không đúng ! Mày không thể cứ làm khổ cả hai người đàn ông đó, mày phải dứt khoát đi !

- Tại sẽ dứt khoát, cảm ơn lời khuyên của mày !

Khánh ái ngại nhìn bạn.

- Tao không ở lâu được tao phải về, lần sau tao đến thăm mày.

Vân gật đầu :

- Tao đưa mày về !

Khánh mơ màng nhìn ra mặt đường, sau lần đến thăm Vân về đến nay, lòng cô lúc nào cũng canh cánh một nỗi buồn khó hiểu ! Chuyện của hai vợ chồng Huy cứ canh cánh trong lòng cô, không biết giờ Huy đã ra sao ? Anh có tha thứ và quên đi lỗi lầm cho Vân chưa hay là vẫn còn đau khổ tự hành hạ chính mình trong men rượu. Sau bao năm không biết giờ anh ra sao ! Dường như Vân luôn là sao chổi đem đến cho anh những phiền muộn bất an!. Vân thật quá đáng khi đối xử với Huy như vậy ! Là lỗi của Vân mà. Tại sao Vân lại không cố sống với bốn phận của mình mà còn trở về con đường tội lỗi cũ mà lừa dối Huy ?

Chương ngạc nhiên khi thấy Khánh cứ cầm chiếc muỗng khuấy mãi ly nước mà không uống, cử chỉ vô thức của cô thật lạ khác với ngày thường.

- Hôm nay cô sao vậy !

Chương lên tiếng gọi:

- Khánh !

-...

- Khánh !

Khánh giật mình.

- Ồ ...

- Em sao vậy, cứ thần thờ sao đó ! Có chuyện không vui à ?

Khánh bối rối.

- Ồ không.

- Thế mà thái độ của em lại trái hẳn với câu trả lời của em !

Khánh cười ngượng.

- Anh đừng "bắt nạt" em mà ! Em đang suy nghĩ xem phải khuếch trương cửa hàng thế nào, dạo này tiệm rất đông khách, em muốn mở rộng mặt bằng ra.

- Sao em không nói với anh ?

- Anh đã đủ việc để phải bận rộn rồi.

- Nhưng việc của em thì luôn phải ưu tiên và giải quyết trước.

- Không phải chứ !

- Em đừng nghi ngờ lòng tốt và sự quan tâm của anh.

Khánh mỉm cười.

- Em đâu có dám.

- Vậy còn lời đề nghị của anh hôm nọ em suy nghĩ tới đâu rồi.

Khánh đỏ mặt và vờ vĩnh.

- Chuyện gì ! Ai biết.

Chương nhăn mặt:

- Đừng phá anh mà.

Khánh liếc xéo anh và mỉm cười trêu già :

- Em không biết thật đó. Anh muốn hỏi chuyện gì ?

- Thì chuyện ...em có chịu làm vợ anh không đó ?

- Ủa ! Anh hỏi em hỏi nào vậy ta ?

Chương nhăn nhó :

- Đừng phá anh nữa mà. Em tính tới đâu rồi ?

- Em có tình gì đâu.

Khánh tỉnh bơ đáp khiến Chương như bị kiến đốt kêu lên:

- Trời ơi! Em nói thật chứ ? Em đừng đùa với anh mà Khánh.

Khánh thôi cười rồi nhấp một ngụm nước và nghiêm trang đáp:

- Thật sự là em chưa nghĩ được em phải trả lời anh ra sao.

- Em có sự chọn lựa ư ? Anh có bị điểm xấu nào không ?

Khánh cười nhẹ, lắc đầu:

- Không phải là em có ai để so sánh với anh, nhưng em chưa nghĩ đến vấn đề hôn nhân, em cảm thấy.

Chương ngắt lời cô:

- Vậy là anh không đủ chân tình để khiến cho em phải dấn thân vì anh.

Chương buồn bã thở dài. Khánh đặt nhẹ tay mình lên tay anh rồi nói:

- Em đã khiến cho anh thất vọng ?

Chương gượng cười:

- Không. Anh sẽ chờ đợi. Bây giờ anh muốn đưa em đi đến một nơi.

- Nơi nào ?

- Em khoan hỏi đã. Đi với anh đi.

Lát sau, Chương đưa Khánh đến trước một căn hộ khang trang nằm trên mặt tiền con lộ lớn. Anh mở cửa trước đôi mắt hiếu kỳ thắc mắc của Khánh.

- Em vào đi !

Khánh ngạc nhiên kêu lên:

- Nếu không làm đây là một cửa tiệm thời trang phải không anh ?

Chương gật đầu nói trong khi Khánh đi quanh nhìn ngắm:

- Phải đó. Đây là cửa tiệm mà anh đã mua và cho người thiết kế lại, em xem có vừa ý hay không ?

Khánh thoáng ngỡ ngàng nhìn anh:

- Tại sao lại hỏi em ?

- Vì anh sang cửa tiệm này cho em làm chủ.

- Anh nói sao ?

- Anh không muốn em không có đủ đất để phát triển tài năng của mình. Cửa tiệm này nằm trong khu phố sầm uất lại rộng rãi, địa thế rất thuận lợi cho em khuếch trương ngành nghề.

- Em không ...không nghĩ là mình có đủ điều kiện để làm chủ nó, anh biết là em không có vốn nhiều như thế mà.

- Nhưng anh thì có.

- Anh là anh và em là em không có gì chung cả.

Chương chau mày phật ý:

- Có một cái chung đó là tình bạn giữa hai chúng ta. Anh không dám nói đến tình yêu, em cứ coi như cho anh hùn vốn đi.

- Anh khiến cho em khó nghĩ quá. Anh đưa ra một đề nghị quá hấp dẫn và đúng với mong ước của em, nhưng nếu như em chấp nhận lời đề nghị của anh, em cảm thấy như mình đang lợi dụng tình cảm của anh để mưu cầu lợi ích cho mình.

Chương thờ dãi, lắc đầu:

- Em thật có quá nhiều suy nghĩ. Không chừng em còn cho là anh đang dùng vật chất để mua chuộc tình cảm của em nữa. Phải không ?

- Em đâu có nghĩ xấu về anh như vậy.

Chương thờ ra:

- Cám ơn em.

Khánh nhướng mày:

- Về điều gì ?

- Về cách nghĩ tốt của em dành cho anh. Thế nào ? Em chấp nhận chứ ? Cứ xem hai chúng ta như hai nhà kinh doanh vì lợi ích của cả hai bên đi. Em vì có mặt bằng, còn anh thì có lợi nhuận, đâu có ai thua thiệt và lợi dụng ai.

Khánh chớp mắt cảm động:

- Anh tốt với em quá !

Chương nhún vai:

- Thế mà em có chịu làm vợ anh đâu.

Khánh cười trừ không đáp và nói lảng sang chuyện khác. Nếu như cô không gặp lại Vân và không biết rõ tình trạng của hai vợ chồng Vân thì có lẽ cô đã chấp nhận lời đề nghị của Chương rồi. Anh là một người đàn ông tốt và đầy đủ phẩm chất để cho cô chọn lựa, thế nhưng tình yêu mà cô dành cho Đình Huy vẫn còn giữ trong tim cô. Thà là Huy được hạnh phúc và được Vân quan tâm lo lắng yêu thương, cô chắc là không bận tâm về anh nữa. Nhưng trái tim cô lại không thể làm ngơ được. Cô muốn gặp Huy trước khi quyết định kết hôn cùng Chương.

Khánh ngồi xuống chiếc ghế và nói với người đàn bà giúp việc :

- Tôi có thể ở lại chờ Hoàng Vân không ?

- Dạ, mời cô ngồi. Mợ Hai có lẽ cũng gần về rồi ạ.

Khánh nhìn quanh căn phòng. Tất cả mọi đồ vật trang trí đều trang nhã và sang trọng, nhưng lại mang

một cái vẻ lạnh lạnh như một vật bỏ phế lâu ngày không ai nhìn tới.

- Chị Hai !

Tiếng gọi của Huy vang lên nửa chừng khi anh nhận ra Khánh.

Khánh đứng lên, mỉm cười hỏi:

- Anh còn nhớ em không ?

Huy ngạc nhiên và gật đầu:

- Là Khánh. Sao em lại ở đây ?

Khánh nghiêng đầu:

- Anh không hoan nghênh em đến thăm anh à ?

Huy qua phút đầu ngạc nhiên, anh mỉm cười vồn vã:

- Ô không ! Anh chỉ ngạc nhiên quá thôi. Đã hơn ba năm rồi anh không gặp em.

- Anh nhớ chính xác lắm. Đã hơn ba năm rồi. Hôm nọ gặp Vân ngoài phố em mới biết địa chỉ này. Lần trước em có ghé mà anh không có nhà.

- Em ngồi đi. Vân đi đâu rồi không biết. Anh thật vui khi gặp lại em. Lúc này em ra sao rồi ? Có gia đình chưa ?

Khánh nhìn anh và nói:

- Anh đoán đi !

- Anh nghĩ một cô gái xinh đẹp, dễ thương như em chắc gì đã không có người chăm sóc. Lẽ dĩ nhiên là em phải có gia đình rồi.

Khánh mỉm môi cười, lắc đầu và nhìn anh đăm đăm :

- Rất tiếc là anh đã đoán sai. Em chưa có gia đình. Hiện nay em mở một cửa hiệu uốn tóc ở gần đây.

- Vậy sao ? Vậy thì em là một người có tiêu chuẩn quá cao rồi.

- Không hẳn đâu. Nhưng người mà mình yêu lại không yêu mình. Còn người yêu mình thì mình lại không yêu.

Huy chợt nhích môi:

- Cuộc đời có nhiều cái trở trêu như vậy đó. Những cái mà mình muốn lại không thuộc về mình.

Khánh đăm đăm nhìn Huy rồi chợt hỏi:

- Anh và Vân hạnh phúc chứ ?

Huy lặng lẽ lấy điều thuốc châm hút và nhìn Khánh một lúc rồi mới nói:

- Anh nghĩ em đã đoán ra phần nào cuộc sống của gia đình anh rồi.

Khánh bối rối lắc đầu:

- Không có gì đâu. Em chỉ mới đến đây lần thứ hai.

- Nhưng trực giác của người phụ nữ rất nhạy bén. Anh nhìn mắt em và biết là em đã có câu trả lời.

Khánh gượng cười:

- Tình yêu và hôn nhân là hai lãnh vực rất khác xa. Chẳng lẽ hôn nhân để giết chết tình yêu của anh dành cho Vân ? Em không nghĩ như vậy.

- Em nghĩ đúng. Anh vẫn luôn yêu cô ấy.

- Thế tại sao anh không chủ động để tạo cho mình một hạnh phúc ?

- Nguyên nhân không phải do anh, cô ấy đã lừa dối anh.

Khuôn mặt của Huy chợt sạm lại khi nói ra câu đó. Khánh cắn môi và dè dặt nhìn anh:

- Em không biết là Vân đã lừa dối anh điều gì, nhưng em là bạn thân của Vân từ nhỏ, em biết tính của Vân. Nó xốc nổi và bùng bột lắm. Ít nghĩ đến cảm nhận của người khác, thích làm theo ý của mình, cho dù có ra sao thì ra. Có đôi lúc xong việc rồi thì Vân rất hối hận cho hành động và việc làm của mình. Có thể là Vân không cố ý lừa dối anh, nhưng chuyện đã lỡ rồi, mà Vân lại không có can đảm thú nhận cùng anh vì kiêu hãnh, vì tự ái hay là vì sợ hãi cũng thế. Đã là vợ chồng sao anh không nhìn về phía trước mà lại cứ nghĩ đến dĩ vãng để khiến cho mối quan hệ đáng lẽ phải tốt đẹp lại trở nên xấu đi ?

-..... - Anh nói anh yêu Vân mà anh không thể tha thứ cho cô ấy hay sao ? Thế mà ba năm qua, em cứ đinh ninh rằng hai người rất hạnh phúc. Em cảm thấy thật an tâm và ...- Khánh nhìn sang Huy, ánh mắt của cô có một cái gì đó khiến cho Huy thấy lòng xốn sang bồi hồi, cô nói - Em lúc nào cũng mong cho anh được hạnh phúc.

Tiếng nói của Khánh thoảng nhẹ, chất chứa đầy sự chân tình và quan tâm, khiến cho Huy cảm động. Và ngay trong khoảnh khắc đó, anh chợt nhận ra ánh mắt của Khánh rất đẹp và cũng rất đằm đuối, nồng nàn. Anh khẽ rùng mình và bối rối quay đi.

Khánh chớp mắt cúi đầu cố nén những cảm giác rạo rục đang cuộn dâng trong lòng mình. Sau bao năm, được ngồi đối mặt cùng cố nhân, cô đã không khỏi rung động bồi hồi với mắt đó, môi đó và dáng dấp thân yêu đó của anh, cô chỉ muốn được lao vào vòng tay ấm áp kia mà nói cho hết những yêu thương thâm kín mà cô đã chôn giấu trong lòng suốt bao năm qua. Ôi, mối tình xưa thật da diết và cũng thật đau khổ khi không bao giờ cô có thể thốt ra bằng lời, mãi mãi cô phải chôn chặt trong đáy tim mình.

...

Chương chăm chú nhìn người yêu và hỏi:

- Hôm nay em có chuyện gì đó, trông em thật là lạ.

Khánh ngược lên:

- Anh đừng đoán già đoán non rồi bắt chẹt em. Em có gì đâu.

Chương lắc đầu không tin:

- Mấy lúc gần đây, thấy em hay trầm ngâm mơ màng, lại ít quan tâm đến lời nói của anh.
- Em... Ờ.em lo chuyện của thằng Hùng thôi. Nó gần ra trường rồi, không biết có tìm được việc làm thích hợp hay không ?
- Đừng quá lo lắng rồi tất cả sẽ ổn thỏa khi có anh bên em mà.

Khánh mím môi nhìn Chương:

- Anh đâu thể cứ lo cho em suốt đời ?
- Sao lại không ? Em làm vợ anh thì anh sẽ luôn ở bên em và lo cho em. Sao ? Em chưa có câu trả lời ư ?

Khánh cúi mặt tránh ánh mắt đăm đăm đuổi của Chương.

- Em đã nói anh hãy cho em thời gian, em chưa thể trả lời cho anh được. Anh đừng thúc ép nếu không em trốn anh luôn đó.

Chương thở dài:

- Thôi được. Anh sẽ không nhắc đến vấn đề đó nữa. Còn đây là chìa khóa căn tiệm mà anh đã sang cho em. Anh muốn em hãy nhận lấy bởi vì chuyện này không liên quan gì đến chuyện em có chịu làm vợ anh hay không.
- Nhưng ...

Chương nhìn mặt cắt ngang lời cô:

- Anh đã nói là chuyện này không liên quan gì đến chuyện tình cảm của anh và em rồi mà. Chúng ta hợp tác làm ăn chỉ đơn giản thế thôi, sao em lại có thể từ chối cơ hội tốt đẹp đến với mình ? Như thế thì không khôn ngoan chút nào. Một nhà kinh doanh giỏi thì phải biết nắm bắt thời cơ. Em đừng có suy nghĩ lung tung nữa.

Khánh cảm động chớp mắt nhìn Chương. Chương quả là quá tốt đẹp với nàng. Suốt bao lâu nay, anh luôn nâng đỡ từ tinh thần đến vật chất cho cô, lo lắng cho hai chị em cô rất tâm tận tình. Nếu như ...hình bóng Huy không ngự trị trong trái tim cô thì có lẽ cô đã sẵn sàng ngã vào vòng tay yêu thương che chở của anh rồi.

- Chị Hai.

Hùng hớn hờ đẩy chiếc xe lên thêm và kêu lớn.

- Em mới về.

Khánh lờm em:

- Đã nói trông tiệm cho chị đi công chuyện mà bỏ đi chơi tới giờ mới về.

Hùng gãi đầu:

- Đâu có. Em nhớ chứ. Nhưng tại gặp mấy thằng bạn nó lôi vào quán cà phê.
- Hừ! Giỏi tại bị lắm. Coi tiệm đó, nhớ đóng cửa cẩn thận.

- Dạ, chị đi với anh Chương hả ?

- Không. Chị đi đến nhà người bạn.

- Chị Hai à! Em thấy anh Chương rất tốt, vả lại chị cũng muốn có cửa tiệm lớn hơn như thế này, vậy sao chị không nhận lời đề nghị của anh ấy ?

- Em không biết đâu.

- Em không biết tình cảm của chị đối với anh ấy ra sao, nhưng chị suy nghĩ ấu trĩ, hạn hẹp quá, chẳng thoảng chút nào.

Khánh trừng mắt:

- Em nói gì vậy ?

Hùng nhún vai phân trần:

- Em nói thật đó. Tình cảm là tình cảm, không lẽ chị không yêu anh ấy thì chị không thể là bạn của anh ấy sao ? Chuyện chị hợp tác làm ăn với anh ấy hai bên cùng có lợi, trong khi anh ấy đã bỏ vốn ra mua cửa tiệm rồi, nếu chị từ chối, có phải chị hại anh ấy bị lỗ vốn không ? Chỉ bấy nhiêu đó thôi, thấy chị không đúng rồi. Dù sao tình cảm của hai người vẫn êm đẹp, anh ấy đâu có ép buộc hay kèm theo điều kiện gì.

-..... - Chị suy nghĩ lại đi. Em thấy số tiền anh ấy đã bỏ ra sang tiệm cho chị không nhỏ đâu. Nếu như chị có suy nghĩ thì chị phải cố gắng giúp anh ấy, đừng bỏ phí số vốn đó một cách oan uổng mới phải.

- Chuyện của chị, chị khắc biết lo, em không cần quan tâm. Trông chừng cửa tiệm cho chị đi.

- Dạ.

Hùng ngòai ngác chân lên ghế giờ tờ báo thể dục thể thao ra đọc. Đang mãi xem mục bóng đá thì anh bất chợt thấy có đôi chân để trần rất hấp dẫn đứng sát bên mình. Anh giật mình quăng vội tờ báo và bật dậy kêu lên:

- Hô ! Đi đâu vậy ?

- Đi vô đây chứ đi đâu.

Cô gái với đôi mắt tròn xoe nhìn anh trả lời và hỏi:

- Anh là chủ tiệm à ?

Hùng lúng túng:

- Ờ. Chi vậy ?

- Gọi đầu giùm đi.

- Hà ?

Hùng trợn mắt và chột hiều, anh chàng thở và lên tiếng:

- Tiệm nghĩ không có làm.

- Không làm mà mở cửa chi vậy ?

- Hơ! - Hùng gãi đầu - Tôi sơ ý, nóng quá nên mở ra đón gió.

Cô gái liếc xéo anh:

- Làm mắc công người ta, tưởng có làm nên mới ghé vô.

- Xin lỗi cô. Cảm phiền ngày mai cô ghé được không ?

Thế nhưng cô gái dường như không muốn rời gót.

- Nè !

- Dạ, có gì không cô ?

- Anh là đàn ông mà mở tiệm uốn tóc à ?

Hùng cười:

- Đâu có. Là chị tôi. Còn tôi chỉ ở trông tiệm thôi. Tôi không có biết uốn tóc.

- Anh tên gì vậy ?

- A.. Hùng.

- A Hùng à ? Bộ Tàu lai hả ?

- Đâu có.

- Sao cái tên nghe giống A Zin, A Phón của mấy người Tàu vậy ?

- Dạ, không phải người Tàu, tôi là người VN chính gốc. Tên tôi là Đan Hùng chứ không phải A Hùng.

- A, vậy là tôi nghe lầm.

- Vậy còn cô ?

- Song Yến.

- Cái tên nghe hay quá.

- Ai cũng nói thế.

- Rất hợp với người.

- Vậy sao ?

- Tên đẹp, người cũng đẹp.

Song Yến bật cười:

- Xem ra anh cũng khéo nói lắm.

- Đứng trước người đẹp tự nhiên cái lưỡi nó mềm.

Song Yến khúc khích cười:

- Cứ tưởng anh hiền không ngờ tôi đã đánh giá lầm.

- Yến không có làm đâu. Tôi hiền lắm. Nào giờ chưa hề chửi lộn với ai và cũng chưa hề đánh lộn với ai ?

- Vậy sao ?

- Yến biết tại vì sao không ?

- Thì vì anh hiền, phải không ?

- Không phải, mà tại vì mình đánh không lại ai, mà chửi cũng không lại ai, nên tốt nhất là đừng bao giờ đánh, chửi ai cả.

Song Yến bật cười:

- Anh cũng tếu ghê chứ. Thôi, tôi về đây.

Nói rồi, cô gái bỏ đi đột ngột như khi mới tới khiến cho Hùng chột ngẩn ra kêu với theo:

- Chùng nào cô ghé nữa ?

- Không biết chùng.

Hùng tiếc nuối dõi theo dáng đi dễ thương của Song Yến và thấy cái đôi lúm đồng tiền và chiếc miệng cười xinh xắn của cô bé còn vương vấn lại trong mắt anh.

Người đâu mà ngộ nghĩnh, dễ thương đến thế ? Và rồi Hùng vút vội tờ báo lên ghé, đứng dậy lẩm bẩm :

- Không thể để mất cơ hội được. Nhất định là cô bé còn quanh quẩn đâu đây. Cứ ngồi đó mà chờ hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chi bằng tự mình đi tìm cái hữu duyên đó cho mình có tốt hơn không !

Hùng khoá vội cửa và rào chân qua các đường phố .. Tháo mồ hôi hột, Hùng cũng bắt kịp người mà mình muông gặp. Song Yến đang chọn hàng trong dãy hàng bán mỹ phẩm.

Cô cầm thỏi son môi lên và khẽ thoa nhẹ lên tay ngắm nghía:

- Không biết có hợp mình không nữa.

Hùng bèn tiến lại và lên tiếng:

- Không hợp với cô đâu.

Yến giật mình quay lại hỏi:

- Là anh à ? Sao trùng hợp vậy ?

Hùng cười gạt mồ hôi trên trán:

- À, đúng là ngẫu nhiên khi gặp lại.

Nói xong, Hùng khẽ thở ra. Chậc ! Trùng hợp cái gì ! Tôi chạy tìm cô mướn cả mồ hôi đây.

Yến không biết những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu anh, cô hồn nhiên hỏi:

- Anh cho là màu son này không hợp với tôi à ?

Hùng nhanh nhẹn gật:

- Phải đó. Cô có muốn nghe ý kiến của tôi không ?

Yến tròn mắt trông thật dễ thương, cô gật:

- Muốn chứ.

- Là vậy, màu da của Yến không được sáng lắm, nếu Yến xài màu tím nhạt này trông nước da sẽ tái thêm. Theo ý của tôi, Yến nên chọn màu xậm một chút, nhưng cũng đừng quá tươi, như màu nâu cam này đi, rất hợp với Yến, lại đúng màu son thời thượng đang thịnh hành.

Yến ngẫm nghĩ rồi mượn chiếc gương thoa nhẹ cây son lên môi mình.

- Thử xem nhé !

Hùng gật đầu:

- Tin tôi đi.

Yến ngấm ngía và hài lòng.

- Kể ra anh cũng có khiếu thẩm mỹ ghê. Vậy anh chọn giúp Yến thêm ít thỏi son nữa đi, chọn cả màu phấn nữa.

Thế là trong chốc lát, Yến và Hùng đã thân mật như quen biết đã lâu, cùng sóng đôi với nhau đi hết các gian hàng trong siêu thị. Yến quay nhìn Hùng tay xách nách mang với các túi hàng hoá mà cô đã sắm, cô nói:

- Làm phiền anh ghê. Nặng không ?

- Có gì đâu. Yến không cần khách sáo. Bằng này thứ chứ hơn thế nữa anh cũng nổi mà.

- Yến biết. Nhưng mà Yến còn phải chờ tiền đãi anh ăn bò vò viên nữa chứ. Đi không ?

- Chậc ! Âm thanh nghe êm tai ghê.

Hùng nói đùa rồi cùng bật cười với Song Yến. Lát sau cả hai đã ngồi trước xe bò vò viên của ông Ba Tàu già bên lề đường.

Hùng ăn thì ít mà ngắm sang Yến thì nhiều. Trông cái miệng xinh xinh của cô bé mà Hùng cảm thấy tất cả mục đích của cả đời mình dường như đã đạt thành. Song Yến sanh ra trên đời này có lẽ là để dành riêng cho anh thì phải. Thế mà tại sao đến tận bây giờ anh mới khám phá ra chứ. Thật là đáng trách.

Yến ngược lên và chớp mắt hỏi:

- Trên mặt Yến có bò vò viên hả ?

Hùng chưa hiểu, anh ngần ra:

- Yên nói gì ?

- Yên nói tại sao anh không ăn bò vò viên mà cứ ngồi nhìn sững Yên. Không sợ Yên mắc cỡ sao ?

- Ở ...anh đang tự hỏi tại sao mình lại không quen biết nhau sớm hơn một chút. Anh cảm thấy rất tiếc !

Yên đùa:

- Không phải rất tiếc mà là rất may cho anh đó. Yên là một con nhỏ khó chịu và đáng ghét lắm.

- Anh không tin. Trông Yên rất dễ thương, không như Yên nói.

Yên nheo mắt mím môi cười:

- Thôi thì cứ để cho anh tin như thế một thời gian đi. Bởi vì Yên còn cần có người đi mua sắm với Yên thêm ít lần nữa.

- Anh xin đăng ký trước.

- Không ân hận nhé ?

- Không ân hận.

- Kể ra cũng ...gan ghê há. Vậy thì bây giờ tiếp tục xách hộ Yên mấy túi hàng hóa về nhà đi.

Yên chạy ra khỏi sân cỏ và gọi lớn:

- Bé Ly ra chơi với chị đi.

Yên dắt tay cô em gái cùng chơi đùa dưới ánh nắng ban mai ấm áp. Cô bé với mái tóc tém ngộ nghĩnh chạy đuổi chị chạy vòng vèo khắp nơi.

Yên nằm lăn trên thảm cỏ và kêu lên:

- Chị chịu thua. Tha cho chị đi Ly.

Cô bé Ly cười nắc nẻ nằm đê lên người Yên, kêu lên:

- Chị Yên lúc nào cũng chịu thua. Gớm ! Chơi với chị chán quá.

Yên lật cô bé lại và bóp nhẹ mũi cô bé tròng mắt đê nẹt:

- Nè! Cho Ly thắng chị mà Ly cũng chê bai rồi còn làm phách với chị nữa hả ? Đáng ghét !

- Hứ ! Chị Yên ăn hiếp Ly.

- Hứ ! Ai thèm ăn hiếp Ly nè. Chị nói cho Ly nghe, chị mới quen một người.

- Ai vậy ?

- Một anh chàng bánh trai.

- Chặc ! Vậy chị có xù Ly hay không ?

Yến quay lại béo má em:

- Không xù Ly mà còn cho Ly đi chơi chung với chị và anh ấy.

- Anh ấy hiền không ?

- Chắc có lẽ hiền.

- Vậy thì chị tha hồ ăn hiếp anh ấy như ăn hiếp em vậy.

- Nè! Chị ăn hiếp em bao giờ ? Đừng có nói dóc nghe.

- Có nè ! Hôm nọ chị đi ăn bò vò viên không cho em đi theo.

- Hơ! Tại Ly đau răng mà. Vậy mà đổ oan cho chị. Chị nghỉ chơi với Ly.

Cô bé lay tay Yến và cuống quýt nằn nì:

- Em nói ...nói dóc mà. Chị đừng có giận em nha. Cho em xin lỗi đi. Chị Hai!

- Nhớ đó !

- Dạ nhớ. Em hứa không chọc giận chị Hai nữa. Chị Hai dễ thương hết ý luôn.

Yến phì cười nắm bàn tay bé xíu của nó đặt lên má mình:

- Bé Ly cũng dễ thương hết ý luôn.

Yến ôm cô bé vào lòng và đặt nụ hôn thật kêu lên đôi má phúng phính của em. Từ ngày mẹ mất, Yến càng ngày càng thương yêu và quấn quýt với em gái của mình hơn. Bé Ly bao nhiêu tuổi là bấy nhiêu năm nó bị mồ côi thiếu vắng bàn tay chăm sóc của mẹ. Và cũng từ lúc đó ba của Yến là ông Hải cũng trầm tư và ít nói hẳn. Đã hơn mười rồi. Tuy nhiên, ông vẫn lo lắng và quan tâm đến hai chị em cô, không để cho hai chị em cô phải thiếu thốn gì cả. Thế mà ...

Yến thờ dài và buông con bé ra. Nó nhìn chị rồi hỏi:

- Chị Hai buồn hả ? Có phải chị buồn ba không ?

Con bé xụ mặt đáp:

- Em thấy chị Hai cãi nhau với ba.

- Chị không có cãi nhau với ba mà chỉ... À, chỉ phản đối tức là chị không đồng ý kiến với ba thôi.

- Thì cũng là cãi nhau mà.

- Không phải. Em nói thế người ta sẽ cười cho đó.

- Em biết. Có phải chị Hai ghét dì Sơn bạn của ba phải không ?

- Chuyện người lớn, em đừng có hỏi. Thật ra, em có thích dì Sơn không ?

Bé Ly cắn môi đắn đo:

- Em nói thật, chị Hai không la em chứ ?

- Thì chị hỏi Ly mà.

- Vậy thì em nói là em thích dì Sơn.

Song Yến chau mày:

- Tại sao chứ ?

- Vì dì Sơn mau bánh cho em nè, dẫn em đi chơi và nấu cơm cho em ăn nữa. Mỗi lần dì Sơn đến, ba vui lắm đó.

- Vậy sao ?

Yến nhăn mặt trầm tư, chẳng lẽ chỉ có mình cô là có vấn đề ? Chỉ có mình cô là không nhận thấy những điều tốt đẹp mà dì Sơn đem lại cho gia đình cô ? Tại sao cả đến bé Ly cũng nhận ra mà cô thì không ? Cô luôn luôn thấy người đàn bà đó chướng mắt cô. Từ khi ba cô đưa bà về nhà là cô đã cảm thấy không thể nào chấp nhận bà ta thay thế địa vị của mẹ cô trong căn nhà này.

- Chi Hai ! Chị đừng ghét dì Sơn nữa. Chủ nhật này dì Sơn nói ba đưa hai chị em đi Cáp tám biển đó. Chị Hai thích không ? Ba nói ba sẽ cho em đi canô trượt sóng nè.

Bé Ly vừa dứt tiếng thì bà Sơn đã xuất hiện ngoài sân.

- Yến, Ly ! Tụi con vào ăn bánh đi.

Ly dạ to một tiếng rồi kéo tay Yến lôi vào.

- Đi chị Hai.

Yến dừng lại khi đi đến ngang chỗ bà Sơn đứng, cô nói:

- Con phải ra ngoài có chuyện. Con không ăn bánh đâu ! Dì không phải chờ con.

- Kia Yến! Con rất thích ăn bánh nướng nhân thịt mà. Hôm qua con có nói nên đi mới làm cho con ăn.

- Đi cũng biết là chuyện hôm qua rồi mà ! Hôm nay con không thích ăn nữa.

Yến lẳng lẳng bỏ đi ra ngoài đường. Cái nắng đã dịu không còn gay gắt trên đầu. Chỉ còn lại cái ngột ngạt của bụi bặm và sự mệt mỏi của dòng người sau một ngày làm việc căng thẳng. Yến cũng hoà nhập vào dòng người đó mà không biết mình lại đi đâu ? Có phải là cô đã quá ích kỷ hay không ? Đã mấy năm qua, thế mà cô vẫn luôn chống đối quan hệ giữa dì Sơn và ba của cô. Cô không muốn bà ấy thay thế vị trí của mẹ cô trong căn nhà này. Cô thật không thể chấp nhận được.

Cô không thể lý giải được sự ích kỷ của mình, mặc dù dì Sơn rất tốt, xử sự đúng mực với chị em cô. Đôi lúc đi chơi về, khi đứng từ bên ngoài nhìn qua cửa kính thấy dì cười nói cùng cha, cô lại thấy lòng dâng lên một cảm giác khó chịu. Bàn thờ mẹ vẫn để giữa nhà, thế mà cha lại có thể âu yếm với người đàn bà khác ngay trước di ảnh của mẹ. Một sự xúc phạm thật khó có thể tha thứ. Quả thật cô không thể và không bao giờ có thể chấp nhận điều đó.

Con đường vẫn đông đảo dòng người ngược xuôi, Yến dừng xe giữa khu phố sầm uất nhìn quanh và bước vào chiếc quán bên đường.

Giờ này có lẽ ở nhà dì Sơn cùng ba và bé Ly đang quây quần bên mâm cơm do chính tay dì nấu. Cứ mỗi lần dì Sơn ghé nhà là Yến lại tìm cách bỏ ra ngoài cho hết thời gian rồi lại lẩn lủi trở về khi tất cả mọi người đã yên giấc.

- Yến !

Tiếng gọi của Hùng khiến cho Yến giật mình nhìn lên:

- Ô! Là anh à ?

- Phải đó - Hùng vui vẻ kêu lên - Sao lại ngồi đây có một mình trông buồn quá vậy ? Nhà anh ở bên kia đường kia. Yến sang chơi đi.

Yến lúc này mới định thần nhìn lại. Thì ra là cái cửa hiệu uốn tóc đó là của gia đình Hùng, cô nhướng mày:

- Vậy sao ? Thế hôm no.....

Hùng bật cười cắt ngang lời của cô:

- Chị Hai anh vừa mới dờn về đây.

- Thì ra là vậy.

- Yến sang tham quan đi, xem có ủng hộ gì được không ?

Yến cười nghiêng đầu làm duyên:

- Ủng hộ thì có đó, nhưng xem chủ nhân có ưu đãi gì hay không ? - Tất nhiên là phải có rồi.

Yến cúi đầu chào Khánh và ngồi xuống chiếc ghế do Hùng kéo đến cho cô.

Hùng lên tiếng:

- Chị Hai à ! YẾN bạn em đó.

Khánh gật đầu nòng hậu đáp:

- Chị là Khánh, chị Hai của Hùng. Em quen Hùng lâu chưa ?

- Dạ, chỉ mới gặp lần này là ba lần thôi, lần trước em có đến tiệm cũ của chị, nhưng hôm đó chị không có nhà.

Hùng xen vào cười nói:

- Em và YẾN quen nhau cũng trong lần đó. Cô ấy vào kêu em gọi đầu. Chắc ! Em không tiếp cho nên cô ấy cự cho một chập rồi mới biết nhau.

YẾN quay lại nhìn Hùng :

- Nhờ YẾN cự anh cho nên anh mới nhớ phải không ?

Khánh cười theo đôi trẻ và kín đáo ngấm cô bé trước mặt, khuôn mặt của cô bé thật dễ thương. Cử chỉ, lời nói nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ rất có cảm tình. Chắc ! Cái thằng Hùng này cũng kín ghê chứ, đến mãi bây giờ mới dẫn về ra mặt cô.

- Nhà em gần đây không YẾN ? Em đã đi làm chưa hay còn đi học ?

- Dạ, em còn đang học bên sư phạm. Nhà em cũng không xa đây lắm.

Hùng tròn mắt nhìn YẾN:

- YẾN học sư phạm à ? Không giống chút nào.

YẾN chau mày hỏi:

- Không giống cái gì ?

Hùng đáp:

- Không giống người học sư phạm đó. Trông YẾN... à ..ý anh nói là những người ...

YẾN cắt lời Hùng:

- YẾN biết rồi. Anh muốn nói YẾN không có dáng vẻ nhà giáo chứ gì ?

- Ồ.theo anh thì những người làm nghề giáo thường đạo mạo, nghiêm nghị. Trong khi YẾN thì không có.

- Xì ! Anh nói YẾN trẻ con đi, có sao đâu. Ở nhà ba YẾN cũng nói thế. Ba YẾN cho là YẾN chưa chín chắn, mai này đi dạy, cô giáo học trò lẫn lộn rồi cứ hờn giận cãi nhau ỏm tỏi lên rồi con tranh nhau nghịch phá. Bộ nhìn YẾN con nít lóc chóc lắm phải không ?

- Ồ ...

- YẾN hỏi thế thôi, thật ra YẾN cũng biết mình không có cái uy của thầy giáo, nhưng mà YẾN tin là mình không chọn làm nghề.

Khánh mỉm cười:

- Yên nói cũng đúng. Minh thích là được rồi, miễn sao mình có ý chí đạt đến mục đích của đời mình. Ông bà ta nói:

"Cái áo không thể làm nên thầy tu", phải không ?

Yên nhón miệng cười:

- Chị là người hiểu em. Dù mới gặp lần đầu, mai mốt em sẽ là khách đến đây thường xuyên ủng hộ chị.

Khánh cười vui:

- Cám ơn em. Thôi, hai đứa ngồi nói chuyện, chị ra tiếp khách phụ với thợ.

Nói rồi, cô nháy mắt trêu Hùng:

- Tiếp bạn giùm chị và đừng có lơ lờ như lúc nãy nữa nghe không ?

Hùng chun mũi rất kinh:

- Dạ, em biết rồi chị Hai.

Yên giả lơ ..như không thấy và thâm nhủ :

Chị em Hùng cũng vui ghê.

Đưa Yên về đến nhà rồi, Hùng lao xe ra đường với niềm vui bùng bùng trong lòng. Anh không hiểu tại sao tâm trạng của mình lại phấn khởi như vậy. Chẳng lẽ mình đã yêu ?

- Chặc ! Đi dữ hén !

Khánh trêu em khi Hùng vừa đẩy xe vào.

- Còn sớm mà chị Hai.

- Sớm với em chứ với ai. Nè! Quen cô bé đó lâu chưa ?

- Trời ! Chị tính gì đây mà điều tra em ?

- Chị tính hay là em tính ?

- Vậy chứ chị Hai thấy sao ?

- Thấy cái gì ? Hỏi cho rõ.

Hùng gãi đầu cười lỏn lển:

- Thì thấy Yên được không ?

- Được cái gì ? Hỏi cho rõ.

Hùng nhăn nhó :

- Phá em hoài. Khô quá !

- Chị không có phá em, chẳng qua chị mới gặp một lần thôi làm sao chị biết.
- Vậy thì từ nay em sẽ thường xuyên đưa Yến về nhà chơi, chị chịu không ?
- Em chịu là được rồi.
- Nữa, chị phá em nữa.
- Coi kia ! Cái mặt đáng ghét ghê. Thôi được, chị không phá nữa. Chị thấy Yến cũng dễ thương đó. Chị không phản đối đâu. Mời cô ấy đến nhà chơi đi. Hay là chủ nhật này chị rủ thêm anh Chương, mình làm bún chả giò ăn, anh Chương thích món đó lắm.
- Dạ được.

Chương âu yếm nhìn chị em Khánh đùa vui và ghé lại bên Yến nói nhỏ:

- Em trông thấy chị em họ đáng yêu chưa ?

Yến nhoèn miệng cười, gật đầu và hỏi:

- Anh là bạn trai của chị Khánh à ?
- Đúng một nửa. Theo anh còn một nửa do chị Khánh quyết định.
- Sao lại vậy ?
- Anh rất dân chủ không dám tự chuyên tự quyền, nếu như chị em biết anh nói lung tung với em, chị ấy sẽ giận anh thì khổ. Anh còn đang ở trong thời kỳ thử thách đó. Nguy hiểm lắm.

Yến tinh nghịch hỏi:

- Vậy có cần em nói giúp không ?
- Điều đó em cũng hỏi sao ? Anh mừng hết lớn rồi.
- Vậy anh em mình giao kèo với nhau kể từ hôm nay.
- Đồng ý. Anh cũng giúp lại em như em đã giúp lại anh.
- Ồ ... giúp em cái gì ?
- Thì là Hùng đó.

Yến đỏ mặt kêu lên:

- Không đâu. Chỉ hợp đồng về một phía của anh thôi.

Chương bật cười:

- Vậy là em không thích Hùng ?
- Ồ ... - Yến lúng túng và mặt cô bé càng đỏ ửng hơn.- Anh kỳ ghê !

Cô bé mắc cỡ thì Chương càng bật cười lớn khiến cho Khánh chú ý quay lại nhướn mày hỏi:

- Nè! Cả hai người đó có gì vui một mình vậy ? Nói ra cho người khác vui với chứ.

Chương nheo mắt đáp:

- Bí mật giữa anh và Yên, không nói ra được bây giờ. Có cần anh cuốn chả giúp em không ?

- Lẽ dĩ nhiên là cần rồi. Lại đây !

Hùng thấy vậy cũng ngoắt Yên:

- Còn Yên lại phụ anh lật rau đi. Nếu không chị Hai lại ganh tỵ nói là anh thiên vị em cho coi.

Khánh chau mày:

- Ở ... cái thằng nói xấu chị kia. Em làm như chị nhỏ mọn lắm vậy.

- Em đâu có dám. Là chị nói chứ không phải em.

Chương đứng nhìn cảnh quây quần vui vẻ của bốn người thì chợt chạnh lòng xao động, anh ghé sát vai Khánh nói:

- Em xem nếu như tất cả chúng ta trở nên thành viên cùng trong một gia đình, có phải hạnh phúc ghê không ? Làm vợ anh đi !

Khánh ngược lên ửng hồng đôi má:

- Anh lại nói nhảm gì vậy ?

Chương vội nghiêm mặt, đáp:

- Anh không có nói nhảm đâu, mà là nghiêm chỉnh đó.

- Vậy thì mặc cái nghiêm chỉnh của anh, em đi chiên chả đây.

Chương thở hắt ra nhìn theo cô:

- Em thật ác với anh, cứ để cho anh chờ đợi và khổ sở.

- Em đâu có ép anh đâu.

- Phải. Là do anh tự nguyện. Chắc ! Anh thật là đáng thương mà.

Khánh liếc Chương và đứng dậy mỉm cười, quay đi. Quả thật Chương rất dễ thương, nhưng trong lòng nàng vẫn còn vướng víu một cái gì đó khó nói ra từ khi nàng gặp lại Huy.

Trong khi đó quan hệ của Yên và Hùng càng lúc càng trở nên đậm thắm và tốt đẹp, không riêng gì gia đình của Hùng mà cả bên gia đình của Yên cũng tương tận.

Ông Hải ngược lên sau tiếng chào của Hùng:

- Cháu chào bác. Yên có nhà không bác ?

Ông Hải xởi lời:

- Cháu ngồi chơi đi. Yến nó ra bây giờ.

Thấy ông Hải đang xem báo thể thao, Hùng bèn gọi chuyện:

- Bác có thích bóng đá không ?

Ông Hải cười:

- Ô! Bác mê bóng đá lắm.

- Vậy theo bác, năm nay đội nào có khả năng đoạt giải ?

Ông bật cười:

- Cháu làm như bác là các nhà chiêm tinh bói toán đại tài vậy. Nhưng theo các nhà bình luận thì năm nay trên sân cỏ có rất nhiều hấp dẫn và bất ngờ, chúng ta khó có thể tiên liệu được.

- Dạ, cháu cũng nghĩ như thế.

Thế là trong chốc lát, Hùng và ông Hải trở nên thân thiết như đã quen biết từ lâu. Một già một trẻ hăng say thảo luận rất thú vị.

Hùng với tâm trạng vui vẻ sóng đôi cùng Yến đi dạo trên mảnh vườn sau nhà của Yến. Anh nói:

- Cha mẹ của Yến dễ mến và thân tình quá. Anh càng lúc càng thấy muốn trở thành một thành viên trong căn nhà này, em thấy sao ?

Yến đỏ mặt bối rối :

- Anh tỏ tình với em đó à ?

Hùng dừng lại cầm tay cô dịu dàng nói:

- Em chấp nhận chứ ?

Yến càng cúi mặt bẽn lễn đáp:

- Có thể không trả lời được không ? Có những điều không cần nói ra cũng được mà phải không anh ?

- Anh hiểu rồi.

- Nhưng có một điều em muốn nói với anh.

Hùng hồi hộp nhìn cô:

- Chuyện gì ? Em đừng nói với anh là anh đang hiểu lầm ý của em đó.

Yến lắc đầu:

- Không phải. Mà là anh đã hiểu lầm dì Sơn không phải là mẹ của em.

Hùng ngạc nhiên:

- Nhưng anh thấy...

Yến cắt lời:

- Em biết. Rất có nhiều người hiểu lầm nhưng bởi vì thấy dì ấy ra vào trong nhà rất tự nhiên.

- Nếu như em không nói thì quả là anh cứ tưởng dì ấy là người thân của em, trông cách cư xử của dì ấy rất thân tình, quan tâm và lo lắng cho bác và rất ân cần tận tâm.

- Anh thấy thế ư ?

- Chẳng lẽ em không nhận ra ?

Yến bối rối cúi mặt:

- Dì ấy quen với ba em đã mấy năm nay rồi, nhưng em không thể chấp nhận dì ấy trở thành người thay thế địa vị của má bên ba em.

-..... Yến trầm giọng buồn bã kể:

- Má em chết cách đây cũng hơn 10 năm, ba đã sống một mình như vậy để nuôi dạy hai chị em của em, cho đến khi ba gặp được dì ấy, ba rất mong muốn có dì ấy bên ba để chăm lo cho gia đình. Em biết dì ấy tốt với ba và tụi em nhưng em không thể. Em thấy có một cái gì đó khiến em không muốn dì ấy thay thế địa vị của má bên ba em. Em biết mình phản đối như vậy là quá ích kỷ, ba rất buồn nhưng vẫn chiều theo ý của em. Em cứ đem cái cảnh mẹ ghê con chồng ra để làm áp lực bắt ba theo ý muốn của em không được tục huyền với dì ấy, nếu không thì ba phải chọn một dì ấy hai là chị em của em. Thật ra, em có quá đáng hay không ?

-...

Yến ngược mặt nhìn trời và thờ dài:

- Thật ra, trong mấy năm qua, dì ấy vẫn một lòng tận tâm lo cho gia đình em, mặc cho em chống đối và ghét bỏ, xa lánh dì ấy. Em biết dì ấy thật tình cùng ba, không hề vụ lợi cho mình. Thật sự đôi lúc em cũng muốn chấp nhận dì ấy, nhưng em lại thấy vương vịu làm sao đó. Đã gần hai năm nay, dì và ba không còn nhắc đến chuyện đó nữa. Nhưng dì vẫn thường xuyên sang nhà lo cơm nước, quản lý gia đình, nhất là những lúc ba hoặc là bé Ly bị bệnh thì dì ấy túc trực suốt ngày lo thuốc men, ăn uống.

Hùng nhìn Yến bút rút dần đạt lòng mình, anh thấy thương cô bé chi lạ. Chỉ nhìn bề ngoài thì không thể nghĩ là cô bé hồn nhiên này lại có tâm sự.

Anh ôn tồn nói:

- Yến à! Sống ở đời đừng nên nhìn về quá khứ nhiều và khiến cho quá khứ lẫn lộn với hiện tại và tương lai của mình. Mẹ em mất đã lâu rồi, còn ba thì một mình lo toan cho gia đình, hiện giờ em đã khôn lớn, ba cần có người để chia sẻ và gần gũi ba trong những năm cuối đời. Em phải vun đắp thêm và tạo niềm vui cho bà mới phải, đừng muốn độc chiếm tình cảm của ba, nay mai em có gia đình và cả bé Ly nữa, rồi cũng phải xa ba, lúc đó em có nghĩ là ba sẽ sống ra sao hay không ? Dì sơn lại là một người yêu thương ba em chân tình. Nếu để mất dì ấy, ba em chắc sẽ rất đau khổ. Em cũng không muốn thấy ba mình không vui phải không ? Dù sao ba cũng cần có một người đàn bà trong những lúc cô đơn hoặc đau yếu. Tuổi già rất là cô độc, nay mai này em cũng đâu thể ở mãi bên ba em để chăm sóc cho ba. Và lại, điều mà ba cần là tình cảm, em không thể nào thay thế và bù đắp cho dù em có yêu ba và lo lắng cho ba cách mấy cũng vậy thôi. Em hiểu anh nói gì chứ ?

- Em...

- Sống ở đời không hẳn khi nhận mới có hạnh phúc mà cả khi em cho đi, em cũng thấy hạnh phúc. Hãy đem đến niềm vui cho ba em nếu em có thể bởi vì thời gian không chờ đợi ai đâu.

Hùng siết nhẹ bờ vai người yêu, anh trêu mến nhìn cô như động viên khích lệ, anh luôn mong cho cô được vui vẻ hồn nhiên đúng như cô bé Song Yến mà anh đã quen lần đầu.

Ông Hải bước từ trên lầu xuống khi thấy Song Yến định ra ngoài.

- Con đi đâu vậy ?

Yến đáp:

- Con ra phố.

- Chiều nay con về ăn cơm với gia đình được không ? Di Sơn có qua chơi đó.

Yến ngập ngừng rồi gật đầu:

- Con sẽ nhớ.

Ông Hải chau mày có vẻ phật ý:

- Ba muốn con phải có mặt ở nhà chiều nay, con không hứa với ba được sao ?

Yến mím môi rồi nhìn cha:

- Con sẽ về, thưa ba.

Ông Hải buồn phiền thờ dài. Bà Sơn bước từ dưới bếp lên, nói:

- Thôi, đừng để tâm nữa anh. Con nó có suy nghĩ riêng của nó, anh không thể ép nó làm những gì mà nó không thích.

- Anh thật bất lực, Sơn à ! Anh đã không phải với em, đã bao năm rồi mà anh vẫn không giải quyết được vấn đề. Anh cứ để cho em phải thiệt thòi, cha con anh đã mắc nợ em.

Bà Sơn lắc đầu cười buồn:

- Anh đừng nói vậy mà. Sao lại có chuyện thiệt thòi và nợ nần nhau chứ. Tình yêu mà em dành cho anh không hề có toan tính và cũng không hề so đo hơn thiệt. Em yêu anh và thật sự cần có anh. Dù cho anh không cho em được danh phận, nhưng bao năm qua, em luôn xem anh như ..như chồng của em. Em biết Song Yến nó vẫn còn nghĩ đến mẹ nó và yêu anh, nó không chấp nhận anh chia sẻ tình cảm của anh cho em cũng đúng thôi. Em có kiên nhẫn và em sẽ chờ đợi một ngày nào đó con nó sẽ hiểu em.

Ông Hải siết nhẹ bàn tay của bà và cảm động nói:

- Em thật tốt với anh và là một người đàn bà dịu hiền.

- Đừng có khen em như vậy, em chỉ mong muốn một điều là anh luôn yêu thương em là được rồi. Em không cần gì khác nữa.

Ông Hải chắc lưỡi thở dài. Nếu như Song Yên thông suốt và chấp nhận bà Sơn thì ông đã là người hạnh phúc nhất đời này rồi. Tiếc là nó quá ương bướng và cố chấp làm cho ông đau đầu suốt bao năm qua.

Mọi năm vào ngày này, ông Hải đều tổ chức mừng sinh nhật cho bà Sơn ở tại nhà mình. Chiếc bánh kém thật đẹp được thắp những ngọn nến đủ màu trông thật trang trọng. Ông Hải nhìn bé Ly và hỏi:

- Con có gì muốn nói với dì Sơn không ?

Bé Ly đứng lên và chìa gói quà có thắt chiếc nơ hồng ra cho bà Sơn rồi nói:

- Con chúc mừng sinh nhật dì.

Bà Sơn cảm động đón món quà trên tay Ly:

- Dì cảm ơn bé Ly, dì có thể mở ra xem bây giờ không ?

- Dạ được.

- Ồ!

Bà Sơn kêu lên thích thú khi thấy tặng phẩm của bé Ly dành cho mình. Bé Ly nghiêng đầu, hỏi:

- Dì thích không ?

Bà cầm nhánh bông hồng lên:

- Dì thích lắm !

Bé Ly nói:

- Dì biết tại sao con tặng bông hồng cho dì không ?

Bà Sơn mỉm cười lắc đầu và lắng nghe lời giải thích của bé Ly.

- Người ta nói bông hồng là để tặng cho mẹ, nhưng mẹ con đã mất rồi, cho nên từ đây mỗi khi đến sinh nhật của dì, con sẽ tặng dì một nhánh bông hồng thật đẹp, mai một khi con ra đời lớn lên, con làm ra tiền, con sẽ mua cả một bó lớn cho dì, chứ không phải chỉ một nhánh nhỏ như vậy đâu. Dì chịu không ?

Bà Sơn sung sướng với ánh mắt long lanh vì cảm động, bà nói:

- Dì chịu. Dì cảm ơn con thật nhiều. Con ngoan quá.

Nói rồi, bà ghé đến hôn lên đôi má đã hồng của con bé một cái thật kêu.

- Bây giờ đến lượt ba đi, ba cho dì Sơn cái gì vậy ?

Ông Hải mỉm cười làm ra vẻ bí mật rút nhẹ chiếc hộp trong túi ra. Bé Ly vui vẻ kêu lên:

- Ba làm hộp giống như trong phim trình thám rút súng ra từ từ rồi pằng pằng ...

- Nè, cô út. Ba không thích bạo lực đâu nhé.

- Chúc mừng sinh nhật của em.

Nâng chiếc hộp nhỏ lên bà Sơn bật nắp và trầm trồ:

- Ô! Đẹp quá. Sao anh lại tốn tiền như vậy.

- Có gì đâu.

Bé Ly ghé mắt nhìn theo:

- Ô! Ba tặng dì Sơn sợi dây chuyền đẹp quá, có mặt trái tim nữa. Dì Sơn thích không ?

Bà Sơn gật đầu:

- Dì thích lắm.

Ông Hải hạnh phúc nhìn niềm vui lấp lánh trong đôi mắt người đàn bà mà ông đã yêu thương bao lâu nay.

Ông nói:

- Thôi, chúng ta nhập tiệc đi, kéo thức ăn nguội hết không ngon.

Bà Sơn thoáng nhìn ra cửa như ngóng chờ thêm điều gì đó. Ông Hải hiểu cái nhìn của bà. Ông choàng vai bà và khẽ nói:

- Không phải chờ. Em vào bàn đi.

Cả ba người vừa cầm đũa thì bất chợt có tiếng Song Yến kêu lớn :

- Cả nhà không chờ con sao ?

Ông Hải và bà Sơn tròn mắt sững sốt thì Yến đã khoác tay Hùng bước vào, nói:

- Hôm nay con mượn phép ba và dì, con đưa anh Hùng đến mừng sinh nhật của dì. Ba không phản đối chứ ?

Ông Hải vui vẻ gật đầu:

- Không, không. Cả hai ngồi đi. Sao ba lại phản đối chứ ?

Hùng lễ phép trao quà cho bà Sơn và nói:

- Con và Yến đã đi khắp cả siêu thị mới chọn được cho dì món quà này, mong dì luôn được hạnh phúc và dồi dào sức khỏe.

Bà Sơn cảm động :

- Dì cảm ơn cháu và Song Yến. Dì có thể mở quà chứ ?

Bà Sơn đứng lặng xúc động trước pho tượng thạch cao thật đầy ý nghĩa. Pho tượng người mẹ bỗng con tràn đầy tình yêu thương bao la với vòng tay rộng mở ôm ấp đứa con nhỏ vào lòng mình, kề bên là một nhánh bông hồng nhưng thật tươi đẹp.

Bé Ly kêu lên trước tiên:

- A! Sao chị Hai giống em quá vậy ? Chị Hai cũng tặng bông hồng cho dì Sơn nhưng chị Hai còn cả pho tượng nữa, em thì không có.

Ông Hải xoa đầu con:

- Tặng quà không phải hơn thua ở sự ít nhiều hay giá trị mà do ở tấm lòng thôi con à.

Bà Sơn với ánh mắt chớp chớp trong mắt:

- Phải đó. Ba con nói rất đúng. Tấm lòng mới là điều đáng quý và trân trọng. Dì rất vui và cảm ơn những gì mà cả hai con và ba con dành cho dì hôm nay. Sinh nhật năm nay là ngày sinh nhật mà dì thấy vui nhất trong suốt bao lâu nay, nhất là có sự hiện diện của Song Yến.

Yến chớp mắt cúi đầu nói nhỏ :

- Con đã không phải bao lâu nay, không mừng sinh nhật của dì, nhưng từ nay con sẽ không vậy nữa. Con không muốn vì con mà tất cả mọi người không vui. Con thật ích kỷ và hẹp hòi. Dì không trách con chứ ?

- Ô không. Dì luôn thương yêu con và cảm ơn con đã ..đã ...

Song Yến cầm tay bà và nói:

- Dì Sơn ! Từ nay con mong dì luôn có mặt ở căn nhà này vì nếu không có dì thì căn nhà này sẽ không còn sự ấm cúng và cả sự vui vẻ hạnh phúc. Nhất ...là ..ba của con, ba rất cần có dì.

- Con ...

Bà Sơn sững sờ nhìn Yến nghẹn lời và xúc động. Ông Hải chợt hiểu và ánh mắt của ông sáng lên niềm vui khó tả. Ông lên tiếng:

- Thôi được rồi. Bé Ly, con vào lấy thêm chén đĩa của anh Hùng con đi.

- Dạ.

Đến lúc này Yến mới nhận ra mặc dù không có mặt cô, nhưng bàn tiệc vẫn bày sẵn chén đĩa dành phần

cho cô. Có lẽ bao năm qua, đến ngày sinh nhật của dì Sơn, dì ấy vẫn làm thế, vẫn dành một phần cho cô, thế mà cô lại vô tâm thờ ơ với tình cảm mà dì ấy bày lâu nay.

Bữa tiệc thật vui vẻ, vang rộn tiếng cười của tất cả mọi người, ông Hải là người cười to nhất vì bây giờ ông không còn phải đau buồn phiền muộn bởi sự chống đối của Song Yến nữa, nó đã chấp nhận mối quan hệ giữa ông và bà Sơn.

Yến nắm tay Hùng trước khi tiễn anh về:

- Em thật lòng cảm ơn anh, vì những lời khuyên của anh hôm nọ, em không ngờ em lại đem cho bà và dì Sơn niềm vui lớn lao như vậy. Bây giờ em thấy thật thoải mái và nhẹ nhõm. Thì ra vui buồn là do tự mình tạo ra cho mình, sống vì người thân của mình và đem đến hạnh phúc cho họ, mình lại thấy mình hạnh phúc hơn cả họ nữa.

Hùng đùa và cười nói:

- Vậy từ đây em phải nhớ bài học này, em phải sống vì anh đó.

- Ô! Anh đừng có "ma lanh", lợi dụng thời cơ.

- Em chẳng nói khi thấy người thân vui thì em vui hơn cả họ sao ?

- Nhưng anh đâu phải người thân em ?

- Thế là ...người thì sao ?

- Hừ ! Nhận bữa không biết mắc cỡ.

- Không lẽ nào. Rõ ràng là anh đọc được điều đó trong mắt của em mà. Em đừng có chối nữa, không được đâu. Nếu không tin thì nhìn anh đi. Anh sẽ chỉ cho em tình yêu mà em đã dành cho anh em để chỗ nào.

Yến đỏ mặt lườm người yêu và quay đi.

- Em chẳng đại gì để cho anh nhìn được những điều mà em muốn giữ kín cho riêng mình. Anh đi về đi !

- Đuổi anh sao ?

- Phải đó. Em không muốn thấy anh nữa, anh đáng ghét lắm !

Nói rồi, Yến đẩy Hùng ra khỏi cửa và đóng cánh cổng lại, khiến cho Hùng la lên phản đối.

- Nè! Em chơi xấu nghen ! Em chưa cho anh...

Yến trừng mắt đe dọa anh:

- Cho cái gì "ông tướng" về mau đi.

- Không được, phải cho anh hôn em đã.

- Nham nhở ! Không nói với anh nữa.

Yến quay lưng và bỏ chạy vào nhà trước ánh mắt âu yếm nồng nàn của Hùng theo dõi.

Khánh ngóng ra đường và lúc Hùng cũng đẩy xe vào sân.

- Hôm nay sao về trễ vậy Hùng ?

- Dạ, chị Hai, anh Chương ! Em mới về. Hôm nay bài hơi khó nên em ở lại hỏi thầy. Anh chị chờ cơm em à ?

- Anh Chương muốn đưa chị em mình đi ăn.

- Oa ! Có lộc vậy ? Cho em dắt theo Song Yến được không ?

- Được, nhưng chị muốn hỏi em một chuyện trước khi đi.

- Dạ, chị cứ hỏi.

- Em quen với Yến, em đã có dự tính gì chưa ?

Hùng cúi đầu bẽn lẽn:

- Chị Hai thấy đó, lúc này em lo làm, lại đi học thêm vi tính, sinh ngữ, em muốn tạo cho mình một địa vị vững chắc trước khi nói với người ta. Chị Hai cũng biết em dự tính gì rồi mà.

- Tốt. Chị cũng thấy cô ấy thật lòng với em, lại là người có hiểu biết, ăn nói ra vẻ con nhà có nề nếp gia giáo, không như phần đông các cô thiếu nữ choai choai bây giờ, chỉ biết chung diện và đua đòi. Tuy nhiên không rõ gia đình cô ta ra sao.

Chương lắc đầu cười:

- Em đừng quá bận tâm, chủ yếu là Hùng và Yến có thương nhau hay không ?

- Nhưng dù gì em cũng phải biết gia cảnh của cô ấy đã.

- Đó chỉ là phần phụ thôi. Nòng cốt là tình yêu, nếu có tình yêu thì tất cả đều không hề có trở ngại. Nó giúp cho con người vượt qua được thử thách và gian lao để đi đến một cuộc sống hạnh phúc.

- Anh không hiểu đâu. Em chỉ có nó là em, trong khi cha mẹ lại qua đời rồi.

- Anh hiểu nỗi lo lắng của em là chính đáng, nhưng Hùng nó đã lớn và cũng có nhận xét, có suy nghĩ, anh tin là Hùng biết điều mà mình cần và biết cả điều mà mình chọn lựa.

Hùng nhìn Chương như cảm ơn những lời tốt đẹp của anh đã dành cho mình.

- Anh Chương nói đúng đó chị Hai. Em đã lớn rồi, chị không nên lo lắng cho em nhiều nữa. Chị hãy tính chuyện của chị đi. Em không muốn bị mang tiếng hỗn khi lấy vợ trước chị đâu.

Khánh đỏ mặt lừ mắt nhìn em:

- Lại nói năng linh tinh.

- Em nói thật đó - Hùng quay sang nháy mắt với Chương hỏi - Phải không anh Chương ?

Chương hiểu ý Hùng, anh gật đầu:

- Hùng nói phải đó.

Hùng điệu nghệ đứng lên nhường không gian lại cho hai người, anh nói:

- Em vào trong tắm rửa đây, không làm phiền anh chị.

Chương mỉm cười đầy ý nhị với Hùng. Chờ cho Hùng khuất sau cánh cửa, anh mới quay sang Khánh, nói:

- Hùng nó cũng biết lo cho em lắm đó. Em chưa có câu trả lời với anh sao ?

Khánh cắn môi cúi đầu:

- Anh cho em thời gian được không ?

- Thế thì bao lâu anh mới được không ?

- Thế thì bao lâu anh mới được biết quyết định của em ?

- Em chưa biết, nhưng sẽ không lâu đâu. Em muốn lo cho thằng Hùng trước đã.

- Anh thấy chuyện của Hùng đã rõ ràng rồi. Nó đã chín chắn tính toán chuyện tương lai của mình một cách nghiêm túc. Hay là hôm nào em mời gia đình Song Yến và cả Song Yến sang dự đám giỗ mẹ sắp tới là dịp tốt đó.

Khánh sáng mắt lên đồng ý:

- Phải đó. Tại sao em không nghĩ ra nhỉ ?

- Bởi thế cho nên hai cái đầu suy nghĩ vẫn tốt hơn là một cái.

Khánh lườm Chương:

- Lại nói gì nữa đây ? Cho em xin đi được không ?

Chương nhún vai :

- Thôi được, anh xin chấp nhận lệnh của em.

- Hoàng Vân !

- Dạ, má kêu con có chi không má ?

Tiếng bà Huỳnh nói:

- Con ăn cơm đi, chờ nó biết bao giờ nó về, biết đâu nó lại đi nhậu với bạn bè thì sao ?

- Dạ, con cũng không đói đâu má, con chờ anh ấy về ăn cơm chung cho vui.

Bà Huỳnh nhìn đứa con dâu xanh xao gầy gò thì động lòng thở dài.

- Lúc xưa, nó có bê tha như thế bao giờ đâu. Bây giờ có vợ lại sanh tật. Má lên ở có mấy ngày mà má cứ thấy ngày nào nó cũng về trễ rồi còn say sưa nữa.

Vân cúi đầu không dám nhìn bà:

- Dạ, có lẽ do giao tiếp trong làm ăn, anh ấy phải vậy thôi má à.

- Hừ ! Vậy thế nào chứ ? Dù gì nó cũng nghĩ đến con một chút, ai đòi vợ chồng mới cưới mà lại bỏ bê vợ như thế. Chỉ có con là hiền lành không lên tiếng cản nhắc nó thôi. Chứ như người khác thì gia đình lại ầm ĩ lên rồi.

- Dạ, vợ chồng ăn ở suốt đời, còn chuyện làm ăn thì chỉ có một thời một lúc. Thôi má à, nếu như không hiểu nhau thì sao gọi là chồng vợ được.

- Ừ hự ! Nó thật tốt phước mới lấy được con.

Nghe lời khen của mẹ chồng mà Vân nghe như một lời mỉa mai đang châm chích vào da thịt mình, khiến cho cô càng cúi đầu sâu hơn. Cô nói:

- Má đi nghỉ trước đi má. Má thức khuya quá không tốt, cho sức khỏe đâu. Má cứ để con chờ anh ấy được rồi.

Bà Huỳnh thở dài đứng dậy:

- Thôi được, má đi nghỉ đây. Con cũng đừng chờ khuya quá, cứ đón cửa ngủ bao giờ nó về khắc nó kêu.

- Dạ.

Không gian lại trở nên yên ắng tịch mịch, tiếng xe cộ ngoài đường cũng đã dần thưa thớt, Vân ngồi bất động trong bóng đêm mà trăn trở với những suy tư ngổn ngang trong lòng mình. Cô đã sai lầm khi quyết định kết hôn cùng Huy và lại càng sai lầm hơn khi lén lút gặp lại Đông những lúc gần đây. Cô quá thật là một người đàn bà thật tội tệ.

Đình Huy! Em không trách anh khi anh đã không tha thứ cho lỗi lầm của em. Em biết em đã gây cho anh nỗi đau khó có thể quên được, nhưng không thể vì thế mà chúng ta lại cứ phải làm khổ nhau, anh hiểu không ?

Tiếng động cơ xe nổ ngoài cửa, khiến cho Vân choàng dậy đứng lên đón chồng. Đình Huy chau mày khi nhận ra Vân. - Em chưa ngủ sao ? Má đâu rồi ?

Vân dụi dãi đáp:

- Má chờ anh mãi má vừa lên phòng xong anh thay đồ đi rồi tắm rửa ăn cơm.

Huy lạnh nhạt đáp:

- Anh không ăn, anh đã dùng cơm với khách rồi. - Sao anh không gọi điện cho em.

- Anh quên !

Vân thở dài buồn bã. Chỉ một tiếng quên để phải bỏ cả một buổi chiều Vân đã ra sức nấu nướng và chờ đợi chồng về. Vân chợt thấy bất mãn, cô nhìn anh đang thay chiếc áo ra, cô nói:

- Em không nghĩ là anh lại quên gọi điện cho em trong khi em đã chờ anh suốt cả một buổi.

Huy chau mày:

- Em trách anh à ? Em có biết là anh rất bận rộn hay không ? Đầu óc anh có biết bao nhiêu chuyện phiền

muộn lo nghĩ, chỉ chờ anh có một buổi cơm mà em đã không vui. Còn anh, anh đã chờ em bao nhiêu năm qua và anh đã được gì ? Hừ!

Vân nhìn sững chồng và kêu lên:

- Anh...

- Hừ! Nếu như anh nói sai thì em cứ coi như anh chưa nói gì với em.

Vân thở dài:

- Anh nói không sai. Chỉ có em là kẻ có lỗi. Em đã tổn thương anh. Đình Huy! Anh thật không thể quên thì đừng tự làm khổ chính anh nữa. Em không muốn chúng ta cứ phải hành hạ nhau rồi cùng phải khổ.

- Em lại muốn nói đến chuyện ly dị à ? Anh không chấp nhận điều đó.

- Anh đừng quá cố chấp. Thật ra là em đã sai lầm khi về làm vợ anh. Đình Huy! Anh phải biết một điều là em ..không hề yêu anh.

Huy sừng sốt, tỉnh hẳn men rượu:

- Em nói sao ?

Vân sợ hãi trước đôi mắt đỏ vằn tia máu chất đầy giận dữ của Huy. Cô thụt lùi lại và cổ trần tím lấp bắp:

- Anh hãy nghe em nói ...Thật ...thật sự em không hề yêu anh, em chấp nhận làm vợ anh chỉ là trong một phút nông nổi nhất thời, muốn thỏa lòng hờn giận của em mà thôi.

- Em nói sao ?- Huy gằn tiếng - Em nói là không yêu anh ?

- Phải.

- Nói láo ! Không bao giờ. Anh không tin.

- Đó là sự thật. Em không hề yêu anh.

- Không đâu - Huy đau khổ ôm đầu - Em có thể cho là vì em đã sốc nổi lên lỡ đánh mất sự trinh nguyên khi về với anh được không ? Em nói đi, có phải vậy không ?

- Không đâu. Anh đừng tự dối mình và em cũng không muốn dối anh. Thật sự là vì em đã không trung thực khi chấp nhận làm vợ anh. Em đã yêu một người đàn ông khác không phải là anh. Chúng em đã có bất hòa, em nghĩ là anh ấy đã xúc phạm em và trong một lúc thiếu chín chắn, em đã bằng lòng kết hôn cùng anh. Đình Huy! Em xin lỗi. Bây giờ thì em đã nhận ra em không miễn cưỡng mình nữa.

- Không. Em im đi. Em toàn bịa đặt. Thật ra là em yêu anh và anh đã thờ ơ đi du học quá lâu và xa cách em khiến cho em đã bồng bột làm lỗi. Em không yêu gã đàn ông ấy mà là yêu anh. Em hãy nói đi. Là đúng như thế phải không ? Phải không ?

Vân khổ sở gạt đôi bàn tay cứng như thép của Huy đang lay mạnh vai nàng, nàng nhắm mắt vì đau.

- Buông em ra !

Đình Huy như người lên cơn điên vì những lời thú nhận quá đau đớn của Vân đối với anh, anh gào lên:

- Không được. Anh không chấp nhận điều đó. Em biết là anh yêu em mà Hoàng Vân. Mười năm qua lúc nào anh cũng mơ đến ngày được cùng em nên vợ nên chồng, anh đã ôm ấp hình bóng và tình yêu em trong tim anh suốt bao lâu nay. Em có biết hay không, em phải thuộc về anh và yêu anh chứ không thể là ai khác. Em biết không ?

Đình Huy trừng mắt nhìn Vân đôi mắt của anh thật dữ tợn và kỳ quặc, khiến cho Vân co rúm người lại vì sợ. Và ngay trong khoảnh khắc đó, Huy chợt chồm lên và xô Vân xuống giường, anh như một con thú ngấu nghiến miếng mồi ngon vì sợ kẻ khác tranh giành mất, anh đã chiếm đoạt Vân một cách thô bạo hung hăng. Hoàng Vân đau khổ mím chặt đôi môi cố gắng chịu đựng từng đợt sóng phần nộ của Huy đang phủ trùm lên thân thể nàng. Nàng hiểu là Huy đang rất đau khổ vì những điều nàng gây ra cho anh. Nàng nhắm mắt lại cắn răng không hề chống cự hay than van, nàng xem như mình đang là một tội nhân đáng chịu hình phạt cực nhục mà Đình Huy đang ra tay trừng trị nàng.

o O o Đông cầm tay người yêu và xót xa lên tiếng:

- Chỉ có mấy ngày thôi mà em ôm đi quá nhiều. Hoàng Vân, có phải là Đình Huy đã không tốt với em ?

Vân lắc đầu:

- Em đã sai lầm và nông nổi gây khổ cho tất cả. Bây giờ em không biết làm sao nữa.

Đông trùi mền dịu dàng ôm cô vào lòng:

- Em đừng quá xúc động. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

- Huy không chịu ly dị, anh ấy không chấp nhận điều đó.

- Em hãy bình tĩnh đi. Sẽ có cách giải quyết. Huy không thể miễn cưỡng em. Và lại, còn có anh bên em mà.

- Nhưng em rất sợ. Em...

- Nhìn anh đi ! Bây giờ anh đưa em về nhà thăm má. Chúng ta yêu nhau không có gì phải sợ hãi hay lén lút. Chúng ta đã sai lầm rồi thì không thể sai lầm lần nữa.

Vân thảng thốt khi chợt nhớ đến ánh mắt cay nghiệt của bà Sương.

- Anh Đông ! Nhưng má...

Đông hiểu nỗi lo của cô và vội trấn tĩnh cô:

- Em không phải sợ hãi, anh đã nói với má rồi. Má đồng ý gặp em, sau khi má ở bệnh viện về má rất lo cho anh và mong muốn anh mau thành gia thất, má không chống đối em nữa đâu, em hãy tin anh, đến thăm má đi em.

Vân đành theo sau Đông đến thăm bà Sương. Căn nhà đã lâu cô không đến, vẫn không có gì thay đổi.

Bà Sương nhìn lên và nhận ra Vân, mặt bà thoáng thay đổi nhưng điều đó không có ai nhận ra.

Đông đưa Vân đến trước mặt bà lên tiếng:

- Thưa má, Vân đến thăm má.

Vân đặt túi trái cây lên bàn và lý nhí nói:

- Cháu chào bác.

Bà Sương mỉm cười như chưa từng có gì bất động xảy ra giữa bà và Vân:

- Là cháu đó à ? Đến thăm bác được rồi, còn mua sắm thêm gì cho thêm phần. Ngồi đi cháu.

Vân lấy làm ngạc nhiên và cô vội nói:

- Bác không còn giận cháu hay sao ?

Bà Sương lắc đầu :

- Bác nghĩ, bác cũng có phần nào quá khích cho nên đã xảy ra chuyện hiểu lầm đó.

- Dạ không. Là do cháu không biết cư xử, lại không tôn trọng bác. Cháu có lỗi. Hôm nay cháu đến là để xin lỗi bác.

- Thôi bỏ đi. Coi như vì thằng Đông, chúng ta hãy quên chuyện cũ đi. À, Đông ! Con ra đầu phố mua cho mẹ hộp sữa, để má nói chuyện với Vân một chút đi con.

Đông an tâm và thấy phần khởi trước thái độ Ôn hòa của mẹ dành cho Vân. Anh sợ mẹ sẽ la mắng giận dữ khi anh đưa Vân về nhà, nào ngờ mẹ lại vui vẻ bỏ qua chuyện cũ. Ôi, mẹ anh quả là một người mẹ thật tuyệt vời. Anh vui vẻ dạ lớn và đi ra phố.

Vân cũng như Đông, cô yên tâm khi thấy thái độ Ôn hòa của bà Sương dành cho mình. Cô lấy trái cam bóc vỏ và định trao cho bà Sương thì bà Sương đã nhìn cô lạnh lùng nói:

- Cô để đó cho tôi.

Vân sững sờ nhìn bà. Và bà nhếch môi cười nhạt:

- Cô không phải lom lom nhìn tôi như thế. Thật ra, tôi cũng vì con tôi mà cảm lòng không muốn làm cho nó buồn mà thôi. Thật ra, tôi không hiểu cô nghĩ sao lại có thể trở lại căn nhà này lần nữa.

-..... - Cô đã có chồng rồi, tôi biết suốt thời gian qua, thằng Đông nó đau buồn vì điều đó, nhưng nó cũng đã nguôi ngoai. Tôi không tin là con tôi nó không thể vượt qua, thế mà cô lại mặt dày, mày dạn trở lại quên rũ nó. Cô đúng là thứ trợ tráo, vô sỉ.

- Thưa bác...

Bà xoa tay khinh ghét:

- Cô không cần giải thích, tự cô cũng hiểu rõ hành động của mình. Tôi lúc trước đã không chấp nhận cô thì bây giờ tôi lại càng không thể. Nếu cô có đầu óc chưa quá đê tiện thì cô hãy im lặng tránh xa con tôi ra.

Vân cúi đầu:

- Cháu biết cháu đã sai.

- Cô biết thế là tốt.

- Lúc trước cháu đã hỗn hào với bác, cháu có lỗi. Sau đó cháu còn nông nổi quyết định kết hôn nữa,

nhưng quả thật là cháu đã lầm. Cháu đã quá sai lầm khi quyết định xa anh Đông. Bây giờ cháu hiểu ra cháu không thể. Cháu biết mình yêu Đông và không thể sống thiếu anh ấy. Thưa bác, bác hãy tha thứ cho cháu. Cháu xin bác hãy chấp nhận cháu. Cháu hứa sẽ là một đứa con dâu thật tốt và nghe lời bác. Cháu chỉ xin bác cho cháu được sống bên Đông. Cháu rất cần anh ấy và anh ấy cũng thế.

Bà Sương nhếch môi lắc đầu:

- Không bao giờ! Làm sao tôi có thể chấp nhận điều đó chứ. Cô hãy cho tôi biết tôi phải vì cái gì mà chấp nhận cô? Nếu thế, lúc trước tôi đâu cần phản đối để giờ này tôi lại càng không thể. Cô đi về đi!

- Bác!

- Tôi bảo cô im đi và đi đi! Cái thứ đàn bà tồi tệ như cô, sao tôi lại có diễm phúc cưới cho con trai tôi.

Vân chột quỳ sụp xuống chân bà:

- Bác! Cháu xin bác. Bây giờ bác có chửi mắng gì cháu cũng được, cháu xin bác đừng phản đối chúng cháu nữa. Sau khi xa Đông, cháu mới hiểu cháu không thể thiếu anh ấy. Hiện giờ cháu rất cần sự ủng hộ của bác. Cháu biết cháu vụng về không được bác yêu thương, nhưng cháu hứa sẽ sửa đổi, cháu sẽ vì anh Đông mà làm theo bất cứ điều gì bác muốn. Cháu van xin bác.

- Hừ!

- Bác! Hãy cho cháu cơ hội đi! Xem như bác vì anh Đông, hãy cho cháu cơ hội đi. Cháu rất yêu anh ấy. Và anh ấy cũng thế. Chúng cháu không thể sống sa nhau. Chẳng lẽ bác không muốn anh ấy vui?

Bà Sương chau mày. Quả thật là từ sau khi Vân không đến và bỏ đi lấy chồng, con trai bà nó cứ đau khổ héo hắt đi. Tánh tình chột trở nên lầm lì ít nói. Có đôi lúc bà cứ ngỡ là nó oán hận cả bà, vì bà mà xảy ra có sự, vì bà mà nó mất đứa con gái này. Suốt mấy tháng qua, bây giờ bà mới thấy như nó chột sống lại, nó vui vẻ tươi tỉnh hẳn ra vì đứa con gái đang quỳ trước mặt bà đã trở về với nó. Bà hiểu, nhưng nói bà chấp nhận cô ta thì lòng bà lại không thể. Vừa thương con, bà lại vừa giận nó không biết chọn lựa, suy nghĩ.

- Má!

Tiếng gọi của Đông khiến cho bà Sương nhìn lên. Thì ra Đông đã về từ lúc nào và đã đứng ngoài cửa nghe rõ hết cả. Anh bước đến và quỳ xuống bên mẹ, tha thiết nói:

- Má! Xin má hãy thương chúng con. Thật sự con không thể sống không có Vân. Chúng con đã khổ biết bao lâu nay rồi mới được gặp lại nhau. Con không muốn mất cô ấy lần nữa. Con chỉ xin má hay chấp nhận cô ấy.

Bà Sương cau mày thờ dãi:

- Nhưng nó giờ đã có chồng rồi. Má không muốn con mang cái tội như là giết vợ người ta, má không muốn con mang rắc rối vào người, con có nghĩ đến điều đó chưa?

- Chúng con khác có cách giải quyết ôn hòa. Tình cảm không thể miễn cưỡng, con nghĩ là cô ấy sẽ không để cho con phiền não và rắc rối.

- Nhưng như thế thì ..Chậc! Người ta sẽ cười chê!

- Má à! Tại sao má lại sợ dư luận chứ? Chúng con yêu nhau và đến với nhau có gì xấu xa đáng tội? Chẳng lẽ má không muốn cho con được hạnh phúc?

- Tại sao con lại nói thế ? Má chỉ có mình con mà.

- Nhưng má không chấp nhận. Vân là má đã làm cho con khổ sở lắm, má biết không ?

Bà nhìn sững con trai:

- Con trách má đó sao ? Má chỉ muốn cầu toan cho con, trong khi người đàn bà kia luôn đem đến cho con nỗi buồn phiền khổ sở, cô ta đã bỏ con đi lấy chồng, giờ lại muốn trở lại cùng con, má chỉ sợ nay mai này cô ta cũng sẽ lại bỏ con đi theo người khác. Con hãy hỏi xem cô ta có thật tâm yêu con hay không ?

- Má không hiểu được chuyện tình cảm của chúng con đâu. Má đừng nghi như thế. Con tin là chúng con quyết định đến với nhau là đúng. Vân sẽ đem lại hạnh phúc cho con.

- Con cứng đầu lắm. Thế con có nghĩ đến má hay không ? Bao năm qua, má tần tảo nuôi con thế nào, mà giờ đây con lại cứ muốn chống đối lại má.

Bà Sương ghen lời vì buồn giận, khiến cho Vân đứng kế bên vội lên tiếng:

- Anh Đông! Em nghĩ anh đừng làm cho bác thêm buồn lòng nữa.

Đông nhìn người yêu:

- Nhưng em hãy để cho anh nói.

- Em nghĩ không phải là lúc này, anh đi ra đi.

Bà Sương quắc mắt nhìn Vân:

- Cũng tại vì cô mà mẹ con tôi mới ra nông nỗi này. Cô đúng là khắc tinh của chúng tôi mà.

Vân cúi đầu nhẫn nhục:

- Cháu xin lỗi bác. Nếu như bác không vui vì cháu, nhưng cháu thật tâm yêu anh Đông và cháu sẽ cố gắng sửa đổi để mong bác chấp nhận cháu.

- Hừ! Không bao giờ. Cô đừng mơ mộng viễn vông. Hừ! Cô khiến cho tôi tức chết đi được vì cô. Cô đi đi !

Đông khổ sở kêu lên:

- Má !

Bà giận dữ quay lại Đông:

- Còn con nữa. Nếu con còn coi má là má của con thì con hãy cắt đứt với cô ta đi, một là má, hai là cô ta.

- Má đừng bắt con chọn lựa. Con sẽ không chọn lựa đâu. Vì má và Vân là 2 người thân yêu mà con không muốn mất.

- Nếu thế thì con cứ việc làm theo ý của con, coi như không có má. Con muốn đi đâu thì đi đi.

Đông cúi đầu buồn bã, anh biết là mẹ đang tức giận và không thể nghe lời anh giải thích. Tốt hơn hết là lui ra ngoài chờ một dịp nào khác để thưa chuyện với mẹ. Anh nhất định sẽ không bỏ cuộc. Anh tin là

thời gian sẽ ủng hộ anh.

Vân khẽ siết tay người yêu và nói:

- Anh đừng buồn nữa.

Đông quay lại kéo Vân vào lòng, dịu dàng nói:

- Em không trách má cố chấp chứ ?

- Làm sao em dám trách má được ? Là lỗi do em không biết lấy lòng má. Nhưng anh hãy tin, từ đây em sẽ cố gắng làm vui lòng má, cho dù má có đuổi xô mắng chửi gì em cũng vui lòng, miễn sao em được sống bên cạnh anh là được rồi. Em tin với tình yêu của hai chúng ta, má rồi sẽ nhận ra và chấp nhận em. Má không phải là người không suy xét và không có tình cảm.

- Hoàng Vân! Em thật đáng yêu !

Vân ngược nhìn người yêu nồng nàn:

- Lỗi do em gây ra và em sẽ cố gắng sửa đổi lại không phạm sai lầm nữa. Em đã tưởng mất anh rồi. Em thật là ngu ngốc !

- Nhưng cũng tại vì anh xúc phạm trước, quá hồ đồ nóng nảy nghĩ lầm cho em và còn vũ phu đánh em nữa. Nhưng em có biết không ? Lúc nhậ được thiệp báo tin cưới của em, anh như muốn điên lên và muốn chạy ngay đê6'n với em để ngăn cản em. Nhưng rất tiếc là lúc đó má lại đang ở trong tình trạng nguy cấp, anh không thể bỏ má một mình, kể từ lúc đó, anh cứ như người mất hồn không thiết sống. Cho đến khi gặp lại em. Hoàng Vân! Từ đây cho dù có chông gai nào xảy ra, chúng ta cũng không bao giờ bỏ cuộc và xa nhau nữa, được không em ?

Vân xúc động ngả má đầu xinh đẹp lên vai anh và khẽ đáp:

- Em sẽ không bao giờ xa anh nữa.

Đông đặt túi trái cây và thực phẩm lên bàn rồi nói với bà Sương khi thấy bà đang loay hoay sắp sửa nấu cơm.

- Má à! Má để đó cho Vân làm. Má nghỉ tay đi má.

Bà Sương cau mày:

- Chuyện của má để má làm, má không dám chờ vả ai cả.

Đông giả lả:

- Má à ! Má nói má mệt mà, má đừng ráng nữa - Đông nháy mắt với Vân.

Cô bước đến cười tươi:

- Bác! Bác nghỉ tay để con làm cho.

Bà Sương dẫn đôi đĩa bếp trên bàn:

- Hừ! Xem ra bây giờ tôi chẳng còn làm chủ được chính mình trong căn nhà của mình nữa.

Vân le lưỡi quay nhìn người yêu:

- Anh lên đỡ ngọt má đi.

Bà Sương ngồi xuống chiếc ghế, hậm hực. Đông bèn đơn đả:

- Má ! Má ! Vân có mua trái cây để con lấy cho má ăn.

Bà Sương gạt ngang:

- Thôi, má không cần.

- Má à ! Chẳng lẽ má giận con suốt đời hay sao ? Nếu như má không vui khi thấy con thì sau khi Vân thu xếp chuyện gia đình của cô ấy xong, con và cô ấy sẽ dọn đi nơi khác ở để cho má không còn thấy chướng mắt nữa.

Bà Sương hốt hoảng kêu lên:

- Con nói sao ? Con định dọn ra ngoài à ?

- Chỉ vì má ép con mà thôi.

Bà Sương thần thờ buồn bã:

- Má không có. Chẳng qua con vì đưa con gái đó mà muốn bỏ má.

- Má ! Má biết là con rất yêu cô ấy, con không thể sống thiếu cô ấy, thế mà má khi không chịu chấp nhận cô ấy, con không biết mình phải làm sao nữa. Con không thể bỏ cô ấy và lại càng không bỏ mặc má. Nếu như má thương con, xin má hãy thương luôn Hoàng Vân.

Bà Sương chau mày nhìn vẻ mặt khẩn thiết của con thì cúi đầu trầm ngâm.

Nó nói không sai. Bà biết trong lòng nó, đưa con gái kia rất là quan trọng. Bà đã chứng kiến cảnh nó đau khổ tuyệt vọng thế nào khi mất đứa con gái ấy và cũng chứng kiến được cảnh nó vui mừng sung sướng dường nào khi gặp lại đứa con gái ấy ! Bà không thể ngăn cản tình yêu của nó, nên như bà cứ chống đối thì ắt là bà sẽ mất cả đứa con trai độc nhất của mình ! Bà buồn phiền thở hắt ra miễn cưỡng nói.

- Thôi được rồi ! Má sẽ vì con, tuy nhiên không có nghĩa là má phải yêu thương nó ! Nếu như nó không tốt với con thì đừng có trách má khắc khe.

Đông mừng rỡ kêu lên:

- Con cảm ơn má !

- Hừ !

Bà Sương nhìn mâm cơm thơm tát do Vân ra sức nấu nướng, đang bốc mùi thơm ngào ngạt trên bà. Bà ngồi xuống và cầm lấy chén đũa.

- Thưa bác, mời bác dùng cơm !

Vân lễ phép mời bà, Đông lẹ làng gấp cho mẹ.

- Má ăn thử coi ngon không má. Con biết má thích ăn mấy món này nên mới nói Vân mua về cho má ăn

đó.

Bà liếc xéo miếng thịt bò, rồi gấp bỏ vào miệng, chưa nhai bà đã nhả ra chệch bai.

- Dai quá !

Vân vội lên tiếng:

- Con còn vụng về hay là bác thử dùng chả cá xem.

Bà lạnh lùng cắn miếng chả cá rồi chau mày.

- Hừ! Tanh quá ! Ăn không được.

Đông ngượng ngập nhìn Vân, rồi quay sang mẹ nói:

- Má à! Hay là má ăn thử món xào vậy.

Bà nhăn mày:

- Má không ăn nữa !

- Má !

Đông kêu lên như van nài:

- Con thấy Vân nấu nướng cũng đâu có tệ, má đừng vậy mà, cô ấy đã bỏ công sức cả buổi chẳng qua cũng vì muốn làm vui lòng má.

Bà xẵng giọng:

- Bây giờ con muốn má làm sao, má ăn không được thì nói không được, khẩu vị của má không ai làm vừa ý má được, con đừng có phí sức nữa, thôi con ăn được thì ăn đi, thà má ra đầu phố ăn tô phở cho xong.

Đông cau mày định lên tiếng thì Vân đã đạp nhẹ lên chân anh ra dấu cho anh im lặng rồi nói.

- Con thật vụng không biết cách nấu nướng, hay là hôm nào bác chỉ cho con làm, con có mau một ít trái cây để con lấy cho bác dùng.

- Thôi khỏi, chừng nào tôi muốn ăn thì tôi ăn, không cần cô bận rộn, cô cứ mặc tôi.

Đông thở dài ão não khi thấy mẹ đi khuất vào trong:

- Anh thật không biết phải làm sao nữa.

Vân nắm tay người yêu nhẹ nhàng khẽ nói:

- Anh đừng buồn, em nghĩ chúng ta cần phải kiên trì thuyết phục má, không thể nói ngày một ngày hai mà có thể khiến cho má chấp nhận em được, bây giờ má không xua đuổi em đã là tốt lắm rồi, anh ép bà trong một lúc phải yêu thương thì quá sức của bà !

- Em không bắt mãi sao ?

Vân lắc đầu:

- Dù sao cũng là lỗi của em đã không biết cư xử cho má vui.

- Anh thấy thiệt thòi cho em.

Vân cười hiền:

- Không có đâu ! Em có thể làm tất cả vì anh.

Đông sung sướng nhìn người yêu triu mến:

- Em điên quá !

- Nếu như điên mà được anh yêu thương em cũng cam tâm chấp nhận.

Đông vuốt nhẹ lọn tóc xòa ra trên trán người yêu và âu yếm nói:

- Anh yêu em và không cần em phải điên vì anh, từ đây chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.

Vân ngả đầu lên vai Đông mỉm cười hạnh phúc.

- Em cũng yêu anh và muốn ở bên anh suốt đời, em sẽ không làm điều gì nông nổi đại dột nữa !

Cả hai đắm đuối nhìn nhau và nghe niềm hạnh phúc đang trào dâng trong lòng.

Bà Huỳnh lắc đầu trả lời con trai.

- Má có biết nó đi đâu đâu.

Đình Huy nóng nảy chau mày.

- Cô ấy đi không nói gì với má sao ?

Bà Huỳnh đáp:

- Nó nói là nó ra ngoài mua sắm gì đó.

- Mua sắm gì mà suốt cả buổi chiều đến tối mịt vẫn chưa về !

- Chặc ! Từ lúc má lên đây đến giờ, má thấy nó cứ đi suốt ! Lúc thì nói đi mua sắm, lúc thì đến nhà bạn bè, lúc thì lại đi thăm người quen rồi còn đi làm tóc làm móng ! Ôi thôi, có hôm nào nó ở nhà đâu.

Huy nhăn trán.

- Cô ấy đâu có bạn bè gì ngoài Đan Khánh nhưng con không nghe Khánh nói là có gặp cô ấy !

Bà Huỳnh vô tâm nói:

- Má cho nó có đi thì đã sao ? Con cũng đừng nên gò bó nó quá, lấy chồng đâu có phải là ở tù, con thì đi suốt ngày, còn má thì già cả biết nói chuyện gì với má được, thôi thì cứ để cho vợ con nó thoải mái một chút.

- Má thật là một bà mẹ chồng tốt nhưng con ...

Bà Huỳnh chau mày:

- Nhưng cái gì, đừng có ghen bóng ghen gió lại mất hạnh phúc gia đình, ai thì má không biết chứ vợ con thì má tin nó không phải là cái đứa mất nết lả lơi, má biết nó từ nhỏ mà !

- ...

- Vợ chồng phải tin tưởng nhau nếu không khó mà ăn đời ở kiếp với nhau lắm, nó là đứa con ăn học không làm điều gì bậy bạ đâu, con đừng có chau mày chau mặt nữa, vào thay áo tắm rửa rồi ra ăn cơm !

- Con cũng mong là được như lời má nói.

Bà Huỳnh gất lên:

- Nói cái gì, thôi đi tắm đi !

Đình Huy bỏ vào phòng nhưng trong lòng thì vẫn chưa thôi suy nghĩ - Hoàng Vân đã đi đâu ? Trong cái thành phố này cô ấy không hề quen biết ai ngoài Đan Khánh nhưng anh không nghĩ là cô ấy lại đến chỗ Khánh mỗi ngày như vậy ! Từ lúc cãi nhau đến nay cô ấy có cái gì đó thật khác thường, như đang giấu giếm anh điều gì đó ! Những lúc gần đây vì công việc làm ăn anh cứ phải đi suốt nên không có thời gian ở bên cạnh cô ấy ! Mặc dù khi về với anh cô ấy đã có tỳ vết, anh rất tức giận hờn ghen nhưng cũng rất yêu thương cô ấy ! Anh không thể vì chuyện cô ấy không còn trinh trắng trước khi làm vợ anh mà thôi không yêu cô ấy được ! Tình yêu mà anh dành cho cô ấy thật sâu sắc khó có thể nói ra thành lời!

Tiếng của Hoàng Vân vang lên.

- Thưa má, con mới về !

Bà Huỳnh ngẩng lên gật đầu:

- Ồ! Con đi đâu giờ này mới về vậy ?

Vân thoáng bối rối rồi cô đáp:

- Dạ, con đi mua mấy thỏi son tình cờ gặp người bạn cũ nên ngồi nói chuyện quên mất giờ giấc !

- Chắc ! Thăng Huy nó về rồi đó, nó trông con nãy giờ !

- Vậy sao ? Vậy để con vào gặp anh ấy!

- Ồ!

Vân ngập ngừng trước cửa phòng của hai vợ chồng, cô không biết phải đối diện với Huy ra sao nữa, thì tiếng Huy đã vang lên.

- Em mới về đó à ! Sao không vào ?

Vân bước vào không nhìn anh, cô nói:

- Anh về sao không điện cho em đi đón anh.

Huy nhìn cô và nói:

- Anh định tạo bất ngờ cho em không ngờ em lại là người tạo bất ngờ cho anh.

Vân dè dặt nhìn chồng:

- Em có gì đâu !

Huy nhướn mày chăm chú nhìn cô:

- Nghe má nói em lúc này thường ra ngoài và về nhà rất trễ ?

- Em.. Vân luông cuống né tránh ánh mắt của chồng.

- Ồ ..em cũng ...chỉ đi dạo phố thôi.

Ánh mắt Huy hoài nghi nhìn nàng.

- Vậy sao ?

- Anh không tin em ư ?

Huy thở dài và quay đi. Xa cách bao ngày anh rất nhớ Vân, mặc dù nỗi đau do cô gây ra cho anh vẫn chưa nguôi nhưng anh không hề thôi thương nhớ cô, tình yêu dành cho cô càng mãnh liệt thì sự độc chiếm càng tăng trong lòng anh... khuôn mặt của Vân dưới ánh đèn trông thật quyến rũ, mái tóc cắt ngắn loà xòa trên trán ôm lấy khuôn mặt mỹ miều với đôi mắt đen huyền thăm thẳm như hút lấy lòng người cùng bờ môi mọng đỏ và những đường cong tuyệt mỹ ẩn hiện sau lớp áo như mời gọi nỗi khao khát trong lòng anh.

Lòng anh chột rợn lên một sự đam mê thèm muốn đến kỳ lạ, anh kéo ghì nàng vào lòng và ngấu nghiến bờ môi nàng bằng tất cả sự cuồng nhiệt say đắm.

Vân chau mày và đẩy bật Huy ra với tất cả sức lực của mình cô gất lên :

- Anh làm gì vậy ?

Huy hệt hững nhìn cô, Vân tấm tức giận dữ.

- Anh không cần phải dày vò hành hạ em nữa ! Đình Huy!

Huy nhíu mày ngỡ ngàng chua xót.

- Em... em cho là thế sao ?

- Chẳng lẽ không đúng ?

Huy cay đắng nhếch môi:

- Anh không có ý đó ! Đã mấy ngày qua anh đi vắng không được thấy em, anh chỉ muốn ..muốn tỏ một chút nỗi nhớ qua hành động của mình ! Có lẽ anh đã không khéo !

Vân dịu lại và cảm thấy áy náy vì thái độ quá khích của mình lúc nãy, cô cúi đầu và ngồi xuống bên cạnh giường, trong khi Huy vẫn buồn bã lên tiếng.

- Anh thật sự rất muốn đem đến cho em thật nhiều hạnh phúc, anh đã mong đợi cuộc hôn nhân này bao nhiêu năm qua, thế mà giờ đây nó lại không được như những gì anh mong muốn.

- Chúng ta đã sai lầm ngay từ khi về với nhau ! Em không trách anh điều gì cả ! Em biết anh rất tốt và ..Cũng rất yêu em ! Lỗi là do em, em không thành thật, em đã dối gạt anh ! Em không xứng ! Đình Huy!

Huy ngược lên và đăm đăm nhìn Vân, anh nói.

- Không phải là do em tất cả, anh cũng có phần bởi vì anh quá ích kỷ hẹp hòi, cứ mãi để cho dĩ vãng che lấp đi cái hạnh phúc mà anh đang có. Vân! Chúng ta hãy làm lại từ đầu được không ? Những gì đã qua hãy để cho nó qua luôn đi đừng nghĩ đến nữa ! Anh hứa với em từ đây anh sẽ là một người chồng tốt của em.

Hoàng Vân lắc đầu:

- Em không có ý đó ! Đình Huy !

Thật ra lần trước sau khi anh đi em đã suy nghĩ thật nhiều, em không muốn chúng ta kéo dài mãi cuộc sống không vui này nữa ! Chúng ta chia tay đi !

Đình Huy nhíu mày nhìn cô trân trân ngỡ ngàng, rồi ngay trong khoảnh khắc đó đôi mắt của anh chợt lóe lên giận dữ.

- Tại sao em cứ mãi nhắc đến hai chữ chia tay đó cùng anh ? Tại sao không phải là chuyện khác ?

-...

- Hừ! Em có biết sau lần em đề nghị ly hôn, lòng anh đau như cắt, anh đã phải bỏ đi suốt cả tuần lễ nay, anh cứ ngỡ đó chỉ là câu nói bông bột thiếu suy nghĩ của em trong nhất thời rồi thôi, anh cứ nghĩ sau khi anh trở về thì tất cả sẽ êm đẹp thế mà ...Hừ !

-..... - Có lẽ sau đêm tân hôn anh đã có những hành động không đúng, anh đã giận dữ cùng em nhưng điều đó không phải là do anh muốn gây ra cho em, em có hiểu cho tâm trạng của anh hay không ? Suốt bao nhiêu năm qua, anh đã yêu thương em, anh tâm tâm niệm niệm làm tất cả mọi việc điều vì em, hình bóng em lúc nào cũng ngự trị trong tim anh, anh nâng niu trân trọng em và giữ gìn cho em, thế mà em thì sao, em đã ..đã ...Hừ, đã đến với người đàn ông khác trước anh.

-...

Huy ôm đầu đau khổ kêu lên.

- Em thật là ác và nhẫn tâm ! Em có hiểu cái cảm giác lúc đó của anh ra sao hay không ? Thì ra anh giữ gìn cho em cũng chỉ là một điều mĩa mai và đáng nực cười, em đã biết cách làm cho anh đau đớn phần nộ ! Em đã đáp lại tình yêu của anh như thế đó ! Thật ra bao nhiêu năm qua anh đã ở vị trí nào trong trái tim em ! Em nói đi !

Hoàng Vân sợ hãi trước cơn thịnh nộ của Huy cô lắc đầu lấp vấp.

- Em ..em xin lỗi !

- Hừ ! Em gây cho anh biết bao điều dở cười dở khóc để rồi em chỉ nói có một câu xin lỗi cho anh là xong hay sao ?

- Em biết là em đã làm anh tổn thương nhưng em không cố ý, em ..Em thật hồ đồ, em đã làm khổ anh và làm khổ cả chính em nhưng điều mà em đã đề nghị ly hôn là điều chân thật nhất của em.

- Ha Ha Ha ! - Huy chợt bật cười, tiếng cười của anh nghe rất đáng sợ, anh nhìn cô với ánh mắt đỏ vằn tia máu anh nói :

- 10 mấy năm yêu em anh đã rất mong muốn em chân thật cùng anh không ngờ bây giờ anh lại được nghe lời chân thật nhất mà em dành cho anh là em đòi ly hôn cùng anh chỉ sau có mấy tháng đám cưới em thật biết cách chế giễu và cười cợt anh lắm !

- Em không có.

- Im đi !

- Đình Huy! Anh đừng vậy được không ? Anh hãy bình tĩnh lại đi, dù sao chúng ta không còn là trẻ con để hờn giận, để không biết suy nghĩ, tình cảm không thể ép buộc và miễn cưỡng ! Em không hề muốn lừa dối anh, nhưng cũng không nở từ chối khi mà anh thì quá cuồng nhiệt tận tâm vì em, em đã chấp nhận làm vợ anh chỉ là muốn đền đáp phần nào ân tình mà anh đã dành cho em bấy lâu...

- Thôi đủ rồi !

Huy đau khổ kêu lên.

- Em muốn nói vì em thương hại anh, thương hại cho cái môi tình quá u ngốc nghếch ngu si của anh chứ gì ? Cảm ơn em lắm, em quá là người có tấm lòng! Cảm ơn sự bố trí và lòng tốt đó của em.

- Đình Huy !

- Em không phải nói nữa, chúng ta chia tay đi !

- Huy !

- Vừa lòng em rồi đó ! Anh không muốn em phải ân hận vì đã bỏ thí cái lòng hảo tâm của em không đáng chỗ, anh là một người biết suy nghĩ và hiểu biết ! Em cứ làm những gì em thích, em thích bỏ anh cũng như lúc thích đồng ý lấy anh vậy !

Nói rồi Huy quay lưng đau khổ bỏ ra khỏi nhà !

- Ủa, Huy !

Bà Huỳnh ngạc nhiên khi thấy con trai vẫn mặc nguyên bộ đồ lúc mới về và đẩy xe giận dữ lao ra đường, bà lẩm bẩm:

- Lạ kỳ chưa ! Nó mới đi xe về, đáng lẽ vợ chồng phải quần quýt mừng rỡ nhau chứ, có đâu nó lại ùng ùng bỏ đi như vậy !

Bà ngược nhìn lên lầu thắc mắc:

- Hoàng Vân ! Vân !

Vân miễn cưỡng mở cửa phòng cho mẹ chồng, cô tránh ánh mắt dò xét sắc như dao của bà.

- Có chuyện gì vậy ! Má thấy thằng Huy nó chạy ra đường giận dữ lắm, tụi con cãi nhau sao ?

- Dạ, con và anh ấy có chút chuyện hiểu lầm, không sao đâu má đi nghỉ đi.

Bà chau mày :

- Sao lại vậy ? Lúc nãy nó trông con và đứng ngồi không yên mà.

- Dạ, có lẽ vì vậy nên anh ấy đã giận con, anh ấy đi chắc là chút sẽ về tới má đừng lo, má đi ngủ đi, để con chờ cửa anh ấy được rồi !

Bà thở dài :

- Thôi được! Má đi ngủ trước, nó về thì con cố mà dỗ ngọt nó, đàn ông nóng nảy vậy đó.

- Dạ !

Trong khi đó Đình Huy đang ngồi uống rượu trong một quán bar mà anh chưa hề đến lần nào. Anh cảm thấy men rượu sẽ giúp cho anh được quên đi tất cả ưu phiền mà người vợ trẻ đẹp anh luôn yêu thương gây ra cho anh !

- Anh Huy !

Tiếng gọi của Khánh khiến cho Huy ngạc nhiên nhìn lên.

- Là em à ? Sao em lại ở chốn này.

Khánh kéo ghế ngồi và đáp:

- Em có người bạn hiện đang làm tiếp viên ở đây.

Huy chau mày nhìn Khánh.

- Em có bạn làm tiếp viên à ?

Khánh chợt nhớ đến những ngày tháng cô cũng từng trải qua lúc trước và bối rối trước ánh mắt dò xét của Huy đang nhìn mình, cô biết Huy rất nghiêm túc không thích giao du và tránh quen biết với những thành phần mà anh liệt vào hạng thấp hèn xấu xa ! Anh không có tư tưởng phóng khoáng như Chương, cô vội nói tránh đi.

- Là vậy, đũa bạn này em quen từ lâu lúc còn đi học hôm nọ nghe nói nó vì hoàn cảnh nên phải làm ở đây, em muốn tìm nó gọi nó về phụ em trông coi tiệm uốn tóc, dù sao nó cũng là bạn bè. Và lại nó cũng có tay nghề, em không muốn nó sống ở môi trường này nữa !

Đình Huy nói:

- Em thật tốt bụng nhưng em đã suy nghĩ kỹ chưa, những người làm cái nghề này, họ đã quen ăn sung mặc sướng và bán nụ cười ánh mắt, họ không chịu cực khổ như em được, chưa kể đến chuyện họ quen xài tiền, biết em có đủ khả năng chi trả tiền cho họ không ?

- Anh nghĩ vậy sao ? Không phải ai cũng như ai đâu.

- Em đừng quá thơ ngây, tin tưởng vào họ, đã đến làm tiếp viên ở trong các quán bar thì chẳng có người nào tốt lành cả.

Khánh xạm mặt ngượng ngao:

- Em không nghĩ thế, đôi lúc hoàn cảnh đưa đẩy cho nên mới phải làm cái nghề tiếp viên quán rượu, cái nghề luôn bị người đời khinh rẻ chê bai nhưng không hẳn họ làm tiếp viên là họ đã bán rẻ cả nhân cách của mình đâu - Huy nhếch môi cười khẩy:

- Em đúng là ngây thơ nên mới nghĩ như vậy. Anh là đàn ông, anh hiểu rõ hơn em về vấn đề đó.

- Không đúng ! Anh không nên nghĩ như thế. Có nhiều người vẫn giữ được nhân phẩm và sự trong sạch.

Huy bật cười:

- Anh chưa hề thấy.

Khánh cãi lại:

- Anh chưa thấy không có nghĩa là không có. Thí dụ như ...

- Thôi, anh không cãi với em nữa. Em đừng nói với anh thí dụ như cô bạn của em, làm sao em biết được cô ta vẫn giữ gìn được tư cách của cô ta. Đâu phải lúc nào em cũng ở bên cạnh cô ta đâu. Em nghe cô ta nói à ? Không thể tin được.

- Không phải là bạn em mà chính là ...

Huy nhướn mày chế giễu Khánh:

- Em đừng nói với anh người đó chính là em.

Khánh cúi mặt mím môi đáp:

- Phải đó. Là em đó !

Huy bật cười lớn:

- Thôi, đừng đùa nữa Khánh. Cho anh xin đi.

Khánh buồn bã nhìn Huy, hỏi:

- Anh không tin ?

Huy gật đầu:

- Phải.

- Nhưng ..nhưng nếu thật sự em đã từng làm tiếp viên thì anh còn xem em như ..bây giờ không ?

- Ồ ...- Huy chau mày và đáp - Anh rất ghét những cô gái đồ thừa hoàn cảnh để bán rẻ nhân cách của mình. Nếu như là em à ...anh cũng không bao giờ chấp nhận ?

Khánh tê tái cõi lòng cười gượng:

- Rất may em lại không phải.

Huy gật đầu:

- Phải. Rất may mà em không dấn thân vào con đường này để cho anh không phải thất vọng vì em.

Khánh thờ dãi hỏi sang chuyện khác:

- Anh và Vân lúc này ra sao? Vân vẫn khỏe chứ ?

Giọng Huy chột trâm buồn:

- Thế theo em thấy anh ra sao ? Em rất thông minh phải không ?

- Không hẳn thế đâu.

Huy nhếch môi:

- Một người đàn ông vừa cưới một cô vợ xinh đẹp, lại ra ngoài uống rượu một mình giữa giờ này, chẳng lẽ không gâp cho em suy nghĩ gì sao ?

Khánh dè dặt đáp:

- Chẳng lẽ anh vẫn chưa tìm được cách giải quyết ổn thỏa và anh không thể tha thứ cho Vân ?

- Anh rất yêu Vân và không muốn mất cô ấy. Anh đã cố không nghĩ đến quá khứ, nhưng ...- Huy ảo não thở ra - Nhưng cô ấy đã quyết định ly dị.

- Sao ?

- Vân nhắc đến vấn đề này đã hai lần rồi và rất là cương quyết em nói anh phải làm sao đây ?

Huy bung ly rượu và uống cạn một hơi rồi rót thêm ly khác. Khánh ái ngại nhìn chai rượu đã voi gần hết, cô nhăn mặt lên tiếng:

- Anh đừng uống nữa được không ?

Huy nhượng mày cười khô:

- Nếu không uống thì anh còn biết làm gì bây giờ ? Anh rất buồn, em có hiểu không ? Anh không ngờ Vân lại có thể đối xử với anh như vậy.

Khánh xót xa ái ngại:

- Anh Huy !

Cô chưa kịp lên tiếng an ủi thì Huy đã giận dữ vò đầu đau khổ:

- Tại sao chứ ? Tại sao cô ấy lại có thể đối xử với anh như vậy. Cô ấy bõn cợt với tình yêu của anh, nếu như không yêu anh thì tại sao lại chấp nhận làm vợ anh để giờ đây cô ấy lại cho là mình vì thương hại anh, anh có sự tự trọng của một thằng đàn ông. Mà tại sao cô ấy lại không nghĩ cho anh ? Cô ấy đã cố tình đùa cợt cùng anh.

- Em nghĩ Vân không có ý đó đâu.

- Em không cần bênh vực cho cô ấy !

Huy gất lên và tiếp tục nốc cạn hết ly rượu trên tay. Khánh ái ngại lên tiếng ngăn cản:

- Anh đừng uống nữa Huy, anh say rồi đó.

Huy lờ mờ nhìn Khánh:

- Anh không say. Cho dù có uống cạn hết rượu trong cái quán này, anh cũng không thể nào say được. Vì trong đầu óc của anh cứ vang lên cái câu nói mà Vân đòi chia tay cùng anh. Anh không say nên anh không thể quên. Anh rất buồn, em hiểu không ?

- Em ..em không thể hiểu được khi bị người hôn phối của mình từ bỏ mình, bởi vì em chưa được kết hôn và cũng chưa được người mình yêu hiểu rõ mối tình của mình, nhưng em biết khi phải xa người mình yêu thương thì rất là đau khổ, em không hiểu nỗi đau của anh có giống như nỗi đau của em hay không, nhưng có lẽ là cả hai nỗi đau đều không thể nhẹ nhàng và dễ chịu.

-...

Khánh vẫn cúi đầu trầm giọng nói trước ánh mắt ngạc nhiên và chăm chú của Huy nhìn mình.

- Em đã yêu một người và cho đến tận bây giờ em cũng không dám bày tỏ, cuộc tình đó cứ ray rứt trần trụi trong lòng em từng giờ từng phút, em không dám nói cùng ai và càng không dám để lộ tâm tư của mình. Trước mặt mọi người em vẫn phải cười nói như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong lòng em thì bão tố cứ cuồng điên dậy sóng. Em ..em rất đau khổ vì cứ phải kiềm chế mình.

Huy nhìn Khánh đang bút rứt giải bày tâm sự rồi khẽ hỏi:

- Anh có thể biết người đàn ông đó là ai không ?

Khánh bối rối cúi đầu:

- Anh thật muốn biết sao ?

- Nếu như em không muốn nói.

- Em...

Khánh cắn môi và thu hết can đảm nhìn Huy khẽ nói:

- Người đó chính là... anh.

Huy kinh ngạc nhìn sững Khánh:

- Là anh ư ?

Huy bối rối trước ánh mắt da diết buồn bã của Khánh. Đôi mắt cô đã nói lên tất cả những điều mà anh còn đang ngờ vực. Anh thật không ngờ là như thế, bởi vì trong thâm tâm của anh, lúc nào anh cũng xem Khánh như đứa em gái của mình. Điều mà Khánh vừa thổ lộ khiến cho anh nghe rồi, thì rất ngỡ ngàng lúng túng.

Khánh cắn nhẹ môi và cúi mặt khẽ lên tiếng:

- Anh có vẻ ngạc nhiên lắm phải không ?

Huy đáp:

- Anh chưa hề nghĩ là em lại yêu anh.

Khánh chua xót:

- Em hiểu. Em cũng biết là em không có gì đáng để cho anh quan tâm, chú ý.

Huy vội nói:

- Anh không cố ý như em đã nghĩ, chẳng qua vì anh luôn xem em như một người em gái của anh. Đan Khánh, anh xin lỗi.

- Tại sao lại xin lỗi em ? Vì anh không biết tình yêu mà em đã dành cho anh bao lâu nay hay là vì anh không thể và không bao giờ có thể yêu em.

Huy cúi đầu xoay xoay ly rượu đã cạn rồi thở dài:

- Vì cả hai điều đó.

Đan Khánh cắn môi nghe lòng đau nhói vì lời từ chối của Huy. Cô cau mày đau khổ kêu lên:

- Anh không thể nói dối với em sao ? Anh có thể nói là anh cũng có cảm tình cùng em, anh không biết là em đã yêu anh bao lâu nay cho nên anh mới hờ hững vô tình với em. Kể từ giây phút này, khi anh đã hiểu ra thì anh sẽ đối xử khác cùng em.

Huy lắc đầu buồn bã nhìn cô:

- Anh không thể nói những lời đó. Anh không muốn đùa cợt với em, không muốn cho em nuôi hy vọng, bởi vì sau khi em hiểu ra anh không hề yêu em thì em sẽ rất đau khổ, anh không muốn em giống anh bây giờ.

Khánh ứa nước mắt gục đầu:

- Vậy chẳng lẽ bây giờ anh đang cho là em không hề đau khổ ?

- Anh không nghĩ thế. Anh biết những lời anh vừa nói làm em rất đau lòng, nhưng thà là như thế rồi quên, còn hơn em cứ mãi nắm nuôi hy vọng để rồi lại càng thất vọng oán hờn lại anh.

- Chỉ vì anh sợ em oán hờn, mà anh không chịu nói lời ngọt ngào, dù chỉ là giả vờ, để cho em cảm thấy

mình hạnh phúc được một chút hay sao ?

Huy tránh ánh mắt của Khánh:

- Anh có biết trong bao năm qua, em cứ ao ước được có anh bên em, được anh ôm em vào lòng một lần, được nghe anh nói lời âu yếm ngọt ngào, được một lần hạnh phúc bên anh dù cho có phải đánh đổi và trả giá em cũng cam tâm tình nguyện. Thế mà bây giờ sau khi em bộc lộ hết tình yêu của mình với anh, anh lại nhẫn tâm từ chối và bảo em đừng trông chờ hy vọng, anh đáng ghét lắm. Anh thật đáng ghét. Dù sao em cũng là con gái mà.

Đan Khánh nói xong thì đứng vội lên bỏ chạy ra ngoài trước ánh mắt sùng sốt của Huy.

Anh đã làm gì vậy ? Có phải anh đã vụng về tàn nhẫn làm khổ Khánh không ? Không. Không có. Anh thật lòng không muốn. Chẳng qua vì anh chỉ muốn Đan Khánh đừng nuôi hy vọng nơi anh, bởi vì trong lòng anh không hề có hình bóng cô ấy cho dù là bây giờ hay mai này cũng thế. Anh đã quá thẳng thắn và đã làm cho cô ấy bị tổn thương. Anh quả là thật đáng trách. Không biết là cô ấy đã chạy đi đâu. Lỡ cô ấy có mệnh hệ nào ...Huy chợt thấy lo lắng và tinh thần rệu rã, anh đứng vội lên loạng choạng lấy xe và chạy đi tìm Khánh.

- Âm ..âm.

Tiếng va chạm của hai chiếc xe khiến cho kính động và cả một khoảng đường đêm.

Khánh hốt hoảng chạy vội lại khi nghe tiếng kháo nhau của người đi đường.

- Uống rượu say quá rồi tông xe từ trong quán ra, chắc anh ta không sống nổi quá.

- Nghe nói ở trong quán bar Thiên Thai ra phải không ?

- Thi đúng rồi. Thấy ghê quá. Máu me đầy đường. Không rõ sống chế ra sao nữa.

Khánh băng người, dạt đám đông đứng dậy và thảm cầu nguyện cho người đó không phải là Huy. Nhưng کیا ..Cô choáng váng tưởng có thể ngất xỉu khi nhận ra Huy.

...

Bà Huỳnh giận dữ nhìn xối vào mặt Vân oán trách:

- Cũng tại con thôi. Chính con đã khiến cho nó xảy ra cơ sự.

-...

Vân cúi gầm mặt không dám nhìn lên trước lời trách mắng của mẹ chồng.

- Nếu như con không cãi nhau với nó, nếu như con đừng để cho nó bỏ ra ngoài, nếu như con làm tròn trách nhiệm của một người làm vợ thì nó đâu phải buồn phiền bỏ đi uống rượu. Nó có mệnh hệ nào thì con đừng trách má.

- Má ! Tại sao má lại quý hết trách nhiệm cho con chứ ?

- Không phải con, chẳng lẽ là má mà nó bỏ ra ngoài uống rượu đến say khướt như vậy ?

- Cho dù có vì giận con, thì anh ấy cũng không nên đi uống rượu. Điều này má không thể đổ hết lỗi cho con.

- Con còn nói nữa ư ? Thật ra giữa con và thằng Huy đã xảy ra chuyện gì ? Má nuôi nó mấy chục năm qua, má chưa hề thấy nó lại uống rượu như lúc này. Con nói cho má biết đi. Giữa tụi con đã xảy ra chuyện gì ?

Vân chau mày thờ dài:

- Con xin má ! Bây giờ là lúc chúng ta dồn hết tâm trí để lo cho anh ấy, chứ không phải là lúc đổ lỗi và quy trách nhiệm cho ai cả, má để con yên được không ?

Bà giận dữ gườm mắt nhìn Vân:

- Nếu như người nằm trong phòng kia là con chứ không phải là con trai của má.

Vân sững sờ bất mãn kêu lên:

- Má! Má có thể nói vậy hay sao ?

- Hừ! Nếu như má biết ai đã gây cho nó xảy ra chuyện này thì má sẽ có cách khiến cho kẻ đó phải ân hận.

Vân thờ dài nhẫn nhịn quay đến chỗ Khánh và hỏi:

- Tại sao mày lại đến đúng lúc anh Huy gặp tai nạn vậy ?

Khánh nhìn lên:

- Tình cờ thôi. Không biết anh ấy có sao hay không ? Nãy giờ đã lâu rồi mà chưa có ai ra.

Vân thờ dài:

- Rất may là đầu của anh ấy không bị tổn thương nào, nhưng cánh tay thì.. Vân kinh hãi hỏi vội :

- Tay anh ấy ra sao bác sĩ ?

- Tay anh ấy đã bị gãy, nhưng với y học bây giờ cũng không có gì đáng ngại. Chúng tôi đã làm phẫu thuật cho anh ấy rồi.

Bà Huỳnh lo lắng xen lời :

- Thưa bác sĩ, vậy con tôi có bị tật nguyên gì không ?

- Về hình thức thì không, nhưng cánh tay không còn làm nặng được nữa. Sau khi vết thương lành, anh ấy phải chịu khó tập luyện, nhưng chức năng hoạt động chỉ còn lại 50% mà thôi. Còn những vết thương khác, tôi nghĩ không có nghiêm trọng mấy. Coi như lần tai nạn này, anh ấy đã gặp may.

Bà Huỳnh chau mày buồn bã:

- Cám ơn bác sĩ. Chúng tôi có thể vào thăm nó không ?

- Tôi nghĩ gia đình nên ở đây chờ vì bệnh nhân đang ở trong phòng hồi sức, không cho tiếp cận ai cả. Gia đình cứ an tâm.

- Cám ơn bác sĩ.

Vân thở phào nhẹ nhõm. Khánh thấy thế thì nhìn Vân với ánh mắt khó chịu, cô nói:

- Đường như mày đang cảm thấy nhẹ nhõm vui mừng như vừa trút được gánh nặng.

Vân đáp :

- Chẳng lẽ vì thế mà mày trách tao ?

- Tao thấy bất nhẫn trước thái độ đó của mày.

- Mày thật ngộ ! Mày cảm tao vui mừng khi tình trạng sức khỏe của Huy không có gì nguy hiểm ư ?

- Tao không cảm điều đó, nhưng thái độ vui mừng của mày như muốn trút bỏ trách nhiệm đối với Huy.

- Nếu thật sự như vậy thì sao ?

- Tao không nghĩ tao lại có đứa bạn vô tâm như mày.

- Hừ ! Tại sao từ lúc Huy bị tai nạn, tất cả mọi người ai cũng muốn quy lỗi cho tao hết vậy ? Tao đâu có xô anh ấy vào cái quán nhậu đó, tao đâu phải là kẻ đụng vào xe anh ấy và càng không phải là người ép anh ấy uống rượu đến say mềm người ra như thế.

- Nhưng nguyên do là vì mày.

- Hừ! Thế mày cho là tao không buồn, không bất mãn, không đau khổ ư ? Nhưng tao có hành động như anh ấy đâu !

- Mày giỏi nói lý lẽ lắm. Chẳng qua chỉ để nguy biện cho hành động của mày và khiến cho lương tâm của mày bớt nặng nề thôi. Nhưng tao biết là mày không thể, mày phải gánh phần trách nhiệm này. Vân à ! Cho nên tao khuyên mày đừng nhắc lại chuyện ly hôn nữa. Hãy đối xử tốt với Huy trong những ngày tháng anh ấy còn điều trị, đó mới là việc mày cần làm để chuộc lại những lỗi lầm và khiến cho lương tâm mày được nhẹ nhàng. Mày hãy quên Đông đi và hãy làm một người vợ tốt.

Vân tức giận đáp:

- Mày lấy tư cách gì xen vào chuyện tình của vợ chồng tao.

Khánh thở ra và buồn bã:

- Phải. Tao chẳng có tư cách gì cả. Tao chỉ là một người bạn cũ thôi, nhưng tao rất quan tâm đến bạn của tao, tao rất quan đến mày và ...Huy. Tao không muốn cả hai người bạn của tao cứ luôn đau khổ buồn bã. Hoàng Vân, tao thành thật khuyên mày nên nghĩ lại, Huy là một người đàn ông tốt và yêu thương mày. Mày đã kết hôn với anh ấy tức là mày đã lựa chọn. Mày phải trung thành và tuân thủ theo sự chọn của mày chứ.

Vân lắc đầu:

- Mày đừng cố công nữa, mày cứ mặc kệ tao đi. Mày không hiểu được tình yêu là gì đâu khi mà mày chưa bao giờ yêu ai cả.

- Mày sai rồi. Tao chưa được người ta yêu thì có, nhưng còn nói tao chưa từng yêu thì không đúng. Tao đã yêu nhau không ích kỷ như mày ! Tình yêu của tao không có sự độc chiếm, tao chỉ cần biết và thấy được người tao yêu được hạnh phúc là tao đã cảm thấy an tâm mãn nguyện rồi !

- Nhưng người tao yêu không phải là Huy, tao không thể vì anh ấy mà hy sinh cả đời mình ! Tao phải vì Đông vì chính tao và vì hạnh phúc cả hai chúng tao ! Mà hiểu không ?

- Tao không hiểu ! Mà biết thế sao mà còn chấp nhận kết hôn với anh ấy ?

- Đó là điều sai lầm mà tao đã nhận phần lỗi của tao rồi đó !

- Mà không thể dùng lời nói suôn để tạ lỗi !

Vân nhìn Khánh đăm đăm rồi chột hỏi:

- Tao không hiểu tại sao hôm nay mà lại nhiệt tình xen vào chuyện vợ chồng của tao như vậy ? Mà có ý gì ?

Khánh khựng lại và bối rối tránh ánh mắt dò xét của Vân.

- Tao ...Tao chỉ vì quan tâm đến mà thôi.

Vân nghi ngờ hỏi lại:

- Thật không ? Nếu như vậy thì mà phải đứng về phía tao chứ.

- Tao ...tao ...

Thấy Khánh ấp úng không trả lời được, thì đôi chân mà của Vân chột chau lại.

- Thật ra mà có ý gì ? Mà có vẻ ngã về quyền lợi của Đình Huy hơn tao ? Mà yêu anh ấy à ?

Khánh đỏ mặt:

- Mà đừng nói bậy !

Vân chột hiểu trước thái độ của Khánh, cô nhếch môi cười nhạt.

- Thì ra là vậy ! Mà chối làm gì chứ ! Từ lâu tao đã có suy nghĩ này nhưng bây giờ tao mới khẳng định được thì ra mà yêu Huy ! Tại sao lại không nghĩ ra sớm hơn ! Mà nói thật đi, lúc Huy xảy ra tai nạn có phải là mà đang có mặt bên cạnh anh ấy ?

- Không có !

Vân cười khẩy:

- Mà chối lẹ quá khiến cho tao càng nghi ngờ ! Không thể nào lại trùng hợp như thế, mà nói thật đi !

Khánh cúi đầu né tránh ánh mắt của Vân.

- Tao ..t.ao...

- Có gì mà mà lại khó nói như vậy ? Tao không trách mà đâu, nếu như đúng là sau khi Huy gây với tao và đi tìm mà thì coi như Huy đã tìm được người đồng cảm cùng anh ấy, điều đó tao phải cảm ơn mà mới đúng !

- Không phải đâu Vân! Thật ra đúng là tao có gặp Huy trước lúc xảy ra tai nạn nhưng anh ấy không có gì với tao cả, anh ấy rất yêu mà ! Mà tin tao đi !

Vân trầm ngâm và nói:

- Tao biết bao phải làm gì mà ! Mà mày không cần quan tâm cho tao, nếu như mày yêu Huy thì mày hãy giúp tao đi !

- Không ! Mày hiểu lầm anh ấy rồi.

- Thôi đủ rồi ! Mày làm ơn đừng có ra vẻ cao thượng nữa ! Bởi vì điều đó tao không cần, tao đâu có ý tranh đoạt Huy cùng mày, tao thật lòng đang muốn rũ bỏ cuộc hôn nhân này mà, mày hiểu không ?

- Nhưng Huy rất yêu mày, anh ấy không muốn mất mày.

Vân cau có gắt lên:

- Nhưng tao không yêu Huy, người tao yêu không phải là Huy ! Mày nghe rõ không ?

Bất chợt tiếng của Huy vang lên tuy yếu ớt nhưng lại rất cứng cấn và lạnh lùng.

- Thôi đủ rồi !

Vân và Khánh cả hai đều đồng loạt quay lại kêu lên.

- Anh tỉnh rồi sao ?

Huy đau đớn nhắm mắt lại.

- Đi ! Tất cả đi đi ! Đi đi !

Khánh kêu lên :

- Anh Huy !

Nhưng Huy đã gắt lớn:

- Đi đi ! Đi ra đi, tôi không muốn nghe gì nữa !

Vân ái ngại nói:

- Anh ra sao rồi !

Huy quát ô lên :

- Cả cô nữa ! Đi ra đi ! Đi đi.

Vừa khi người y tá bước vào lên tiếng can thiệp.

- Xin mời hai chị ra ngoài để cho bệnh nhân nghỉ, không nên làm cho bệnh nhân xúc động trong lúc này.

Bà Huỳnh nghe tiếng bèn bước vội vào hỏi:

- Con trai tôi đã tỉnh rồi sao ? Tôi có thể vào thăm nó không ?

Người y tá nhìn về phía Huy, thấy anh mệt mỏi nhắm mắt như không có ý muốn gặp ai nên đã lắc đầu.

- Xin lỗi ! Mời tất cả ra ngoài để cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

Huy ngược mắt nhìn lên trần nhà, lúc này anh đã tỉnh lại trong khi Khánh và Vân đang tranh cãi nhau và anh đã nghe trọn câu chuyện của họ, nỗi đau trong tim khiến cho anh quên cả nỗi đau của thể xác, khi nghe những lời tàn nhẫn vô tình mà Vân dành cho mình !Hết tất cả rồi ! Thì ra bao nhiêu năm qua anh đã xây lâu đài trên cát, một toà lâu đài thật đẹp, nhưng lại không có nền tảng vững chắc để giờ đây nó đã đổ vỡ tan tành ! Anh thật khờ khạo và uổng phí tâm huyết biết bao nhiêu năm. Huy đau khổ và chột bặt lên cười điên dại rồi tự trách mắng sỉ vả mình.

- Huy ơi ! Mày thật là ngu ngốc khờ dại ! Mày đã đem hết tình yêu của mày đổ vào một cái khoảng không trống rỗng vô nghĩa ! Tại sao mày lại không nhận ra sớm hơn chứ ! Mày còn nắm nuôi điều gì nữa ở cô ấy ! Sự thương hại ư ? Không ! Không thể ! Mày không thể để cho người ta cười nhạo, không được đánh mất sự tự trọng của mày ! Chia tay với cô ấy đi ! Hãy để cho cô ấy ra đi, đó là điều mày nên làm trong lúc này!

Mặc dù đã có quyết định thế nhưng tim của Huy vẫn nghe đau thối từng cơn và mắt anh chột cay xé ứa lệ ! Làm sao mà anh có thể không rơi lệ khi tiễn đưa một tình yêu mà anh đã tôn thờ trân trọng và say đắm suốt bao lâu nay !

Vân đứng tần ngần trước cánh cửa phòng bệnh mà hôm qua Huy đã nằm. Cô đưa tay ra định mở cửa thì người y tá chột xuất hiện bên cô lên tiếng, dường như cô ta đã có ý chờ để ngăn cản Vân từ lâu.

- Thưa cô ! Bệnh nhân không muốn gặp ai cả, xin cô cảm phiền đừng quấy rầy bệnh nhân !

Vân đáp:

- Nhưng tôi là vợ của anh ấy !

- Vậy có phải cô là cô Hoàng Vân ?

- Phải, có gì không ?

Vân thoáng ngạc nhiên vì câu hỏi của chị ta.

Cô y tá nói:

- Vậy thì ông Huy có nhờ tôi đưa cho cô cái này !

Vân cầm lấy tờ giấy và mở ra xem, cô kinh ngạc khi nhìn lướt qua các dòng chữ, rồi thần thờ, mặc dù điều mà cô đang rất mong muốn đã được Huy ghi rõ trên trang giấy trong tay cô. Cô kêu lên :

- Là đơn ly hôn ư ?

Vân nhìn cánh cửa đang đóng kín kia và cô rất muốn được bước vào gặp Huy nhưng nghĩ sao cô khẽ thờ dài ngậm ngùi quay đi. Cô biết điều mà cô còn làm được cho Huy là hãy để cho Huy được yên tĩnh một mình trong lúc này.

Hùng bẽn lẽn đứng gãi đầu trước mặt Đan Khánh khiến cho Khánh ngạc nhiên nhìn cậu em trai chăm chú hỏi:

- Có chuyện gì muốn nói với chị sao ?

- Dạ phải !

- Nói đi, có gì mà em cứ lúng ta lúng túng như "gà mắc tóc" vậy ! Muốn lấy vợ à ?

Hùng kêu lên và ngỏn ngẽn cười:

- Chị Hai sao biết ý em vậy ? Em muốn thưa với chị hai chuyện đó đó ! Em đã bàn tính với Song Yến rồi chị Hai ! Chị thấy ...sao ?

Khánh vui mừng lườm em.

- Còn sao với trăng gì chứ ! Muốn cưới vợ thì chị cưới cho, tuy nhiên em đã quyết định chín chắn chưa ?

Hùng gãi đầu:

- Em lớn rồi mà chị Hai !

Khánh cười:

- Được ! Vậy thì để chị lo.

Hùng kêu lên phấn kích.

- Cám ơn chị Hai ! Tuy nhiên em có một đề nghị !

Khánh chờ đợi:

- Đề nghị gì ?

- Em biết anh Chương đã ngỏ lời cầu hôn với chị, em nghĩ cả hai chị em mình cùng tổ chức đám cưới một ngày, như thế sẽ rất đặc biệt và vui vẻ, chị đồng ý không ?

Khánh chau mày:

- Chuyện của em thì em lo đừng có lộn xộn nhiều chuyện.

Hùng cãi:

- Nhưng anh Chương rất tốt và quan tâm cho chị.

- Chị biết ! Nhưng chị chưa muốn lấy chồng lúc này, chị còn muốn thanh thoi vài năm nữa !

- Ý trời ! Chị có biết năm nay chị bao nhiêu tuổi không ? Em chỉ sợ sau khi chị thấy thanh thoi rồi thì chẳng còn ai chung quanh chị nữa ! Anh Chương có gì không tốt, sao chị còn chần chừ không đồng ý.

Khánh thở dài :

- Em không hiểu đâu, nói tóm lại chuyện của chị, em không cần xen vào. Nếu không, chuyện của em, chị không lo cho coi !

- Ô hơ ! Chị Hai ! Coi như em chưa nói gì hết ! Được rồi từ đây chuyện của chị em sẽ không can thiệp được chưa ?

Khánh mỉm cười:

- Tốt ! Kể ra thì em cũng biết điều, biết khôn !

- Em của chị mà, dù sao cũng có chút di truyền chứ !

- Xí ! Đừng có cho chị uống nước đường, kinh tởm !

Hùng háy mắt kéo dài giọng:

- Thì ...thôi ...vậy !

Vừa khi Chương xuất hiện anh tườì cười hỏi:

- Thôi cái gì mà dài giọng ra vậy ?

Hùng reo lên :

- A ! Anh mới tới ! Vậy thì anh ở chơi phụ coi tiệm với chị Hai em được không ?

Chương bật cười đáp:

- Không được với em sao ? Đã nói là anh ở chơi mà còn bắt anh coi tiệm phụ với chị em nữa ! Em đúng là láu cá !

- Hi Hi ! Cũng là câu nói thôi mà anh ! Em đi à ! Cám ơn anh nghe ! Thật ra là anh đã đến đúng lúc giải vây cho em đó, hi hi.

Chương lắc đầu cười khi bóng Hùng đã biến nhanh sau cửa. Anh quay lại hỏi Khánh :

- Em thế nào rồi ? Đạo này anh tìm em khó hơn tìm ngọc dưới biển.

- Anh lại nói quá rồi !

Chương nghiêm chỉnh lại và nói như trách.

- Anh không nói quá mà thật sự là thế, em hình như muốn quên anh thì phải.

Khánh nói nửa đùa nửa thật.

- Thế nếu như em muốn quên anh thật thì sao, anh có quên em không ?

- Không bao giờ, anh sẽ bám em chắc như hải bám vào đá, như bóng bám vào hình vậy !

Khánh lườm Chương rồi quay đi ! Cô biết là anh nói thật chứ không chỉ là lời đầu môi chót lưỡi.

- Anh giỏi ví von lắm ạ ! Hôm nay đến tìm em có chuyện gì không ?

- Nhớ em thế thôi !

- Em không đùa.

Chương thôi cười lấy lại vẻ nghiêm trọng.

- Vậy thì bây giờ anh không đùa nữa mà là anh nói thật. Em bằng lòng làm vợ anh chưa ?

- !

- Không trả lời là chấp nhận rồi phải không ?

Khánh ngược lên và né tránh.

- Em đã nói với anh là hãy cho em thời gian.

- Bấy lâu chưa đủ để em quyết định sao ? Em không tin tưởng anh ? Chúng ta quen nhau bao lâu nay rồi, hay là em không ...yêu anh ?

Chương chăm chăm nhìn Khánh chờ đợi khiến cho Khánh bối rối cúi đầu, một lát sau cô mới nói :

- Anh đừng làm khó em được không ?

Chương thở dài buồn phiền.

- Em không nói là không yêu anh nhưng em lại lưỡng lự đắn đo, chẳng lẽ còn điều gì đó quan trọng ngang với tình yêu của anh trong tim em ?

Khánh cắn môi gật nhẹ và nhìn anh, cô quyết định nói cùng anh điều mà cô ta đã giấu kín trong tim mình bao lâu.

- Anh Chương ! Em xin lỗi !

Chương lo lắng nhìn cô, hỏi dồn.

- Có phải vì anh đã cố ép em, nên em định từ chối anh ?

- Không !

- Thế sao em lại nói lời xin lỗi ? Nếu thật sự có gì gút mắc trong lòng em có thể nói ra chúng ta cùng nhau giải quyết, anh có thể chờ, anh không cố ép em nữa, em đừng xin lỗi và cũng đừng bao giờ từ chối anh được không ?

- Nhưng em không thể chọn lựa ?

Chương chau mày dăm dăm nhìn cô đau khổ kêu lên khi chợt hiểu.

- Thì ra là vậy ! Kẻ đó là ai ?

Khánh thở dài khẽ đáp:

- Một người đàn ông mà em đã yêu từ lâu ! Em vừa gặp lại anh ấy ! Ba năm qua em cứ ngỡ là anh ấy đã có một gia đình hạnh phúc nhưng giờ lại không phải.

Chương nhăn mặt gay gắt:

- Điều đó thì sao chứ ! Chẳng lẽ em thấy là mình có bổn phận bù đắp cho anh ta sao?

Khánh cúi mặt.

- Em biết điều này sẽ khiến cho anh nghe xong thì rất giận dữ ! Quả thật em không chối là em đã yêu anh, em không phải là kẻ vô tình trước sự quan tâm mà anh đã dành cho em ! Em đã nghĩ mình là người rất hạnh phúc khi được ở bên cạnh anh, nếu như không gặp lại anh ấy, giờ có lẽ em đã là một người vợ sung sướng trong cung chiều ân cần của anh rồi nhưng ...

Chương à ! Em xin lỗi anh ! Bây giờ em không thể quyết định vì như thế là em lừa dối anh ! Em không muốn đối xử tệ bạc như thế với anh !

Chương nhăn tít cặp chân mày rồi chợt thở ra, quay vai cô lại đối diện cùng anh và nhẹ nhàng nói :

- Đan Khánh! Em muốn trung thực với anh nhưng lại làm cho anh đau lòng lắm em có hiểu không ? Tuy nhiên anh vẫn muốn có em bên anh, anh vẫn yêu và trân trọng những gì mà em đã dành cho anh, anh

không tin mình lại là kẻ thua cuộc anh là kẻ đến sau nhưng lại là cuộc tình cuối của em, em có thể cho anh gặp anh ta hay không ?

Khánh ngạc nhiên nhìn sững Chương.

- Để làm gì ?

Chương khẽ nhếch môi cười dịu dàng nói.

- Anh không phải là xà hội đen mà em đã xem trong phim đâu, anh chỉ muốn hiểu kẻ tình địch của mình là ai và ra sao thôi, nếu như anh ta có gì tốt hơn anh thì anh sẽ cố gắng sửa đổi mình cho tốt hơn, còn nếu như anh ta không đáng, thì anh sẽ tìm cách thuyết phục em; để cho em nhận ra sự chênh lệch đó ! Anh vẫn luôn tin anh là kẻ không thua Đan Khánh ! Ai cũng có một mối tình đầu, rất đẹp, nhưng nó bao giờ cũng chỉ là kỷ niệm, chỉ là điều mà chúng nên giữ trong ký ức, nó không đem lại cho em hạnh phúc trong hiện thực, bởi vì nó đã quá xa với cuộc sống hiện tại của em, anh không trách em vẫn còn nắm nuôi với tình yêu đó nhưng nếu như em vì nó mà từ chối anh, thì điều đó anh thật đau lòng và oán trách em suốt đời.

- Anh Chương !

- Anh nói thật, em không được bỏ rơi anh và càng không thể vì anh ta mà bỏ rơi anh ! Anh rất yêu em! Anh không thể sống mà không có em ! Em hiểu không ?

Khánh nhìn vào đôi mắt đăm đũa nồng nàn của Chương và hiểu là Chương nói thật, rất thật cùng cô ! Trời ơi ! Nếu như Đình Huy không như bây giờ thì có lẽ cô đã yên tâm về làm vợ người đàn ông này nhưng bây giờ Huy đang cần có người ở bên cạnh anh, trong lúc anh đang khó vì những vì Hoàng Vân gây cho anh, cô không thể bỏ rơi anh được ! Thật lòng là cô đang nắm nuôi và hy vọng ! Phải ! Cô đang hi vọng cô sẽ là người đàn bà mà Huy đang cần có bên anh trong lúc cô đơn trống vắng đó !

Huy ngược lên và bỏ tờ báo sang một bên khi Đan Khánh bước vào đặt giỏ trái cây lên bàn và tươi cười chào anh.

- Anh không mừng khi em đến thăm anh hay sao ?

Huy cười theo và vui vẻ đáp:

- Có chứ ! Nhưng anh đã bình phục rồi, sao em còn cực công làm gì !

Khánh xam mặt phật ý hờn dỗi nói:

- Anh không thích gặp em ?

- Ồ không ! Em đừng hiểu lầm.

- Thật ra anh cũng biết vì sao mà em quan tâm cho anh rồi, chẳng lẽ anh không hiểu ?

Huy nhìn cô và thở dài, anh nhớ lại lần gặp Chương vừa qua ...Anh thật sự kinh ngạc vì sự viếng thăm của người đàn ông xa lạ đó - Tuy nhiên qua phòng cách và tính tình của Chương đã khiến cho Đình Huy cảm mến kính nể. Anh ta điềm đạm khi lên tiếng trò chuyện cùng anh...

"...Có lẽ tôi đã hơi đường đột khi đến đây ! Tôi là Chương bạn của Đan Khánh.

- Đan Khánh !

- Phải ! Nói đúng ra tôi là người yêu cô ấy và hôm nay tôi đến đây cũng vì điều đó.

Huy nhún vai:

- Tôi không hiểu rõ lắm !

- Là như thế này ...Tôi quen Khánh đã ba năm nay khi cô ấy đang làm trong vũ trường Thiên Thai, tư cách của cô ấy đã cuốn hút tôi. Khiến cho tôi không thể cưỡng cố lại trái tim mình, tôi yêu cô ấy và giúp cho cô ấy thoát ra khỏi cảnh thiếu thốn khổ cực. Tôi biết những điều mà tôi kể lể ra đây khiến cho anh đang tự hỏi tại sao anh lại phải nghe tâm sự của tôi một cách nhàm chán mất thì giờ như vậy ?

Huy vội lắc đầu:

- Không có, anh cứ nói những gì anh muốn nói, bởi vì Đan Khánh là bạn của tôi, tôi cũng rất quan tâm đến những gì liên quan đến cô ấy !

- Thế anh có muốn thấy cô được hạnh phúc.

- Lẽ tất nhiên rồi !

- Thế anh có yêu cô ấy không ?

Huy sững người và khẽ cười ngằn ngừ nhìn Chương dè dặt.

- Anh hỏi thế có ý gì ?

- Tôi chỉ muốn biết anh có yêu cô ấy hay không ?

Huy lắc đầu:

- Tại sao tôi lại phải nói điều ấy với anh chứ ! Tôi yêu cô ấy hay không là chuyện riêng của tôi, và lại Đan Khánh là một cô gái tốt, bất cứ ai tiếp xúc với cô ấy đều không thể không có ấn tượng.

- Anh nói vậy có nghĩa là anh cũng ...Cũng có tình cảm cùng Khánh !

- Lẽ dĩ nhiên rồi ! Có một tình địch như tôi, anh có lo sợ không ?

Chương khẽ cau mày lằm lỳ:

- Tôi không biết là gì cả ! Tuy nhiên tôi không muốn có kẻ nào, kể cả anh làm khổ Đan Khánh và đùa cợt với cô ấy !

- Anh không phải lo, tôi không phải là kẻ thích đùa với tình yêu và càng không muốn là kẻ làm khổ một cô gái tốt như Khánh, thật ra nãy giờ tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về tình cảm mà anh dành cho Khánh thôi, từ trước và cho đến bây giờ cũng thế, tôi chỉ xem Khánh như một cô em gái của mình, gặp được anh tôi rất mừng và yên tâm, dù sao cũng có một người đàn ông đáng kể cho Khánh nương tựa !

Chương ngỡ ngàng:

- Anh nói vậy là ...

Huy mỉm cười nói lời Chương.

- Là tôi rất vui vì biết có anh chăm sóc cho Khánh sau này, tôi biết tình cảm mà Khánh dành cho tôi

nhưng anh biết đó, tình yêu không thể miễn cưỡng và càng không thể làm lần, anh hãy hứa với tôi là sẽ đối xử tốt với Khánh ?

- Cám ơn anh ! - Chương thở phào vui mừng - Tôi sẽ lo cho Khánh, anh tin tôi đi !

- Tôi biết mục đích mà anh đến đây tìm tôi ngay từ lúc anh mở lời, tôi rất thích tính cách của anh, chúng ta có thể là bạn chứ ?

- Lời đó lẽ ra phải do tôi nói mới đúng ! Không trách là trong ba năm qua Khánh vẫn luôn nghĩ đến anh !

Huy cay đắng nhếch môi cười buồn:

- Thế mà tôi đang là người thất bại, có lẽ tôi không có cơ hội ở lại dự đám cưới của anh và Khánh.

- Tại sao chứ ! Tôi rất muốn anh đến chúc mừng chúng tôi trong một ngày gần đây ...

Huy lắc đầu:

- Hết tuần này tôi đã đi xa rồi, tôi không muốn ở lại nơi này nữa !

- Vậy thì tôi chúc anh đạt được những gì anh mong muốn. Tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi ! Chào anh... " Khánh ngạc nhiên khi thấy Huy ngồi tư lự không nói gì nữa giờ, cô khẽ gọi anh:

- Anh Huy ! Anh Huy !

- À !

Huy chợt tỉnh sau những phút hồi tưởng về cuộc gặp mặt với Chương vừa qua anh mỉm cười nói.

- Có gì vậy Khánh ?

Khánh nhăn mày dỗi.

- Anh nghĩ gì mà quên em vậy ?

- Không ! Có lẽ vì công chuyện của công ty lúc này quá nhiều, từ khi anh nằm viện ba của anh rất vất vả Khánh à ! Tuần sau là anh đi Nhật rồi.

Khánh bàng hoàng kêu lên:

- Sao ? Anh đi bao lâu chứ ?

- Anh sẽ ở luôn bên đó.

- Không phải chứ Huy ?

Khánh sững sờ và buông người xuống ghé thẩn thờ.

- Anh ở luôn bên đó ư ?

- Phải ! Ba anh đã đặt chi nhánh bên đó nên anh sẽ sang quản lý thay cho ba về đây với má, anh không muốn ba anh vất vả nữa !

Khánh buồn bã lắc đầu:

- Không phải ! Mà là anh đang chạy trốn chính anh ! Anh đã quyết định rồi tại sao lại không thể mạnh dạn đối diện với sự thật, đối diện với quyết định của mình.

Huy thở dài:

- Bởi vì anh vẫn luôn yêu Hoàng Vân, anh không thể quên cô ấy ! Anh không có can đảm ở lại nơi có quá nhiều hình ảnh và kỷ niệm của Vân ! Anh xin lỗi em ! Anh biết em tốt với anh nhưng anh không thể ! Anh xin lỗi ! Cho dù đến cuối đời mình Vân vẫn là người mà anh yêu tha thiết và không thể quên được !

Khánh nghe tim mình thắt lại.

- Chỉ một tiếng xin lỗi thôi sao ? Anh không còn gì để nói thêm cùng em hay sao, anh bỏ đi và nói với em bằng một thái độ thật thản nhiên như không có gì ! Anh có biết là điều mà anh vừa nói khiến cho em đau lòng lắm không ? Tại sao anh lại phải đi, tại sao anh không cho em cơ hội chứ ? Bao năm qua em cứ ao ước có một cơ hội để tranh thủ được sự quan tâm của anh, thế mà bây giờ anh lại tàn nhẫn đập đổ niềm hy vọng của em.

Huy thở dài thương cảm nhìn cô :

- Anh biết là anh đã làm em buồn nhưng mai này em sẽ hiểu là anh vì muốn tốt cho em thôi ! Anh không muốn em phí thời gian cho anh, anh không xứng đáng đâu !

- Nhưng ...- Khánh nghẹn ngào rơi lệ - Nhưng em yêu anh !

- Anh xin lỗi !

Khánh kêu lên đau khổ.

- Anh đừng nói lời đó nữa được không ? Anh có thể nói cái gì khác với em mà ! Đình Huy.

- Anh không thể ! Khánh à ! Em phải có cuộc sống riêng của em, đừng nghĩ đến anh nữa, anh không cho em được cái gì tốt đẹp đâu, bây giờ anh biết là sẽ buồn nhưng thời gian sau này tất cả rồi sẽ qua đi, khi anh không còn ở lại đây nữa !

Khánh gục đầu và bật khóc, cô còn có thể mong chờ điều gì nữa đây ! Khi người ta đã quá thẳng thắn từ chối tình yêu của cô rồi, thật là bẽ bàng và chua xót ! Thế mà cô đã tính hy vọng, tính ước mơ ! Cô thật là khả ố không biết hổ thẹn và lượng sức mình !

Huy không đành lòng trước nỗi đau của Khánh, anh đưa tay đặt nhẹ lên vai cô khẽ gọi :

- Khánh !

Nhưng Khánh đã bật đứng dậy với nước mắt ràn rụa bờ mi, cô đau khổ kêu lên.

- Anh không cần thương hại em ! Em không làm phiền anh nữa ! Em hiểu mình nên làm gì rồi !

Huy nhìn Khánh vội vã băng người ra cửa và khẽ thở dài nhìn theo. Thôi thì cứ để cho cô ấy buồn một lần cuối !

Qua hôm sau bà Huỳnh xót xa nhìn con trai và nói.

- Huy à ! Con đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Má không cần lo cho con dù sao con cũng đã lớn rồi ! Mặc dù bây giờ con có buồn đó nhưng thời gian sau sẽ quên mau thôi !

Bà buồn bã lắc đầu:

- Nhưng mà ngay trong lúc này con lại muốn đi xa ! Không có ai ở bên để chăm sóc cho con cả !

Huy cười khê:

- Từ bao lâu nay con vẫn thế mà, vẫn không có ai chăm sóc cho con.

- Má thật không ngờ nó lại có thể đối xử như thế với con, má đã làm khi đi thương yêu một đứa như nó, thật uổng công má bao nhiêu năm qua vun quén hy vọng và tin tưởng.

Huy biết bà đang muốn nói gì, anh bèn gạt ngang.

- Má à ! Xem như một giấc mộng dữ đã qua, con trai má không yếu đuối quá đâu ! Má tin con đi.

Bà ngượng vui đáp:

- Phải, má tin con má không phải vì một con đàn bà không ra gì mà hủy hoại tương lai của mình.

- Con cảm ơn má ! Con đi thu xếp công việc đây, con sẽ không để cho má thất vọng vì con đâu !

Bà Huỳnh trìu mến nhìn theo cái dáng cao lớn tự tin của con đi khuất ngoài cửa và tin là nó sẽ làm theo đúng lời nó nói với bà, nó sẽ không để cho bà thất vọng vì nó !

Trong khi đó ở căn biệt thự của ông bà Bình, Vân cúi đầu nhẫn nhục đứng trước ánh mắt nghiêm khắc của cha mẹ.

- Má nhục nhã lắm ! Con đi đi ! Má thật không ngờ con lại hư đốn như vậy ! Chỉ vì con mà tình cảm giữa hai gia đình trở nên thảm hại như vậy ! Tại sao vậy chứ ?

- Ba má ! - Vân nhìn thẳng vào cha mẹ và mạnh dạn lên tiếng - Ba má cứ trách mắng con đi rồi con xin ba má cho con làm theo ý muốn của mình, cho dù sau này con có ra sao con cũng xin cam chịu ! Từ thuở nhỏ đến giờ, tất cả mọi việc của con đều do ba má định đoạt sắp xếp nhưng bây giờ thì con không thể vâng theo lời ba má nữa, mặc dù con biết tất cả điều đó do ba má vì yêu thương con nhưng đây là hạnh phúc của cả đời con, con không thể sai lầm lần nữa ! Con đã chọn lựa và cũng đã quyết định.

- Được ! Con cương quyết không nhận lỗi và không trở về cùng thằng Huy thì coi như ba má không còn biết có con nữa !

- Má !

- Đừng kêu nài gì nữa ! Con đi làm những gì mà con muốn làm đi ! Đi đi !

Đồng nắm chặt tay Vân và khê hỏi:

- Em cãi lời cha mẹ và khiến cho cha mẹ buồn, em không ân hận sao ?

- Vì hạnh phúc của mình em không ân hận, em tin mai này ba má sẽ hiểu ra và chấp nhận chúng ta, anh không thấy sao ? Hiện giờ má của anh cũng không còn gay gắt với em nữa em tin sự thành tâm và tình yêu của chúng ta sẽ khiến cho mọi người chấp nhận, chúng ta mau về nhà lo cơm nước cho má đi anh. À ! Anh à ! Ngoài món canh khổ qua, má còn thích ăn gì nữa ! Anh giúp em lên thực đơn hôm nay đi.

Đông âu yếm nhìn người yêu. Cô thật đáng yêu, vì anh mà cô đã chịu quá nhiều thiệt thòi, anh tự hứa sẽ cố gắng lo lắng cho cô có một cuộc sống thật đầy đủ và sung sướng sau này.

Bà Suong vẫn lạnh lùng không có chút gì xảy ra thân thiện với Vân.- Cô con dâu bắt đắ dĩ của mình.

Vân lễ phép lên tiếng sau khi bày xong mâm cơm trên bàn.

- Mời má ra dùng cơm !

Bà nhìn qua một lượt và có chút hài lòng nhưng không ra mặt, khi thấy trên mâm cơm toàn những món ăn mà bà ưa thích. Vân nhỏ nhẹ hỏi:

- Má, má dùng thử món xào "đoàn kết" này đi ! Không biết có vừa miệng má không ?

Bà quay nhìn cô nói:

- Cái gì mà đoàn với kết ! Món rau muống xào giá này tôi rất thích.

Vân cười vui. Vân trả lời :

- Dạ, con nghe người ta gọi thế, bởi vì rau muống là món ăn người ngoài bắc rất thích còn món giá thì lại là món trong nam, bây giờ nam bắc thống nhất không phân chia, món giá và rau muống được xào chung gọi là món đoàn kết đó mà !

Bà nghe Vân giải thích thì bật cười, nói:

- "Về chuyện" đoàn kết cái gì ! Gọi là rau muống xào giá là được rồi !

Thấy bà vui Vân bèn lên tiếng nói tiếp, sau khi nháy mắt ý nhị với Đông.

- Dạ, má biết không ! Lúc con còn ở ký túc xá ăn cơm xinh viên có một món canh mà tụi con đặt tên là "ngọc trầm đáy biển" đó.

Bà chau mày hiểu kỳ.

- Canh gì mà nghe quý thể, tôi nghe nói cơm ký túc xá ăn uống kham khổ lắm mà.

- Dạ ! Là món canh tôm khô nấu với cải xanh. Tụi con vớt đến mồi tay mới có được con tôm khô nhỏ xíu hà, nên tụi con gọi nó là ngọc trầm đáy biển đó mà !

- Ý trời ! Thiệt là ! Hi hi ! Vậy mà ngỡ món gì ngon lắm, thì ra là vậy !

Cười nói xong bà mới thấy là mình không nên làm cho Vân đắc chí, bà liền nghiêm mặt lại, rồi bẽn lễn gấp đũa rau xào bà nói:

- Món này ăn cũng được lắm.

Đông liền nói :

- Dạ, là Vân xào đó má !

Bà ậm ự rồi làm thinh, cử chỉ của bà đã khiến cho cả Đông và Vân đều mừng rỡ, vì đó là dấu hiệu khả quan trong cách đối xử bà dành cho Vân.

Đồng vui vẻ siết tay Vân trong khi cả hai cùng nhau đi dạo sau bữa cơm tối.

- Anh thấy má đã có chút thay đổi đối với em.

Vân nghiêng đầu nói:

- Em tin là má sẽ chấp nhận em.

- Em không thấy thiệt thòi cho mình sao ?

Vân lắc đầu:

- Có gì đâu ! Chẳng qua vì em không hiểu ý của má, vả lại lúc trước em cũng có lỗi, em không biết cách lấy lòng má, mà còn làm cho má khó chịu vì sự ngang ngược cứng đầu của mình ! Bây giờ em đã hiểu yêu anh không chỉ là yêu có mình anh, mà em còn phải yêu tất cả những người thân và những gì thuộc về anh nữa.

Đồng xúc động choàng vai người yêu khẽ nói.

- Em đáng yêu lắm ! Giờ đây anh cảm thấy mình thật sung sướng khi có em bên cạnh.

- Chúng ta sẽ không để mất những gì chúng ta có hôm nay.

Đồng gật đầu âu yếm nhìn Vân.

- Phải ! Hạnh phúc này chúng ta đã rất khó nhọc mới có được, anh sẽ không để cho nó mất đi.

Đôi nhân tình âu yếm đi bên nhau và lắng nghe tiếng đập của đôi tim cùng hoà chung một nhịp.

Chương nhận ra sự bồn chồn của Khánh khi lâu lâu cô cứ liếc nhìn chiếc kim chỉ giờ trên đồng hồ.

Anh biết cô đang nghĩ về chuyện gì - Anh lên tiếng.

- Khánh à !

Khánh thờ ơ đáp:

- Gì anh ?

Chương nói:

- Em có muốn đi ra ngoài với anh không ?

Khánh chần chừ rồi gật.

- Cũng được, ở nhà buồn quá chúng ta ra ngoài đi dạo đi anh.

Chiếc xe lao nhanh trên đường và khi Khánh nhận ra thì Chương đã tắt máy xe bước xuống.

Khánh ngỡ ngàng hỏi:

- Sao lại đến đây ?

Chương mở cửa xe cho Khánh và đáp:

- Anh có người bạn, hôm nay anh ấy bay sang Nhật, anh muốn đến tiễn anh ấy !

Khánh chau mày cô chưa kịp nói gì thêm thì Chương đã nắm tay cô kéo đi.

- Khánh ! Ô ! Cả Chương nữa ! Không ngờ cả hai lại đến tiễn tôi.

Chương bắt tay Huy cười nói:

- Sao lại không tiễn anh chứ - Bạn bè mà !

Khánh qua phút đầu ngạc nhiên cô nhìn sững Huy và cúi đầu. Chương bèn quay sang cô, nói:

- À ! Khánh đứng đây với Huy anh ra ngoài mua gói thuốc sẽ quay vào ngay.

- Ồ ! .. Khánh nhìn theo Chương và chợt hiểu. Anh ấy đâu có hút thuốc bao giờ, thì ra chỉ là cái cớ anh ấy muốn đưa mình đến phi trường tiễn Huy mà thôi.

Huy nhìn cô và hỏi:

- Em không muốn chúc anh thượng lộ bình an à ?

Khánh quay lại:

- Cho dù em không muốn anh rời xa nơi đây nhưng em vẫn luôn cầu mong anh được thật nhiều điều tốt đẹp.

Huy mỉm cười nhẹ :

- Anh cảm ơn em ! Anh rất vui khi thấy em và anh Chương ra đây tiễn anh.

Khánh mỉm cười cố làm ra như không có gì.

- Dù sao thì cũng là ...Bạn với nhau, em nghĩ giờ đây chắc có lẽ anh cũng chỉ có mình em là người thân quen duy nhất lúc này ! Em không ra tiễn anh thì còn ai ra tiễn anh chứ !

Huy sụp mắt thoáng buồn :

- Em nói đúng, quả thật hôm nay không có ai ngoài em đến tiễn anh đi. Anh cảm ơn em !

Khánh khẽ nhếch môi cười:

- Anh đừng vội cảm ơn em, nếu như anh Chương không đưa em đến đây thì em cũng không có can đảm đến.

- Khánh à !

- Anh nói đi !

- Anh có điều muốn nói với em.

Khánh ngược mắt nhìn Huy chờ đợi.

- Khó nói lắm sao ?

Huy triu mền đáp:

- Không ! Anh chỉ muốn thấy em được hạnh phúc, sau khi anh đi rồi em hãy giữ sức khỏe.

Khánh lác đầu:

- Đó không phải là điều mà anh muốn nói với em - Huy ngập ngừng rồi gật.

- Phải ! Em nói đúng ! Anh muốn nói với em, anh Chương là một người tốt, anh mong em được hạnh phúc.

Khánh chau mày:

- Anh muốn cho lòng mình được thanh thản không phải ray rứt vì ...em phải không ?

-..... - Em không quá ấu trĩ thế đâu ! Chúng ta đã trưởng thành và cũng là người chín chắn. Em hiểu tình yêu là một điều không thể miễn cưỡng, em không thể miễn cưỡng anh yêu em ! Em biết sắp xếp cuộc đời của mình - Em cũng phải quan tâm đến bản thân và không được bạc đãi nó ! Em sẽ chọn người đàn ông yêu thương em tận tâm đến cuối đời, anh không cần lo cho em !

Huy nhìn Khánh chăm chú như muốn đo lường sự chân thật trong câu nói của cô. Khánh ngược lên và khẽ cười nói:

- Thật đó ! Anh cứ yên tâm đi. Quả là trước lúc đến đây em rất bồn chồn, rất khổ sở nhưng bây giờ được gặp anh rồi em cảm thấy tâm hồn mình thật nhẹ nhàng, không còn xáo động, em mong rằng sau này anh sẽ gặp được hạnh phúc mà anh mong muốn ! Em ..Em nói năng lung tung quá ! anh đừng cười em !

Huy chớp mắt cảm động:

- Anh hiểu ! Và anh rất vui ! Đan Khánh ! Em luôn là một người em gái mà anh quý mến, đã đến giờ rồi anh đi đây, cho anh gửi lời chào anh Chương !

Đan Khánh nhìn hút theo cái dáng cao lớn của Huy đi khuất sau cánh cửa trước mặt.

Có lẽ cô sẽ không còn gặp lại anh nữa ! Có cô không để cho nước mắt lăn ra trên má ! Cô không để cho nỗi đau hành hạ tim mình. Bởi vì cô hiểu từ đây cuộc đời của cô và của anh đã chia ra hai phần riêng rẽ không thể hợp nhất.

- Đan Khánh! Mình về thôi em !

Tiếng của Chương ầm áp vang lên bên tai cô, cô quay lại.

- Anh Huy đi rồi à ?

Cô gật đầu:

- Mình về chứ em ?

Cô khẽ nép vào bờ vai rắn chắc của Chương và hiểu từ đây người đàn ông này sẽ là người để cho cô dựa nương suốt đời mình ! Cô nói và nắm cánh tay của Chương để cho anh dìu cô đi.

- Mình về thôi anh ! Chúng ta còn phải tính chuyện hôn nhân cho Đan Hùng nữa !

Chương quay nhìn mắt cô:

- Và cả cho chúng ta nữa chứ !

Khánh cúi đầu thẹn thùng.

- Anh nghĩ thế à ?

- Anh chắc như thế, em không phản đối chứ ?

Khánh dẫu mặt lắc đầu và cô khẽ mỉm cười khi thấy cánh tay của Chương như siết lại ấm áp hơn trên bờ vai của cô !

Bà Sương chau mày khi thấy Vân vẫn còn lui cui trong bếp sắp dọn mâm cơm. Bà lẩm bẩm nói với con trai :

- Con không biết xuống nói với vợ con à Đông ?

- Dạ, có chuyện gì vậy má !

Đông thoáng e dè hỏi, bà đáp:

- Giờ này gần giờ đãi tiệc rồi mà nghe nói hôm nay là đám cưới của đứa bạn thân của nó mà, chả lẽ nó không đi sao mà cứ lụi hụi dưới bếp vậy ! Biểu nó sửa soạn đi đi, kéo đến trễ người ta trách.

- Hờ !

Đông thoáng ngạc nhiên vì sự quan tâm đột ngột của má dành cho Vân, anh mừng rỡ kêu lên.

- Dạ dạ ! Để con gọi vợ con sửa soạn đi ! Nãy giờ cô ấy không dám lên tiếng xin phép má !

- Hừ ! Chuyện làm thì phải làm, phép với tắc cái gì !

- Dạ! Con cảm ơn má ! Vậy tụi con đi nghe má !

- Ừ !

Đông hớn hờ tuôn xuống bếp chưa kịp nói điều gì với Vân, thì cô đã mỉm cười lên tiếng :

- Em đã nghe hết rồi.

Đông cười tươi:

- Vậy sao ?

Mắt Vân lấp lánh niềm vui.

- Má đã gọi em là vợ anh rồi đó ! Em mừng lắm anh biết không ?

Đông siết vai vợ:

- Anh cũng thế !

Vân dựa vào ngực chồng hạnh phúc.

- Tình yêu đã giúp cho chúng ta vượt qua tất cả mọi trở ngại và khó khăn.

- Em nói phải ! Tình yêu làm nên tất cả mọi điều !

Cả hai nhìn nhau và sung sướng mỉm cười hạnh phúc.